IULIAN MOCANU

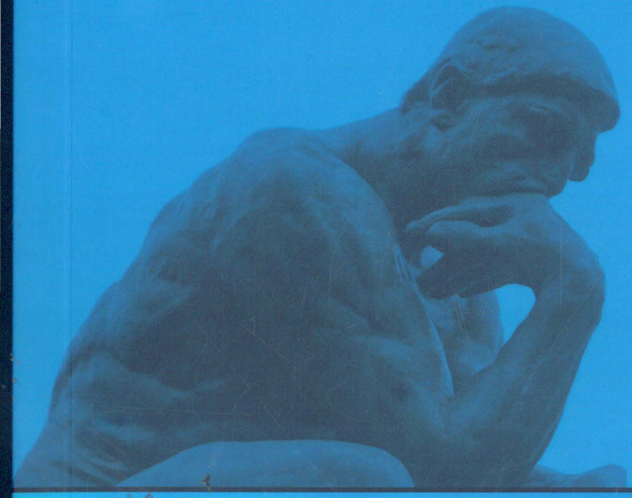

RESURECȚIA INSPIRAȚIILOR SUFLETEȘTI

EDITURA ALFA

IULIAN MOCANU

RESURECȚIA INSPIRAȚIILOR SUFLETEȘTI

Editor: Nicolae ŞCHEIANU

Redactor: Elena HERMEZIU

Prepress şi copertă: Filaret IURNIUC

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOCANU, IULIAN

RESURECȚIA INSPIRAȚIILOR SUFLETEŞTI / IULIAN MOCANU. - IAŞI : ALFA, 2016

ISBN 978-606-540-158-7

821.135.1-32

ISBN: 978-606-540-158-7

Copyright © Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ALFA şi autorului

Carte apărută în regia autorului

IULIAN MOCANU

RESURECȚIA INSPIRAȚIILOR SUFLETEȘTI

(Volum de proză scurtă)

EDITURA ALFA

IAȘI - 2016

La pescuit...

– Cucurigu! Cucurigu!! se aude dis de dimineață vocea răguşită a cocoşului ce mă trezeşte dintr-un somn profund.

Deschid leneş un ochi, apoi pe celălalt şi privesc somnuros pe geam către pintenatul roşcat şi cu creastă ca focul ce stă cocoțat pe stiva de lemne de lângă coteţul găinilor şi îşi cântă neîncetat rapsodia.

Mi-aduc aminte că trebuie să plec la pescuit în dimineața aceea frumoasă şi senină de vineri 5 august şi mă grăbesc să mă echipez rapid. Încă de cu seara îmi pregătisem cu încredere crâsnicul deşi ştiam că nu voi prinde mare lucru, dar gândurile mele zburau aiurea la peşti „bazați de tot", chiar dacă nu aveam norocul eu să prind aşa ceva. Şarjele de pescuit anterioare se încheiaseră cu eşecuri mai mult sau mai puțin răsunătoare.

Dacă, câteodată, mă întorceam acasă doar cu undița şi cu vreo câțiva peştişori de ziceai că sunt de acvariu şi care nu ajungeau s-o sature nici pe bătrâna mea pisică Matilda, altădată eram şi mai ghinionist întrucât soseam de la pescuit nu numai fără de peşte dar şi fără sculele pescăreşti pe care le rătăceam sau le rupeam de ciudă pe baltă.

Ai mei râdeau de mine şi acest lucru mă enerva la culme şi crăpam de ciudă că nu prindeam şi eu un peşte mai acătărea, ca să le mai potolesc hazul. Nu de puține ori renunțam eu la pescuit, dar cum se ivea din nou ocazia iar o luam de la capăt. Aşa şi în dimineața cu pricina.

– Hai Iulică, eşti gata? strigă de la poartă Aurel, un bun amic de-al meu din sat şi tovarăş din branşa pescarilor amatori.

– Vin acum! spun eu luându-mi crâsnicul pe care îl rezemasem de cu seară de un prun şi ies pe poartă în drum.

Mă uit la prietenul meu. E îmbrăcat cu o pereche de „blugi" negri marcați cu un petec din piele sub formă de inimioară pe genunchiul drept, cămaşă albastră, iar în picioare poartă tenişi.

– Am luat eu de halelală, zice el. Apă vom lua de la Mânzăteşti, de la bunica. N-are rost s-o cărăm de aici.

Ne spunem în gând „Tatăl Nostru" şi o pornim încrezători la drum.

– Să prindeți peşte! ne urează bunica mea Maria, ce stă în poartă cu mâinile în buzunarele pestelcii şi ne priveşte optimistă.

– Vom prinde, vom prinde! îi transmit plin de optimism.

Pe drum stârnim admirația sătenilor pe care-i întâlnim şi care ne roagă fiecare ca la întoarcere să le vindem şi lor vreo chilă-două de peşte cu care să dreagă şi ei acolo un borş mai de "Doamne ajută", mai ales că ne aflam în postul Sf. Marii, în preajma sărbătorii "Schimbării la față", zi cu dezlegare la peşte în calendarul ortodox.

Ieşim din sat şi pentru a nu înconjura mai mult, trecem direct prin cimitirul din deal. Cruci de diferite feluri şi morminte aliniate ne provoacă oarece fiori, dar noi nu avem gândul la "Vremea de Apoi", ci la altceva mai concret.

Ne facem totuşi creştineşte de trei ori semnul Crucii când trecem pe lângă clopotniță şi invocăm pe Dumnezeu să ne ajute să prindem ceva peşte.

Aurel priveşte cu interes clopotul vechi din aramă adus aici cu mult timp în urmă, încă din vremea bătrânului preot Oarza şi îmi spune că ar vrea să urce sus şi să vadă cum sună "talanga" atunci când a trage-o el.

Îl trimit la plimbare deoarece nu aveam chef să mi-i pun în cârcă pe fraţii Morghidan, cei autorizaţi de drept să sune clopotul şi să anunţe satul atunci când cineva îşi dăduse duhul sau să cheme lumea la Sfânta Liturghie.

Eu nu-i cunoşteam prea bine, dar gura lumii spunea că sunt cam haini la suflet, să fi avut o vârstă cuprinsă între 45-50 ani şi locuiau într-o casă vecină cu cimitirul. Lumea le spunea porecla "flăcăii" deoarece la acea vârstă nu îşi puseseră încă pirostriile.

Satul vorbea despre diferite afaceri necurate pe care le învârteau cei doi şi nimeni nu prea îndrăznea să strige la poarta lor sau să intre în vorbă cu ei, decât doar strictul necesar. Ba mai mult, copiii cei mai mici care aduceau vitele de pe câmp de la păşunat, treceau cu frică pe lângă casa lor şi vorbeau despre ei ca despre nişte fantome sau persoane cu puteri supranaturale. Alţii, mai mărişori, spuneau că sunt în legătură cu baba Maranda, femeie bătrână în etate de peste 90 de ani care ar fi avut în grijă o turmă de drăcuşori transformaţi în mâţe negre prin care făcea diferite farmece şi alte chestii de genul ăsta.

Eu nu prea dădeam aşa de mare importanţă acestor vorbe, deşi câteodată lumea nu vorbeşte degeaba, ştie ea ce ştie...

Trecem prin gardul din sârmă-ghimpată din spatele cimitirului şi ne aşezăm instrumentele pe pământ. Cauza opririi noastre este un cuib de ţarcă aflat într-un salcâm înalt, cu crengi încâlcite, folosit şi pe post de stâlp în gardul cimitirului.

– Oare are ouă țarca? întreb eu așa într-o doară privind spre cuibul cu pricina.

– Hai că mă urc să văd, răspunde Aurel.

Se cațără sus, strecurându-se cu agilitate printre crengile blindate cu spini. Mai are puțin de urcat şi în sfârşit se afişează în preajma cuibului realizat din crenguțe, fân, sârme şi pene.

– Are două ouă, spune el triumfător. Introduce mâna în cuib, ia ouăle şi le aruncă cât colo, făcându-se zob de pământ.

– Iaca nu mai are! rânji hidos. Cred că asta-i țarca care mi-a mâncat puii de cloşcă săptămâna trecută.

"Sigur aia e...", gândesc eu ironic, la faptul că atât îl duce mintea în acel moment.

El revine cu picioarele pe pământ, la propriu.

– Cât e ceasul? îl întreb.

– 7 jumătate, spune el privindu-şi ceasul electronic, al cincilea pe care şi l-a cumpărat anul acesta.

Maică-sa îl dojenea când îşi mai cumpăra câte unul, dar ce să-i faci dacă toate erau de proastă calitate şi "făcute pe vapor" în China. Bine că nici el nu era mai responsabil cu ele: ba le uita pe mână când se scălda în iaz, ba sufereau din cauza diferitelor şocuri la care erau supuse.

El credea că i-ar fi trebuit un ceas subacvatic, antişoc, sau antialtceva, însă eu dădusem verdictul că nu are noroc la ceasuri cum de altfel nu aveam nici eu.

– Hai să mergem, mă îndeamnă el. Cu cât ajungem mai devreme pe baltă cu atât avem noroc mai mult, doar ştii că peştii umblă dimineața după haleală, după-amiaza iau pauză...

Mergem cu paşi grăbiți pe drumul întortocheat de țară ce duce spre Mânzăteşti şi ne afundăm paşii în praful ce se află din belşug pe jos. De o parte şi de alta se întind

tarlalele cu porumb copt prea devreme de arșița toridă a verii. Cerul azuriu de august este senin ca și cristalul, nefiind pătat de niciun norișor care să vestească ploaia, doar unduirea fremătătoare a unui vânticel palid se strecoară îndrăzneață printre spicele cocenilor dezmorțându-le.

Ne schimbăm instrumentele. Crâsnicul trece pe umerii săi, iar eu preiau sacoșa. Din întâmplare ne schimbăm și locurile. El insistă să revenim la poziția inițială. Zice că nu ne va merge bine altfel.

Ajungem în cele din urmă în satul vecin, la locuința bunicii lui. Bunicul său murise în urmă cu trei ani.

– Sărut mâna bunică! spune politicos Aurel.

– Bună dimineața mătușă, zic și eu.

Bătrâna dereteca prin jurul casei.

– Să trăiți, măiculiță! Dar unde ați pornit-o așa de dimineață?

– Mergem la Jijia, la pește, răspunde Aurel. Ne ducem să luăm niște pere din grădină, s-avem pe baltă.

– Ei, duceți-vă…

Pomul fructifer nu este prea înalt, dar mult prea rămuros și pare bătrân de când lumea. În trunchiul gros își făcuseră cuibul vreo câteva generații bune de grauri.

Perele văratece, mari și gălbui, atârnă grațioase printre crengi spre pământ, stârnindu-mi pofta. Culeg câteva dintre ele, dar el mă oprește. Se uită în stânga și în dreapta de parcă nu vrea să-l vadă nimeni și începe să răscolească într-o căpiță de paie aflată în apropiere, într-un loc secret știut în mod oficial numai de unchiul său. Numai că trăsese și el cu ochiul…

De acolo scoate la iveală câteva pere roșiatice și îmi dă să gust una. E foarte bună. Unchiu-său le dosise acolo să se coacă mai bine, iar mai apoi să le ia în oraș,

la el la bloc, dar din întâmplare Aurel era prin preajmă şi...

Mă amuz gândindu-mă la mutra lungă pe care o va face fratele mai mic al lui taică-său atunci când n-o mai găsi perele.

Aurel spune grav, dar hotărât:

– În copac sunt destule. N-are decât să-şi refacă stocul. Cine ajunge primul are întâietate.

Ieşind pe uliţă, coborâm voioşi la vale. O pisică tărcată, ivită de nu ştiu unde, traversează drumul cu repeziciune prin faţa noastră, sărind mai apoi gardul la un vecin. Mă opresc brusc:

– La naiba, ne-a tăiat mâţa calea!! Mai bine nici n-am mai merge căci vom avea ghinion cu siguranţă.

– La mine nu ţine vrăjeala asta, spune Aurel relaxat. Poate să-mi treacă prin faţă şi 70 de lighioane negre, mie nu-mi poartă ghinion.

– Ţie poate nu, dar mie cu siguranţă da...Mă gândesc la faptul că se cam contrazice, sau că bravează.

– Ei lasă că am eu leacul.

Se opreşte exact pe locul pe unde trecuse pisica. Scuipă de trei ori în sus şi tot de atâtea ori în jos, în stânga şi în dreapta în semnul Sfintei Cruci, iar apoi taie cu mâinile linia imaginară trasată de felină în treacătul ei. Mă uit prin preajmă să văd dacă nu ne observă cineva, însă nu-i nimeni amator de astfel de curiozităţi "băbeşti".

El boscorodeşte precum o vrăjitoare câteva versuri magice:

– *Cale, cale bătucită*
Şi de mâţă străbătută,
Pierde urma vrăjii rele
Şi ne dă nouă putere...

– Gata! Spune el satisfăcut de realizarea sa. Hai să mergem şi să nu mai pierdem vremea cu chestii din astea!

– Ştii ceva? Mergi tu înainte şi eu vin după tine. Să treci tu primul. Dacă tot te lauzi că nu-ți poartă mâța ghinion n-ai de ce te teme.

Ritualul vrăjitoresc tocmai se încheie, însă, eu nu prea par în apele mele.

– Ia să vezi că nu prindem niciun peşte, spun eu pesimist. Când îmi taie mâța calea, mie nu-mi merge deloc bine. Pentru alte superstiții nu ține vrăjeala, dar cu mâța fie ea şi albă, nu-i de şagă.

Merg abătut cu capul în jos şi mă trezesc deodată vorbind:

– Mi-aduc aminte că, odată, când eram mic mă trimiseseră ai mai să văd dacă a furat cineva păpuşoi din tarlaua noastră primită în vremea colectivului, amplasată în marginea satului, dar nu mi-am văzut liniştit de treabă şi m-a împins Aghiuță să plec pe un deal unde se afla un lan cu grâu verde, abia răsărit, care tocmai era ierbicidat contra buruienilor de un avion utilitar, un "bătrân" AN-24.

Ai mei au aşteptat un timp şi văzând că nu mă mai întorc, a venit taică-meu după mine şi m-a prins când stăteam în fața avionului, într-o joacă nebunească de copil rebel şi obraznic. Se pare că acest lucru nu a fost pe gustul tatălui meu, îngrijorat şi mânios totodată, care mi-a împins vreo câteva bețe de răchită pe spate, că fugeam la vale urlând ca în gură de şarpe, astfel încât nu mă prindea din urmă niciun MIG-29, la viteza sunetului...

Nu îndrăznisem să intru în ogradă pe poartă, aşa că, urlând ca un disperat am sărit gardul din spatele grădinii şi m-am ascuns lângă o tufă de vie. Lacrimile îmi curgeau gârlă şi spatele mă ardea cumplit umflându-se ca o pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor. Totuşi, ca să nu fiu

descoperit, am amuțit şi am suferit în tăcere. Atunci am aplicat şi eu o metodă din arta magică a disperării copilăreşti cu scopul vădit de a nu încasa "mardeală" încă odată. Mi-am muşcat toate cele 10 degete de la mâini în acelaşi timp şi am sărit de trei ori într-un picior pentru a-i mai potoli prin magie mânia părintelui meu. Şi să ştii că a mers. Am stat eu în vie până s-a înserat şi când m-a răzbit foamea, am intrat spăşit în casă. Am mâncat şi m-am culcat şi nimeni nu s-a mai luat de mine...

– Păi nu prea a mers, mă contrazice Aurel. N-ai încasat-o zdravăn pe deal?! Mergem la Jijia Nouă? întreabă mai apoi, schimbând subiectul.

– Ce?! exclam eu mirat. A,da! Mergem unde zici tu. Cunoşti mai bine bălțile de pe aici.

– În "Potcoavă" sunt peşti, dar îi apa stătătoare şi nu prinzi la crâsnic. Mergem dincolo de pod în Jijia Nouă.

Pe vremea lui Ceauşescu, albia Jijiei fusese sistematizată şi de asta i se spune de localnici "Jijia Nouă". Undeva, alături se află un rest din albia veche, sub formă de potcoavă de cal, care de asemenea este botezată de localnici "Jijia Veche" sau "Potcoava."

Ieşim din vatra satului şi speriind un stol de gâşte gălăgioase, ajungem pe şesul Jijiei. Soarele dimineții începe să devină arzător şi ne cam toropeşte. Peisajul este unul arid. Din lipsă îndelungată de ploaie şi implicit de apă, şesul Jijiei nu mai poate să furnizeze la o capacitate optimă hrana cirezilor de vite ale oamenilor din satele din împrejurime.

Pământul se uscase cumplit şi crăpase în toate părțile. Iarba, cât mai rămăsese din ea, câteva smocuri pe ici pe colo se uscase în întregime. Ceea ce predomină acum sunt ciulinii răspândiți peste tot. S-ar fi zis că acest colț de pământ uitat de lume şi de Dumnezeu se

transformase într-un deşert straniu întins până departe, până la Prut.

Viața este imposibilă de trăit aici şi totuşi cîteva vaci şi cai tolăniți pe malurile secetoase ale Jijiei rod plictisiți pământul. În schimb, apa râului este aproape şi îşi potolesc din când în când setea cumplită.

Avusese dreptate cineva atunci când a zis că vacile vin de la cireadă umflate doar de apă şi nu de mâncare. Într-o astfel de situație nu-i de mirare că sărmanele vite dau atât de puțin lapte.

Nu-s ele de vină, dar oare cine-i?! Ploaia? Timpul? Dumnezeu, ar spune unii... Sau mai bine zis omul, dacă ar fi să iau din vorbele şi gândirea bunicii mele, omul pentru că nu mai are deloc credință şi asta e „bătaia lui Dumnezeu". Lumea-i rea şi Dumnezeu ne pedepseşte şi pentru nelegiuirile noastre suferă şi bietele animale care nu ştiu să vorbească...

Ce-i drept, eu nu mă gândesc la „pedeapsa divină", singura mea pedeapsă ar fi să nu prind „neam de peşte".

Aurel gândeşte mai puțin filosofic şi mult mai pragmatic:

– Trebuie ploaie neapărat. Să crească din nou iarba pentru vite, să se ducă colbul ăsta care-ți intră în gură şi-l crănțăni în dinți cu mâncarea.

Priveşte îngândurat cerul senin:

– Altfel...

Trecem pe lângă calea ferată ce duce spre Ungheni şi apoi mai departe spre Republica Moldova. Lumina roşie a semaforului de lângă pod restricționează accesul pe colosul aruncat peste Jijia. În depărtare se aude un şuierat de locomotivă. Aurel priveşte ceasul:

– Vine cursa! Odată trenul a tăiat aici o vacă din cireadă. I-a împrăştiat măruntaiele pe o distanță de juma' de km. Pleaftura s-a ales din animal. Mecanicul n-a fost

vinovat că doar nu putea să oprească ditamai mastodontul în câțiva metri.

Locomotiva Diesel de care sunt agățate câteva vagoane de călători fornăie cuminte ca o pisică, apropiindu-se de podul masiv din traverse de fier.

– Ia să vezi ce fac eu acum, îmi spune Aurel.

Se întinde pe o parte şi aşează gâtul pe una dintre şinele de cale ferată. Eu paralizez de uimire şi mi se înmoaie instantaneu picioarele.

– Dă-te naibii deoparte!! sunt primele cuvinte care îmi ies speriate din gâtlej. Eşti nebun?!!

El nu mă bagă în seamă. Râde prosteşte şi apoi răcneşte spre locomotivă, arătând cu mâna într-un gest sugestiv decapitarea sa:

– Taie aiciiii!! Taie aiciiii!!!

Locomotiva se apropie din ce în ce mai mult de noi. Unul dintre mecanici scoate capul pe geam şi face semne disperate cu mâna. Locomotiva intră duduind pe pod răspândind departe zgomotul strident produs de sirena sa. Mecanicul continuă să agite din mâini. Aurel îşi dă totuşi seama că a ajuns la limita nebuniei şi prostiei şi se fereşte din calea Diesel-ului furios condus de mecanici şi mai furioşi.

Ne dăm mai deoparte şi privim trenul ce se apropie şi trece prin dreptul nostru:

– Grijania şi zidirea mă-tii de golan!! înjură amarnic mecanicul, un om mai în vârstă cu o față crispată spre Aurel. Roteşte pumnul încleştat către „golan".

– I-am băgat o leacă în sperieți, se bucură Aurel de isprava sa nesăbuită. Ai văzut ce moace aveau?!

Mă întreabă apoi grav:

– Oare acum erau vinovați mecanicii?!

M-apucă râsul şi-o zbughesc înainte pe pod fără să-i mai răspund.

– Ai grijă să nu cazi în apă! mă avertizează el.

Podețului realizat pentru trecători îi lipseşte ici-colo câte o scândură, iar dacă nu eşti atent rişti să cazi în vâltoare cu echipament cu tot.

După ce străbatem podul, facem la stânga şi-o luăm pe malul apei în căutarea unui loc prilenic de tras cu crâsnicul. Eu zăresc un gard realizat din răchită de către oameni care mai fuseseră la pescuit aici, aşezat de-a latul apei şi propun să ne oprim.

Aurel nu e de aceeaşi părere. Insistă să ne instalăm ceva mai în amonte, într-un cot al Jijiei. Ajunşi acolo, desfacem crâsnicul şi scoatem din sacoşă plasa acestuia. Întâi lăsăm un timp scurt beţele uscate de alun pe apă să se ude şi să se înmoaie pentru a nu plesni atunci când vom pune plasa, iar mai apoi le montăm în ustensila din țeavă de fier sub formă de cruce, care e legată cu fibră roşie de coada crâsnicului.

Cele două beţe mai scurte sunt montate către noi, celelalte două ceva mai lungi sunt aşezate către baltă. Cu un mic efort şi cu o îndemânare de profesionişti punem pe beţe plasa. Sistemului astfel conceput nu-i mai trebuie nimic decât să fie lansat la apă.

Ne hotărâm să tragem cu rândul la crâsnic. Începe eu primul:

– Dă Doamne să prindem peşte, mă rog eu, făcându-mi semnul Crucii.

Liniştea cuprinse împrejurimile. Sălciile unduitoare de pe malurile Jijiei îşi apleacă crengile către apă, cântându-i fremătător. Soarele ce se înalță semeț pe Cer bate arzător, provocându-ne un început de insolație. O pasăre albă ivită din senin plonjează cu putere în apa curgătoare, sfâşiind-o zgomotos. Se urcă mai apoi triumfătoare spre înalt, ținând în gheare un peştişor.

– Ce lighioană e asta? mă întreabă Aurel, stând pasiv pe-o parte, mestecând plictisit o frunză de salcie pe care mai apoi o scuipă afară din gură.

– E un pescăruş, îl lămuresc eu, făcându-mi cu mâna dreaptă streaşină la ochi împotriva razelor astrului zilei şi pentru a urmări mai bine pasărea ce se îndepărtează ţipând victorioasă.

– Ia trage! mă îndeamnă el hotărât.

Crâsnicul iese uşor din apă, dar spre marea noastră dezamăgire nimic nu căzuse în plasă. Abătut, îl las înapoi în apă.

– Pescăruşul are mai mult noroc decât noi, constat eu. Mare lucru să prindem noi peşte...

În depărtare se aude un marfar care vine dinspre Ungheni. Văzut de departe, trenul pare a fi un şarpe alergător prin pustia deşertului gri-maroniu care încearcă să bată recordul de viteză pentru specia sa.

Efortul nostru de a prinde peşte se dovedeşte a fi în continuare chinuitor şi se pare că şi zadarnic.

Ne schimbăm succesiv locurile poate-poate o veni şi norocul, dar nu se întâmplă mai nimic.

– Hai mă, hai mă!! Măcar să-ţi văd culoarea! turbez eu de furie.

După vreo câteva ore bune nu reuşim să prindem decât vreo câţiva "guvizi", departe tare de cantitatea necesară pentru a realiza o mâncare de "Doamne ajută".

Ne mutăm mai la vale. Degeaba. Mâlul adunat din belşug pe pantalonii noştri îl uscase demult Soarele şi arătăm de parcă făcusem chirpici toată ziua.

Aurel se enervează, se îndreaptă către mine şi îmi ia crâsnicul din mâini, spre mirarea mea.

– Ce faci frate?!

– Ssstt!! Las că ştiu eu. Eu trag de crâsnic şi tu te bagi în apă şi faci bătaie cu unul dintre beţele de rezervă.

Zis şi făcut. Îmi dau jos pantalonii şi cămaşa, mă descotorosesc de "adidaşi" şi mă arunc în apa curgătoare. Încep să bat turbat cu parul în apă, doar-doar se vor speria peştii şi vor fugi care încontro, poate şi în plasa crâsnicului. Ghinion de necaz, că nu se prinde nimic.

Schimbăm rolurile. Degeaba. Parcă e un făcut ca toți peştii să ne ocolească.

Ne răzbeşte foamea şi lăsăm crâsnicul în plata Domnului, în baltă.

– Dacă trece pe acolo vreo balenă, n-are decât, zice amicul meu cu năduf. Mai bine ne-am băga la mână...

Mâncăm lapte fiert cu turte coapte pe plită. Rezerva de apă scade simțitor. Din pere nu mai rămâne nimic. Câțiva bulbuci la suprafața apei stârneşte interesul lui Aurel care tresare deodată:

– Trage! Trage acum că-l ai!!

Smucesc funia crâsnicului şi-l trag disperat din apă cu scopul de a prinde mult râvnitul crap pe gustul nostru. Pe moment ce apa din plasă scade văzând cu ochii, lighioana capturată se vânzoleşte turbată, străbătând plasa crâsnicului în lung şi-n lat în toate direcțiile, cu speranța să evadeze şi să ne lase cu buzele umflate, dar nicio şansă...

Schițez un zâmbet triumfător în colțul gurii, dar mă pleoştesc destul de repede când văd că în plasa udă a crâsnicului se odihneşte obosit şi plin de spaimă, nu crapul cu solzi gălbui pe care-l aşteptam de mult timp, ci o frumusețe de broscoi verde ca buraticul.

– Neamul mă-tii de jigodie!! blestem eu amarnic, dând drumul încetişor crâsnicului în apă.

– N-o lăsa! strigă Aurel furios. Prinde neoarca!

Trag brusc crâsnicul înapoi şi-l aşez pe mal. Aurel se aruncă asupra broaştei terorizate, care nu mai are timp

să reacționeze și o prinde strângând-o ca într-un cleşte în mâinile sale.

La început îi dă un pumn în cap pentru a o ameți și mai apoi o întreabă supărat:

– Ia zi, ce cauți în crâsnic orătanie?!

Îi mai împinge vreo două „capace" şi-o strânge de gât mai tare încât i se umflă cele două baloane de la guşă, care în mod normal se umflau când broasca se apuca să cânte. Amuzat de jocul acesta morbid, îi întind amicului meu un pai de iarbă uscată găsit pe jos să umfle broasca care păcătuise. Aurel ia paiul, îl bagă broaştei în fund şi începe să sufle la celălalt capăt, vietatea umflându-se ca o minge de fotbal. O aruncă cât colo ca pe o grenada de mână:

– Du-te învârtindu-te! îi ură el. Şi mai stai şi la suprafață!

Sărmana broască pluteşte neputincioasă la suprafața apei ca o corabie în derivă, fiind purtată de curent la vale. Punem mâna pe nişte bulgări de pământ uscat şi aruncăm în ea să vedem cine o nimereşte primul, dar eforturile noastre se dovedesc zadarnice şi abandonăm această idee.

Pe malul opus al Jijiei, în dreptul nostru, se opreşte un om cu crâsnicul nedesfăcut pe umărul drept. Pe moment ni se pare că-i Morghidan cel mare, dar apoi ne dăm seamă că nu-i adevărat, Soarele jucându-ne o festă.

– Cade, cade, băieți? ne întrebă el pe deplin interesat, aranjându-şi rucsacul în spate.

– Aşa şi aşa, răspunde Aurel, ascunzându-i adevărul. Nu vrea ca omul cu pricina să ştie că n-am prins mare lucru şi să ne ia în sinea lui peste picior crezându-ne nişte pescari ageamii.

– Mai la deal crapul trage mai bine, spune omul îndepărtându-se, pierzându-se mai apoi din vedere după un pâlc de sălcii pletoase.

– Ia să mai trag o dată, spun eu, sperând că măcar în ceasul al treisprezecelea să ne surâdă norocul.

Apuc frânghia şi smucesc crâsnicul. Se aude un "crac" şi coada acestuia, şubrezită fiind de apă şi de timp, se rupe de la jumătate lăsându-mă fără grai. Privesc neputincios cum plasa cu tot cu bețe şi cu jumătate de coadă se duce înapoi în apă contrar voinței mele. Aurel se uită prosteşte întâi la crâsnic şi apoi către mine:

– Să strângem tot calabalâcul şi să mergem acasă că eu m-am săturat!

În acest moment, pentru noi, temutul "Sfârşit al lumii" este mai aproape ca oricând. Peşte - ioc, crâsnicul - zob, nu ne mai rămâne de făcut decât o baie zdravănă la pod pentru a ne mai potoli arşița trupească şi durerea din suflet. Aşa că ajungem la colosul din fier aruncat peste Jijia, ne aranjăm hainele pe dalele de pe malul betonat al râului şi ne aruncăm în vâltoarea adâncă de vreo cinci metri, mai-mai ne-om mai răcori şi noi. Aurel îmi spune că are de gând să-şi spele pantalonii:

– Îi las pe apă lângă mal până fac vreo două scufundări şi apoi mă întorc să-i spăl.

Răscolim cu ardoare apa şi ne facem deliciul înotând în toate direcțiile şi trecând prin toate stilurile. Jucăm la un moment dat şi prinsa prin apă. Într-un final, ieşim din apă pentru a ne tolăni la Soare, întinşi pe dalele din beton.

– Pantalonii!! Blugii mei! răcni disperat Aurel privind către locul unde-şi lăsase nădragii. Aceştia nu se mai zăreau de fel. Fără îndoială că se îmbimbaseră cu apă şi se scufundaseră.

Urmează vreun sfert de oră de căutări febrile cu tot tacâmul: scufundări, explorări subacvatice, dar degeaba. În ceea ce mă priveşte, mă plictisesc să mai caut acul în carul cu fân, mă scufund până la fundul apei, iau mâl cu degetele de la picioare, ies la suprafață făcând pluta şi privesc degetele pline de nămol cum răsar negre şi sfioase din apă.

– S-au dus pe apa sâmbetei, concluzionează Aurel. Pe tine văd că te doare la bască, îmi aruncă el cu reproş.

Eu dau neputincios din umeri. El ia din sacoşă o bucată de turtă, ultima, dar face ce face şi-o scapă din mână, aceasta rostogolindu-se precum o roată spre apă.

– Na, că s-a dus şi turta! exclamă el abătut, ridicând mâinile spre Cer, ca într-o rugăciune.

Ca un făcut, turta se opreşte din goana ei nebunească la un centimetru de apă. O culege în cele din urmă şi o mănâncă toată.

După ce termină de molfăit, mă întreabă cum o să meargă el prin două sate doar în slipi. Eu, însă, găsesc repede soluția şi-o împărtăşesc şi lui.

Văzând că nu are încotro, îşi aşează ca pe un şorț cămaşa sa în față şi pe-a mea în spate. Ne luăm catrafusele şi plecăm din acel loc cu gândul că nu ne întoarcem atât de curând.

Deşertul gri-maroniu cu unele pâlcuri de verde spălăcit ne înghite din nou pe drumul de întoarcere, într-un context nu tocmai favorabil: eu - un "Rambo" la bustul gol, dar cu "brandul" rupt, el - un "Indian Cheyenne" dar fără arc şi fără săgeți. Ceea ce avem în comun este doar nefericirea ce se poate citi pe mutrele noastre lungi şi îngândurate.

Prin Mânzăteşti, vreo câteva țațe mai curioase se uită la noi ca la urs, dar nu le băgăm în seamă. Pe câmp

suntem feriți spre fericirea noastră de priviri indiscrete şi întrebătoare.

Cocenii de porumb se ofiliseră şi se înconvoiaseră sub greutatea toridă a razelor de soare. Praful parcă e mai gros ca cel de dimineață şi mult mai fierbinte, mult mai fierbinte...

Zăpuşeala după-amiezei ne împiedică să respirăm. Mi se pare că nu mai ajung la destinație şi că mă îndrept undeva pe un drum fără de întoarcere. Ajunşi în locul numit "Fântânele" ne potolim setea turbată cu apă potabilă dintr-un sistem de canalizare pentru irigații, realizat în vremea fostului regim. Umbra binefăcătoare din adăpostul subteran din beton ne întăreşte forțele. Îl întreb pe Aurel ce facem cu peştii.

– Îi dăm la câine sau la mâță, spune el a lehamite. De altfel, cred că-s morți de mult timp. Ia chiar să văd.

Scotoceşte fără prea multă tragere de inimă prin sacoşă şi-mi spune că nu-i găseşte de fel.

– I-am uitat la pod, concluzionează cu rumoare în glas.

Cuvintele sunt de prisos. Ne mulțumim să privim unul la altul şi să ne resemnăm cu ideea că un necaz nu vine niciodată singur.

Ieşim din cazemata din beton şi observ cum o pisică neagră ca abanosul îşi găseşte de lucru la vreo 50 m de noi. Ne fixează puțin cu ochii săi metalici şi apoi în huiduielile mele se pierde prin lanul de porumb din fața noastră.

– Lasă mâța-n pace! se revoltă Aurel. E şi ea un fel de om...

– Ce om...Ăsta-i unul dintre drăcuşorii Marandei, proorocesc eu. O mâță adevărată n-are ce căuta în plin câmp. Unde mai pui că-i şi neagră...

Aurel se amuză, iar eu continui:

– Ți-am spus eu că mâța aia din sat de la bunică-ta ne-a făcut figura. De asta nu ne-a mers bine toată ziua. Mie când îmi taie mâța calea am ghinion..

– Prostii, mă liniştește Aurel pe un ton prietenesc. Hai mai bine să ne tolănim puțin pe iarbă că m-a apucat un somn de nu te văd bine. Doar n-avem de prăşit în grădină.

Zis şi pus în aplicare. Aurel adoarme brusc. Încerc să țin ochii deschişi, misiune imposibilă. Parcă o forță lăuntrică, ciudată, mă poartă pe valurile amorțelei şi a somnului profund…

Dang! Dang!!

– Ce-i asta?! exclam eu tresărind.

Privesc în jur şi-mi dau seama că se lăsase înserarea, Soarele trecând dincolo de linia orizontului. Răcoarea înlocuise zăpuşeala de peste zi şi o simt pe pielea mea.

– Bate clopotul în dungă, spune Aurel privind către cimitirul satului nostru. A murit cineva, dar cine?

Îşi priveşte ceasul.

– Măi frate dar am dormit nu glumă! E nouă fără un sfert. Unde mai pui că am şi visat. Se făcea că mâța aia neagră ne-a luat la rost că nu i-am adus peştii de la baltă…Ha, ha, hi, hi!

– Îți zic eu că ne-a vrăjit mâța. Bine că nu ne-a luat şi mințille. Hai să ne huşchim de aici!

Plecăm. Aurel fluieră una dintre melodiile lui preferate.

La poarta cimitirului ne întâlnim cu Morghidan cel mic, care trăsese clopotul.

– Bună seara! dăm noi binețe omului.

– Sara bună! Ne răspunde el privindu-ne cu interes. Ați prins ceva?

– Da de unde, răspunde mâhnit Aurel. Nu prea mai sunt peşti în baltă ca altădată, se îndreptățeşte el. Îi secetă, apa Jijiei a scăzut mult…

– La Jijia ați fost?

– Da, la Jijia Nouă, lângă pod, zic eu.

– Nu v-ați întâlnit cu frate-miu prin zonă, că şi el s-a dus cu crâsnicul la peşte?

– Nț! dă din cap Aurel. Dar cui i-ai tras clopotul?

– Lui Ioan Apachiței. A murit azi dimineață la spital şi l-au adus acasă. A avut cancer la ficat şi doctorii n-au mai avut ce-i face. Dumnezeul să-l ierte!

– Dumnezeu să-l ierte! zicem şi noi, făcându-ne semnul Crucii. Şi apoi coborâm pe uliță la vale.

Satul se scufundă încetul cu încetul în tăcere. Oamenii îşi aranjaseră treburile prin jurul casei şi se pregătesc de culcare. Mîine începe o nouă zi, ziua cu dezlegare la peşte, ziua "Schimbării la față", sărbătoare cu Cruce roşie în calendarele ortodoxe.

În fața porții mele mă despart de Aurel. Îmi spune că îmi va aduce a doua zi cămaşa. Acasă, n-am chef să mănânc nici să le povestesc bunicilor din peripețiile noastre la pescuit. N-am prins, n-am prins... Ce să-i faci? Se mai întâmplă…

Crâsnicul îl duc în magazie şi sper să putrezească acolo, căci eu în niciun caz nu voi mai avea nevoie de el. Cu greutate mă întind în pat, apăsat de oboseală şi gândesc la partida de fotbal a echipei mele din Orzeni contra celor din satul vecin. Eu sunt mijlocaj, coordonatorul echipei şi trebuie să fiu în formă, deci să dorm. Da, să dorm…

– Cucurigu! Cucurigu!! se aude acelaşi glas deşteptător al cocoşului.

– Ține-ți pliscul orătanie că mi-e somn! mă încrunt către pintenatul cocoțat pe lemne.

Mă întorc cu gândul la ziua de ieri când n-am prins mai deloc peşte. Mă dureau cumplit umerii aseară, dar acum

văd că mi-au trecut, ba chiar au dispărut şi bătăturile din palme. Se pare că noaptea fusese un sfetnic bun.

Mă hotărăsc într-un final să mă dau jos din pat şi ies căscând afară, unde mă întâmpină razele călduțe ale Soarelui. Observ din întâmplare crâsnicul aşezat în picioare şi rezemat de prunul din fața casei.

Ciudat! Aseară l-am dus în magazie. Cine l-a adus înapoi aici?! Mai mare îmi e mirarea când îl văd şi întreg. Îl pipăi să mă conving. Poate nu-i crâsnicul meu?! Ba e al meu! Crucea din fier este prinsă de coada crâsnicului cu fibră roşie...

– Hai Iulică, eşti gata? strigă Aurel la poartă privindumă bucuros. Balta ne aşteaptă!

– Ho, mă, dar ce-ți veni?! N-am fost ieri şi n-am prins nimic. Vrei să mergem după cai morți să le luăm potcoavele?!

Se uită contrariat la mine.

– Am fost ieri?! Păi cum să fi fost ieri, când am zis că mergem azi?!

Mă apropii şovăitor de poartă.

– Dacă-ți bag o bombă!! Tu mă iei la mişto?! N-am fost ieri şi n-am prins decât câțiva guvizi şi pe ăia i-am uitat pe baltă, lângă pod, iar când am făcut baie ai vrut să-ți speli pantalonii şi...

Un fior de gheață îmi străfulgeră şira spinării când îi văd blue-jeans-ii cu un petec sub formă de inimioară pe genunchiul drept.

– Păi, blugii ăştia ți i-au luat apa la vale ieri, cum de-s pe tine?! îl întreb eu din ce în ce mai confuz.

– Ce apă mă să-mi fi luat blugii?! Nu-i vezi pe mine? Eu cred că te-a luat apa pe tine la vale...

– Ciudat! îngân eu. Nu îți aduci aminte că tu ai pus gâtul pe calea ferată şi i-ai speriat de moarte pe mecanicii de locomotivă?!

– Da de unde ai mai scos-o şi pe asta?! rânji el indignat. Crezi că-s sinucigaş? Termină odată cu prostiile că acuşi nu mai merg nici eu! Ia-ți crâsnicul! Am luat eu haleală: nişte lapte şi nijşte turte coapte pe plită…

– Ia, ia stai un pic! Îl opresc eu. Azi nu e sâmbătă, nu avem meci?

– Nu! N-am zis ieri că vineri mergem la peşte şi sâmbătă mergem la meci. Azi e vineri şi e ziua cea mare să dăm lovitura la peşte. Acum avem nevoie de putin noroc. Mâine, la fotbal, nu-i bai, că-i batem sigur pe rusăneni!

– Dar tot cred că am fost ieri la peşte, revin cu această idee devenită deja obsedantă pentru mine. Nu ştiu, dar parcă-mi spune cineva acest lucru…

– Îți spun eu că nu. Te-oi fi gândit toată noaptea la pescuit şi ai fi avut vreun vis frumos. Mai bine am pleca mai repede, să ajungem de dimineață pe baltă, doar ştii că dimineața circulă peştii după mâncare, după-amiaza pauză…

Schimbat la față, îmi iau ustensila de pescuit din dotare şi luptând cu gândurile încâlcite îl urmez pe amicul meu.

Poate el are dreptate? Poate am visat? Deşi mi se pare totul aşa de real şi trăit cu adevărat. Îmi spun în gând rugăciunea "Tatăl Nostru" şi o privesc pe bunica mea care vine şi ea la poartă ținând mâinile în buzunarele pestelcii.

– Să prindeți peşte! ne urează dânsa. Mâine e dezlegare şi se mănâncă.

– Vom prinde, vom prinde, o liniştesc gânditor, deşi dacă scenariul este adevărat, nu vom mai apuca să mâncăm noi peşte…

Mi-aduc aminte de dangătul de clopot.

– Da, da, azi va muri la spital…borborosesc în şoaptă ca pentru mine aceste cuvinte neînțelese de nimeni.

– Ce ziceai acolo?! mă întreabă Aurel schimbând sacoşa cu merinde dintr-o mână în cealaltă.

– Ei, nu, nu, nimic...răspund eu grav. Gândeam că totu-i straniu în ziua asta.

– Da, da, totul îi straniu, aprobă tacit, fluierând încetişor o melodie pe care doar el o ştie....

"Bomba"

Părul - galben ca spicul, ochii - negri ca mura, gura - cireaşă pârguită, corpul - trăznet, picioarele - până în gât, într-un cuvânt „Bomba", adică Ana, fata din satul nostru, cea care le-a provocat multor flăcăi dureri de cap şi încă pe mulți alții i-a lăsat cu gurile gârlă...

Vara îşi întinsese încă de timpuriu mantina canicular asupra satului şi provocase băieților din gaşca mea o stare de lehamite şi monotonie ce nu avea însă să țină mult.

Într-o duminică după-amaiză jucam fotbal pe terenul de pe islazul de la intrarea în sat, când îşi făcu apariția pe drumul bătătorit de țară o maşină *Ford Scorpio*, gri-metalizată cu geamuri fumurii. Fordul trecu leneş pe lângă noi, parcă temându-se să nu-şi descentreze roțile pe drumul pietruit şi opri ceva mai încolo, la intrarea în sat, în fața casei părinților Anei.

Portiera din dreapta - față se deschise şi îşi făcu apariția un picior, apoi celălalt şi la urmă în toată splendoarea ei, „Bomba", țanțoşă şi mândră ca o căprioară.

Priveam cu interes către maşină, meciul de fotbal intrând într-o pauză forțată, chiar dacă scorul era pe muchie de cuțit.

Se deschise în sfârşit şi portiere din stânga - față şi ne blocasem atunci când am observat că şoferul era nimeni altul decât o matahală de arab, negru ca ochii Anei, cu părul creț de parcă fusese pus pe bigudiuri, posesor de cercel în urechea dreaptă şi cu o pereche de ochelari de soare ce-i atârnau şmechereşte de bârnău.

Ana îl îmbrățişă tandru şi i se dezvăluise cele câteva inele din aur de pe degetele mâinilor, cadou fără doar şi

poate de la "taciturn". Intră mai apoi cu prietenul său în ogradă.

– Fiu! Fiuu!! Măi să fie, dar Ana a pus-o de-o mămăligă! exclamă uluit Aurel. S-a dat de acum cu babuinii!

– Ce inele! zise gânditor Ovidiu, care stătea aşezat pe minge.

– Şi ce "gondolă"! e de părere Adrian, un pasionat de maşini. Cred că l-a costat o mulțime de parai Fordul ăsta!

– Dar ce voiați măi capete pătrate?! le taie clanțele văru-meu Adi, ceva mai mare decât noi şi puțin mai cunoscător a actualității acelor timpuri. Nu ştiți cum sunt fetele din ziua de azi? S-ar culca cu cine-o fi numai marafeți să aibă ăla şi pun pariu cu voi că babuinul are bani de-l dau afară din casa. Cu siguranță familia lui are vreun puț petrolifer la ei în grădină.

– Ai dreptate văru'! îl susțin eu pe acesta. „Bomba" nu umblă cu un terchea-berchea care-i suflă vântul prin buzunare şi fluieră a pagubă. Ea e fată sofisticată şi în ton cu moda. I-a mai fi zis ăla că-i aprinde o lumânare în sinagoga inimii lui, o, pardon, ce blasfemie, în moscheia inimii lui şi a dat-o pe spate pe bunăciune...

Nu eram singurii care ne dădeam cu părerea. Vorba aia, gura satului prindea contur ieşind din amorțeală. Cea mai curioasă părea a fi țața Marița ce stătea de vorbă la "radio-şanț" cu vecina sa țața Catinca:

– Di data asta fata lui Busuioc o calcat rău di tăt pi bec vecinî dragî, spuse cu năduh ea, privind maşina arabului într-un aşa hal că era gata-gata să o deoache. Ai văzut ci urât e?! Parcă-i dracu'! Coarne şi coadă-i lipsăsc şi în rest Satana în chicioari!

Oftă prelung continuând mai apoi pe acelaş ton:

– Ci ți-i şi cu tineretul din zâua di azi, nu mai au chic di ruşâni! Sâ-mi facî nie fata me aşă ceva, o leg frumuşăl, o bag în paie şî-i dau foc. Şî-i torn şî nişti gazî pi deasupra. Aşă! Io am făcut-o, tot io o omor decât sî pățăsc o asăminea ruşâni! Cred cî i-a luat mințâli lui Busuioc, de-o lăsat-o săracul pi cică-sa sî se distrabaleze în halul ista!

– Ei lasă şi netale vecină, o linişti copios țața Catinca. Parcă amu mai contează cu cini se mărită o fată?! Bani sî aibă ginerică şî restul vini di la sîni, filozofă ea, iar aldi aiştia au cu caru, din acia verzi americani, di li zâci dolari ş-oi văzut netale la tilivizor câți leuți de-ai noştri fac cât un dolar di acela…

– Bani-bani, vecinî hăi, dar cum rămîni cu ruşînia satului. Să-ți spun drept şî-adivarat, ni-e ruşîni nie di ruşînia fetii lui Busuioc.

– Cu ruşânia mori di foame, dar cu dolari faci orice, gândi sănătos şi logic țața Catinca. Sî ai un teanc di verzâturi şî nu ti mai doari capul tăățî viața.

Țața Catinca se apropie de vecina sa şi-i spuse în şoaptă:

– Ştii ceva vecinî?

– Ci?

– Americanii îi folosăsc mai mult di-i bagî în bombi atomici di acelia de cum au dat pi vremuri la Kiroşâma şi Nacasachi.

– Îi bagî în bombi vecinî, nu zău?! întrebă neîncrezător țața Marița. Apoi di-i aşa, da-u-ar Domnul Dumnezău sî dei una di aceia în grădinî la mini, că tot am nevoie io di nişti parali să-mi cumpăr di la iarmaroc câțiva căpriori ca sî repar şura ceia pentru vacî…

Timpul trecu cu repeziciune în acea vară în care atracția principală părea a rămâne „Bomba" şi prietenul ei, Mustafa, student în anul IV la U.M.F. Iaşi.

Vizitele celor doi amorezi continuau, spre surprinderea mea, cu regularitate la locuința lui Busuioc. Toate bune şi frumoase până într-o zi.

– Măi, ia ascultați comanda la mine, ne vorbi pe un ton serios vărul meu Adi într-o sâmbătă după-amiază. Hai să-i facem o bucurie negruşorului nostru!

– Păi cum vere?! întrebasem eu atunci pesimist. Nu vezi ce namilă-i malacul. Mai greu să-l batem.

– Nu-i vorba de bătaie, mă liniştise vărul meu. Vă mai aduceți aminte de bomba aceea de aviație ascunsă în "Tunel"?!

– Da! răspundem noi în cor, aducându-ne aminte de bătrânul proiectil.

– Ce-ar fi să i-o punem mâine dimineață ăluia sub maşină? Face "buum" şi pulberea se alege de Ford. Astfel, nu o să mai aibă cu ce să ne facă în ciudă! Aşa curățim şi satul de intruşi.

Ne pusesem toți de acord cu propunerea sa şi deja înflorea în capetele noastre planul diabolic.

Bomba aceea de avion de vreo patru kilograme avea o istorie lungă. Cu vreo câțiva ani în urmă, pe vremea lui Ceauşescu, tot într-o vară, plecasem aiurea pe coclauri, în apropierea pădurii de la "Cananău" să căutăm cartuşe rămase neexplodate încă din timpul celui de-al doilea Război Mondial. Pe acolo trecuse frontul şi se mai găsea muniție neexplodată.

Cartuşe n-am găsit, în schimb ne pricopsisem cu acea bombă îngropată într-un mal al pârâului din apropiere. Era pe jumătate îngropată în pământ, pentru că o descoperise pe cealaltă jumătate apa care săpase de-a lungul vremii în malurile pârâului.

De frică să nu afle miliția am ascuns-o atunci într-un adăpost subteran contra atacurilor aeriene pe care îl botezasem "Tunelul".

Ne pusesem în gând atunci să-i aranjăm maşina unuia care umbla prin sat cu recensământul, un om dat dracului ce băga spaima în săteni şi-i ameninţa că la va lua toate animalele din jurul casei dacă nu le declară şi nu plătesc cota cuvenită către C.A.P.

Oamenii erau nemulţumiţi şi terorizaţi, dar nu prea era chip să-i faci ceva aceluia, deoarece era înarmat cu revolver sau umbla chiar împreună cu un sectorist de la postul de miliţie al comunei.

Apoi, nu după mult timp, a venit Revoluţia din '89, vremurile se schimbaseră şi pe "Moacă acră", aşa cum îl poreclisem pe cel cu recensământul animalelor nu l-am mai văzut de atunci şi astfel nu a mai fost necesar să punem în aplicare atentatul...

Duminică dimineaţă, un vânticel tăios parcă prevestea ceea ce avea să se întâmple. Toată gaşca de "războinici cruciaţi" era adunată şi plănuia mişcările ce făceau parte din schema de atac.

Poznaşa bombă, trezită din bârlogul ei, după ani de aşteptare era chemată să acţioneze în "războiul sfânt contra păgânilor".

Cu mâinile protejate de o pereche de mănuşi lungi din cauciuc ce serveau doctorilor veterinari la moşitul vacilor a făta, vărul meu Adi aşezase cu grijă mare bomba ca pe o cloşcă, într-o cutie din carton, căptuşită cu fân. Îi pusese capacul şi-o pornisem cu toţii către locul în care avea să se declanşeze atentatul.

Doi stăteau de "şase" într-un capăt al uliţei, doi în celălalt, iar eu cu văru-meu dădeam târcoale Fordului, după ce în prealabil ne-am asigurat că nu este prea multă animaţie în curtea casei lui Busuioc.

Adi a aşezat cutia cu bomba sub maşină după ce în prealabil aruncase un pai de chibrit aprins, iar la un semn

toți șase am zbughit-o pentru a nu fi surprinși în zonă de explozie.

Am fugit cât ne-au ținut picioarele din sat, pe coclauri, până undeva într-un șanț ce fusese cândva o tranșee în timpul războiului.

Ne vorbisem între noi și hotărâsem că dacă ne întreabă careva pe unde am fost să-i răspundem același lucru: la pădure să ne jucăm "de-a indienii". În rest, tăcere sau mai precis...mormânt...

Chicoteam, gândindu-ne la mult râvnita explozie, care, însă se lăsa cam greu de așteptat.

Întinși pe burtă ca niște adevărați șobolani ai tranșeelor priveam cu mirare către sat. De acolo nimic...

– Măi să fie, eu cred că bomba ne-a cam dat cu flit, își dă cu părerea Adi.

– Cine?! Ana?! întrebă prosteşte Cornel.

– Nu, măi piticanie! Proiectilul! Cred că nu era bun focosul. O fi ruginit sau cine știe?! Și chibritul doar l-am aprins...

– Mai bine împrumutam focosul Anei, că-i în perfectă stare de funcționare, râse încetișor Ovidiu. Ce ziceți?!!

Timpul parcă ieșise din clepsidră și se răzbuna pe noi. Vărul meu care stătea gânditor la marginea șanțului se ridică deodată în picioare:

– Mă duc să văd ce are de nu explodează! zise el nervos, dar nu mai apucă să-și pună în aplicare planul, deoarece un tunet diabolic răscoli vijelios valea dintre cele două dealuri, răspândindu-se departe. O jerbă de flăcări urcase semeață spre Cer, fiind urmată de un sul de fum gros, asemănător cu o ciupercă uriașă.

Impulsul, dar mai ales groaza și frica îl azvârli pe vărumeu înapoi în șanț, căzând cu toată greutatea trupului său peste Cornel, boțindu-l.

– Adiii!!! răcni strangulat piticul, făcut piftie.

– Taaaciii, că murim!! se auzi glasul disperat al primului, ghemuit şi cu fața în pământ.

Groaza ne paralizase şi pe noi la gândul prostiei pe care o făcusem. Abia atunci ne gândeam la consecințe. Dacă aveam să fim descoperiți prindeam în cel mai fericit caz puşcăria pe viață. Mă şi vedeam ca într-un vis urât, bătrân cu barba albă, cu mâini şi picioare gârbove şi ferecate cu lanțuri din fier.

– Am mai văzut o ciupercă asemănătoare în filmul ăla când i-au ars la făcăleț americanii pe japonezi la Hiroshima, spune vrând parcă să mai destindă atmosfera destul de încărcată, Adrian.

– Cred că a ras juma' de sat, îşi dă cu părerea Ovidiu. Am dat de bucluc!

În cele din urmă, ne-am resemnat cu ideea. Vorba aceea: "Ce-a fost, a fost, ce-o să fie, o să vie".

După ce trecuseră câteva ore bune de la explozie, ne-am îndreptat spre sat, fiecare la casa lui.

Acolo, era jalanie mare.

Toți vecinii lui Busuioc, "de la cel cu țâța-n gură, pân' la cel cu barbă sură", priveau stupefiați peisajul remodelat de bombă.

În locul unde se aflase celebrul Ford, exista o groapă destul de măricică prin care erau răspândite componentele carbonizate ale maşinii. Ici-colo, vedeai câte un sfert de cauciuc, mai departe câteva fiare contorsionate sau cioburi de la parbriz şi de la celelalte geamuri. Ceea ce mai rămăsese întreagă, era se pare o portieră aruncată de suflul exploziei într-un păr. Se părea că moş Busuioc avea de gând să-şi decoreze copacii ca pe nişte pomi de Crăciun cu componente automobilistice şi încă...străine...

Contrar aparențelor, prin preajmă pagubele erau totuşi modeste: câteva geamuri sparte, gardul lui Busuioc culcat pe o porțiune la pământ, iar ceva mai în spate, câțiva copaci jerpeliți de schije îşi plângeau năpasta. Dar mai important era că nu fuseseră "victime colaterale", iar celelalte detalii aproape că nici nu mai contau.

Mustafa, arabul care între timp îşi schimbase culoarea feței, înjura amarnic în limba străbunilor săi blestemul căzut asupra lui şi apoi invoca "Allahu, akbar" în durerea sa nemărginită.

Ana, veştedă ca o curcă ploată, trecută prin toate chinurile ladului, plângea cu lacrimi de crocodil în brațele tatălui său, ce privea năuc scena dezolantă din fața sa, întrebându-se cine erau "regizorii" ce-o montase pe platoul din fața casei lui.

"Sfârşitul lumii" era mai aproape însă de țața Marița. Neagră la față, de-ai fi zis că e străbunică "babuinului" repudiat de ea, se jelea şi se izbea la pământ încât l-ar fi făcut şi pe necuratul să plângă în pumn de necaz:

– Săriți oamini buni!! răcni ea disperată. Săriți!!! Au vinit teloriştii! Teloriştii, oamini buni! Of, of, of!! Vai, vai, vai!!

Căzu în cele din urmă în şanțul de la marginea drumului. Câteva dintre consătencele sale s-au grăbit să-i sară în ajutor. Unele o stropeau cu apă, altele îi tregeau palme.

Culmea ironiei e că nu fusese decât o amărâtă de "bombiță" şi aceea ruginită, însă cum ar fi fost să fi explodat una din aia atomică aşa cum voia baba...

La fața locului venise şi Aro-ul cu şeful de post care se chinuia să demareze o anchetă. Şi chiar dacă nu ne arătaserăm mutrele prin preajmă şi speram să nu fim "dibuiți", se pare că avusesem un pic de ghinion. În momentul cînd fugeam din sat după ce amplasasem

bomba, fusesem observați de țața Marghioala, o femeie cătrănită la suflet şi văduvă pe deasupra, ce avea ciudă pe noi din momentul când ne-a surprins că ne înfruptam din cireşul altoit din grădina sa. Aşa că ne turnase:

– Ascultați ci vă spun io, tovarăşe ofițer. Dis di dimineațî, i-am văzut pi-al lui cutari, al lui cutari cum fugeau spre capătul satului. Atunci mi-am zâs cî or sî facî iar o trasnai, iar amu jur cu mîna pi Cruci cî ei o făcut-o. Nu pot sî-i iert difel di atunci di când ni-o dizghinat cireşul.

"Ce oameni dom'le, ce lume, ce caractere..." reuşisem eu să filosofez, aşa într-o doară ca pentru mine.

Astfel au apărut primii suspecți, aşa că ne-am trezit toți şase claie peste grămadă, înghesuiți în Aro-ul alb cu însemnele poliției, ce se îndrepta către post.

Ne cam pierise cheful de altădată şi devenisem din zmei adevărați mieluşei.

Dar Dumnezeu e Mare şi nebănuite sunt căile Lui...

Ajunşi la postul de poliție din comună ne-am bulucit ca oile în strungă într-o încăpere a cărui mobilier era constituit dintr-un fişet metalic, de pe vremuri, un birou din lemn lăcuit scorojit de vreme, un cuier din fier şi vreo trei scaune cu spătar.

Şef de post era plutonierul Stoian Ion, zis şi „Papagalul". Pe cât se considera el de isteț, pe atât era de prost ca noaptea. Stârnise multe discuții contradictorii şi mulți se întrebau prin ce „pile" a ajuns şef de post. Adjutantul său, sergentul-major Balşoi Dumitru, un munte de om, înalt cât Ceahlăul, era şi mai înapoiat la minte ca plutonierul, dar îndeplinea fără crâcnire ceea ce-i poruncea şeful său.

Am fost aşezați cu toții în rând, de la mic la mare, cu spatele la perete şi sub atenta supraveghere a adjunctului.

Stoian Ion făcu vreo trei ture cu paşi apăsaţi prin faţa noastră, aruncându-ne din când în când căutături rele. Trase apoi un scaun şi se aşeză greoi pe el rezemându-se de spătar.

– Ia spuneţi-mi mie voi drăcuşorilor cum vă cheamă şi câţi ani aveţi!

„Aoleo! Zisem eu în sinea mea. Asta sună a interogatoriu. Ei, acuma să te ţii..."

– Dar aveţi grijă să nu mă trageţi în piept, se răsti plutonierul, ghicindu-mi parcă gândurile, că vă halesc ficaţii! Înţelesu-ma-ţi?!

– 'nţeles!! răspunsesem noi în cor.

Ni se băgase sub nas cate un formular standard de declaratie. Mă uitasem şi pe faţă şi pe verso şi mă gândeam ce trebuie să scriu acolo. Mă gândeam şi la faptul că tatăl meu îmi spusese cândva că sunt de cele mai multe ori "gură bogată", că semăn cu mătuşă-mea Elvira şi că ar fi bine câteodată să-mi ţin pliscu'.

Mă apucasem să scriu:

"Subsemnatul..., fiul lui Alexandru şi Viorica..., domiciliat în..."

Şeful de post se pare ca nu mai avea răbdare să ne spunem povestea vieţii aşa că scurtă momentul:

– Ia, ia...să-mi spuneţi voi mie acum, repede şi fără grabă, cine a pus bomba?!

Tăcere.

– Măi, mucoşilor, da' voi n-aţi auzit?! Care dintre voi ai pus bomba sub maşina omului?!

Tăcere din nou. O muscă furioasă zumzăie enervant, colorând atmosfera şi aşa încărcată.

– Aha! spune şeful de post turbând. Voi de vorbă bună nu înţelegeţi, ci numai de par, nu?!! Ia sergent, arată-le ce-o să păţească huliganii dacă nu ciripesc!

Priveam înfrigurați către sergentul-major. Vedeam cum namila scoate de după birou un baston din cauciuc mare cât toate zilele, de ni s-a făcut pe cap părul ca țepii de arici.

– Tu ai pus bomba, mă?! se răsti asupra lui Cornel, primul în rând, dar şi cel mai mic dintre noi, rotind bastonul asupra capului ca pe elice.

– Nu nene, n-am pus eu nicio bombă! reacționă speriat piticul ducând mâna la cap în semn de apărare. Eu am fost împreună cu ceilalți la pădure. Şi nici nu ştiu cum arată o bombă în realitate. Doar prin filme am văzut.

– Atunci cine a pus bomba nenorociților?! răcni şeful de post, sculându-se de pe scaunul său şi apucându-l cu ambele mâini de spătar, fiind gata să ne pocnească în cap dintr-o bucată pe toți şase.

Totuşi, instinctul animalic se domoli repede, mulțumindu-se să ne arunce o privire de ansamblu dură şi răuvoitoare.

– Dom' plutonier, stârni vorbă Adi. Pe "Bombă" nu o putea băga nimeni sub maşină.

– Dar de ce măi deşteptule?!

– Pentru că "Bomba" are mâini şi picioare şi-i greu să o târăşti forțat sub o maşină. Mai ales că are şi gură, poate să țipe, ştiți...

– Are mâini şi picioare, zici, ha?!

– Da, dom' plutonier, să trăiți!

– Are şi gură? O fi şi frumoasă, nu?! zise şeful de post rânjind.

– Este...Toți băieții din sat se țin scai după ea...

– Era fiule! Şi astfel, un flăcăiandru gelos pe maşina rivalului a băgat-o sub Ford şi a făcut "buum", nu?!!

– Păi v-am zis că n-a băgat-o nimeni sub o maşină până acum şi ce-i mai important e că trăieşte.

– Bomba trăieşte?! Are viaţă?! Mă crezi prost, nu?! zise Stoian într-o ureche.

– Nu bomba, d-le, ci Ana, fata lui Busuioc, îl lămureşte văru-meu. Îi zice porecla "Bomba".

– Şefule, eu nu mai înţeleg nimic! zise sergentul-major, scărpinându-se la ceafă. Care va să zică, bombele din ziua de azi au şi nume?!!! Ce panaramă!

Se uită întrebător la automatul său, calibru 7,62 şi apoi către plutonier.

– La o adică, şefule e bună ideea cu botezatul arsenalului. Tocmai m-am gândit să-mi botez kalaşnikovul "Spurcăciunea". Cum ţi se pare? E un nume frumos, nu?!

Pe noi ne pufneşte râsul, ghiontindu-ne reciproc. Stoian Ion îşi trase cascheta pe-o parte şi se răsti asupra subordonatului său, semn că nu prea înghiţise gluma:

– Taci din gură sergent! Nu vezi că treaba-i alta!

Nu ştiu dacă din prostie, sau ca urmare a unui truc poliţienesc shimbă repertoriul:

– Deci nu e vorba de ...bomba aia de-a explodat, ci de cealaltă "Bombă", de fata aia de-i zice...

– Ana, fata lui Busuioc, spunem cu toţii.

– Da,da...mormăi absent Stoian.

Se aşezase pe birou şi îşi bălăngănea picioarele într-un ritm sacadat. Sergentul se sprijinise de uşa de la intrare vrând parcă să o susţină. Eu mă rugam să se rupă uşa şi Balşoi Dumitru să se ducă de pământ cât era de mare şi să-şi rupă gâtul, dar rugăciunile mele n-au avut niciun efect. Ba din contră, se deşteptase sergentul şi vrând să-şi dea importanţă preluă el ancheta:

– Şi ziceţi că aţi fost la pădure?! Dar ce-aţi făcut voi la pădure?

– Ştiți şi noi ca băieții, zise Adi. Răcoare, aer curat. Ne-am mai cățarat prin copaci, am mai făcut-o pe-a indienii...

– Şi n-ați auzit bubuitura?

– Nț! Abia când am ajuns acasă, am auzit că a explodat bomba sub maşina omului...

– Parcă spuneați că "Bomba" n-avea cum să explodeze, doar e femeie, nu?! întrebă neîncrezător sergentul-major.

– Nu, Ana, ci bomba aia adevărată folosită la război.

– Atunci cine a pus bomba aia...adevărată, interveni şi plutonierul. Cine se ține de glume în satul vostru?

– Nu ştim! Căutați şi dumneavoastră la flăcăi, la cei mari, propusese văru-meu. Poate este unul căreia "Bomba" feminină i-a dat cu flit şi a vrut să se răzbune...

Teoria era plauzibilă şi chiar îi pusese pe cei doi polițai pe gânduri. Cornel, era cât pe ce să o comită:

– Poate o fi fost vreun extraterestru venit cu O.Z.N.-urile alea de se tot vorbeşte la "*Ştiință şi imaginație*". Mai bine ați întreba-o pe baba Adela. Are acuşica suta de ani, dar ea se pare că le vede în fiecare noapte.

În disperare de cauză, i-am dat un ghiont discret piticului să-şi țină pliscul şi să nu mai debiteze prostii...

Se pare că în prima rundă am câştigat noi, dar războiul cu organele de anchetă şi poate şi cu gura satului nu se finalizase încă.

Am scăpat în primă fază ieftin, doar cu câte o declarație scrisă şi cu câte un şut în părțile dorsale, dar şi cu remarca şefului de post că prindem adânci bătrâneți şi mileniul IV în "pârnaie" dacă "miroase" ceva necurat la noi...

Vremurile au început să intre încetul cu încetul pe făgaşul lor normal.

Busuioc şi-a luat de atunci adio de la gândul de a avea ca ginere pe "salamalecul" acela şi astfel Ana a rămas nemăritată, dar fireşte, nu şi fată mare.

Arabul avuse se pare un noroc chior deoarece maşina sa era asigurată şi a fost despăgubit. Nedespăgubiți însă, au fost Busuioc şi vecinii lui, care şi-au reparat pe cheltuială proprie daunele pricinuite de bombă.

În ceea ce ne priveşte, nebunaticii satului, am trecut la lucruri ceva mai "paşnice".

Mai jucam câte un fotbal, mai dădeam iama prin viile oamenilor la "cules" de struguri, de parcă noi nu aveam acasă, dar erau mai buni cei de prin sat...

Pentru cireşul țatei Marghioala, acel an a fost şi ultimul când a rodit, deoarece s-a uscat, fiind "ajutat" şi un pic de noi, care i-am pus nişte apă grea în scoarța tulpinii. Evident că acest lucru nu a fost făcut întâmplător, ci ca s-o facem pe zgripțuroaică să-şi vadă de treburile ei şi să nu-şi mai bage nasul unde nu trebuie.

Apoi a venit toamna şi astfel am început un nou an şcolar. Începusem studiul intens, dar "studiam" şi o eventuală oportunitate de a testa pe ceva anume puterea grenadei defensive, surata mai mică a bombei de avion, dar spre ghinionul nostru şi norocul altora nu am mai avut niciodată prilejul...

DUPĂ 12 ANI

Mergea abătut cu capul în jos la ceas de seară pe strada pustie şi se gândea aiurea.

Ploua mărunt, stropii de apă şiroindu-i prin părul lung şi încâlcit, prelingându-se pe obrajii acoperiți de o barbă deasă şi neîngrijită.

Hainele sale de pe vremuri, care au prins atât zile senine sau ploioase de vară, cât şi ninsori sau friguri cumplite de iarnă încă îi mai stăteau bine pe el.

„Au trecut totuşi 12 ani de atunci..." îşi zise în gând aceste cuvinte, îndesând mai adânc palmele în buzunarele sparte ale pardesiului.

Traversă gânditor strada şi nu observă maşina neagră ce se îndrepta vijlios cu farurile aprinse către el. Abia când auzi un scârțâit macabru de cauciuc pe asfaltul ud îşi dădu seama de pericol.

– Ce faci idiotule?! Vrei să te omori şi să mă bagi în puşcărie, ha?! se auzi tunând vocea răguşită a şoferului, care scoase precipitat capul prin geamul portierei. Vezi pe unde mergi!

– Scuzați-mă, scuzați-mă! se scuză călătorul, sărind pe celălalt trotuar.

„Era cât pe ce..., îşi zise în gând. Am avut însă noroc, Dar în fond ce mai e norocul pentru mine? Nimic! Doar un norişor de fum pierdut în imensitatea azurie a spațiului cosmic. Norocul meu a murit puțin câte puțin în toți cei 12 ani care au trecut..."

Îşi aținti privirea spălăcită de durere sufletească către intrarea unei clădiri unde trona o firmă luminoasă:

Norocul grecesc. Restaurant-bar

„Hmm!! Ce fază!" îşi zise călătorul indignat.

Ura acest cuvânt „grecesc". Îl ura din străfundurile sufletului său rătăcit. Ura tot ce avea legătură cu acesta şi totuşi ploaia de afară, dar mai ales curiozitatea şi amintirile îl împinseră de la spate şi-l determinară să intre înăuntru.

Clienţii localului îl formau trei inşi beţi ce stăteau la o masă având în faţa lor mai multe sticle goale de bere şi vreo câteva pahare cu vodkă. Unul dintre ei dormea cu capul pe masă, iar ceilalţi gesticulau gălăgios între ei.

Atenţia sa fusese captată însă de doi tineri îndrăgostiţi ce-şi şopteau cuvinte de amor şi se sorbeau cu nesaţ din priviri.

„Sunt tineri, gândi repede. Nu ştiu nimic despre viaţă, dragoste, suferinţă, fericire. Despre tot..."

Se îndreptă direct către bar, îşi trase un scaun şi îşi sprijini leneş mâinile de tejgheaua realizată din lemn masiv de stejar.

Barmanul, un om solid, cu început de chelie era îmbrăcat într-un costum negru şi purta un şorţ alb. Spăla câteva pahare şi asculta o melodie monotonă ce răzbătea de la un casetofon micuţ aşezat pe un suport special.

– Ce doriţi? întrebă aspru barmanul privindu-l pe omuleţul din faţa sa pe care-l evalua după înfăţişare drept un amărât de cerşetor aflat în treacăt pe acolo.

– Pentru început, o bere! spuse călătorul, trecându-şi palma dreaptă prin părul năclăios şi ud leoarcă.

– Aveţi cu ce plăti?! se interesă barmanul cu neîncredere.

Mai păţise şi altădată ca unii clienţi certaţi cu principiile şi valorile morale să nu-şi achite notele de plată şi nu mai îndrăznea să servească pe oricine, mai ales că acum, omuleţul îmbrăcat în haine demodate i se părea cam dubios.

Călătorul scotoci tăcut prin buzunarul soios din interiorul pardesiului şi scoase plictisit un teanc de bancnote pe care-l aruncă pe tejghea.

– Ăştia-s buni?!!

– Desigur!! încuviință relaxat barmanul, grăbindu-se să desfacă o sticlă cu bere pe care apoi i-o întinse clientului. Îi întinse şi un pahar. Călătorul gustă, însă, cu înghițituri mici, berea direct din sticlă.

– Plouă urât de tot afară! îl atenționă el pe barman.

– Da, da, da! De vreo două zile plouă încontinuu, încuviință barmanul, dând casetofonul mai încet.

– Scuzați-mă că vă întreb, dar cine a fost cu ideea să boteze *Norocul grecesc*, acest restaurant?

– Aa! Asta a fost cu mulți ani în urmă, zise barmanul, pe când trăia fostul patron. El venise cu ideea. Era grec, venise pe meleagurile noastre la facultatea de medicină, dar după terminarea studiilor se apucase de afaceri. A fost omorât săracul cu sânge rece de un criminal.

– A fost omorât, zici?! Dar din ce cauză?

– Nici eu nu ştiu prea bine. Am impresia că a fost inițial un jaf, dar se pare că grecul se împotrivise şi fusese omorât...

– Foarte trist, spuse atunci călătorul. Acest lucru mi-aduce aminte de un blestem care mi-a răpit 12 ani din viață şi care m-a adus, după cum vezi, în halul acesta...

– Şi care a fost acel blestem? întrebă interesat barmanul, schimbând la casetofon caseta pe partea cealaltă. Luase şi el un scaun şi se aşeză la tejghea, ascultându-l cu atenție pe partenerul său ocazional de discuție.

– E o poveste lungă, zise călătorul, care a început cu ceva timp în urmă. Aveam doar 19 ani. Tocmai terminasem liceul şi mă pregăteam să dau la facultate.

Eram tânăr, visător. Credeam că lumea întreagă e a mea. Eram şi îndrăgostit nebuneşte de o fată micuță, plăpândă, brunetă şi cu ochii negri ca tăciunele. Ne înțelegeam de minune amândoi, ne îmbătam reciproc cu vorbe de dragoste. Totul a fost frumos până într-o zi când...

– Când?? întrebă barmanul.

– Când am intrat împreună într-un restaurant. Toate bune şi frumoase până ce şi-a făcut apariția la masa noastră un ins chipeş, ferchezuit din cap până-n picioare, ce avea un accent ciudat. Credeam că e chelnerul şi aşa şi era. Dar se pare că era şi patronul acelui restaurant şi ghinionul meu a fost că a venit personal să ne servească, deşi scopul său ascuns era altul. Pusese ochii pe prietena mea. Toata seara s-a învârtit pe lângă noi şi şi-a dat aere şi importanță că turbam de furie. Când a pus o melodie şi i-a dat-o cu dedicație prietenei mele, se ajunsese prea departe. Zvâcul izvorât din orgoliul meu de bărbat luat la mişto, m-a ridicat de la masă şi în amenințări sumbre tocmai mă pregăteam să-i trag un cap în gură, dar firul evenimentelor luase un cu totul alt curs. Ea încerca să mă domolească cu vorbe pacifiste, spre surprinderea mea, când eu credeam că tocmai se atentase la mândria şi orgoliul meu:

– Stai dragă, că doar nu suntem sălbatici! A vrut să fie şi el draguț...

– Asta să i-o spui lui mutu'! Nu vezi că ăsta o face intenționat!? i-am răspuns eu în doi peri. Mă ia de fraier!

În fine, am plecat de acolo. Dar ceea ce a urmat, a fost ca într-un film prost. Ea parcă călcase pe o urmă blestemată. Nu ne mai înțelegeam de loc. Găsea fel şi fel de motive de a nu mai ieşi împreună.

La început, am crezut că de vină era temperamentul meu vulcanic şi că ea ar fi vrut să ia o pauză. Hai că aş fi

înțeles acest lucru. Dar, de altfel, cu totul erau datele problemei. Se pare că şi ea i-a cântat în strună tipului cu restaurantul şi astfel finalul pentru mine era mai aproape ca oricând. Apoi, să aflu că se şi căsătorise în secret cu tipul. Acest lucru a pus capac la toate şi m-am stricat complet la minte.

– Şi ce-ai făcut?

– Ce trebuia să fac?! Am luat un cuțit de vânătoare şi l-am aşteptat pe tip într-o noapte să iasă din restaurant. Era împreună cu nişte amici, toți amețiți de băutură. Râdeau. Glumeau. Apoi s-au despărțit. El s-a îndreptat împleticindu-se către maşina sa, dar n-a mai apucat să intre în ea. I-am căzut pe la spate şi am înfipt cu sete cuțitul într-însul. 12 lovituri, mi-a spus mai târziu medicul legist, în timpul anchetei.

Apoi, nu mi-am mai adus aminte de nimic. Cert este faptul că m-am trezit la închisoare. Judecătorul m-a acuzat că l-am ucis cu sânge rece pe cetățeanul acela care mai era şi străin, grec, pe numele său Giorgios Stephanopulus. Motivul...crimă pasională, iar verdictul a sunat clar: 17 ani de temniță, pierzând totododată toate drepturile cetățeneşti pe o perioadă de 3 ani de la eliberare.

Omul nostru tăcu şi îşi goli sticla cu bere.

– Tristă poveste, tristă soartă, îşi dădu cu părerea barmanul, privind către cei doi tineri îndrăgostiți care tocmai părăseau localul.

– Dar cum zici că se numea grecul, patronul restaurantului ăla?

– Giorgios Stephanopulus.

– Giorgios Stephanopulus?! exclamă tresărind barmanul. Era cumva un tip înalt, brunet şi cu mustață?

– Exact! Dar de unde îl cunoaşteți?

Barmanul îşi scoase din buzunar o batistă cu care se şterse pe frunte de broboanele de sudoare. Bău mai apoi pe nerăsuflate o cană întreagă cu apă.

– Păi, Giorgios Stephanopulus era patronul acestui restaurant, cel ucis acum mult timp în urmă.

Îi şopti cu voce stinsă:

– Omule, tu eşti cel ce l-a ucis...

Călătorul tresări. Se ridică fulgerător în picioare şi-l întrebă năuc:

– Spune-mi prietene, dacă ai milă de mine, restaurantul acesta s-a chemat cândva *Veselia*?!

– Da, este adevărat. Aşa se chema la vremea respectivă. Apoi l-a schimbat patronul în *Norocul grecesc*, după ce se căsătorise. Avea o vorbă: că în acest local i-a surâs norocul...Dar se pare că tot de aici i s-a tras şi...ghinionul...

– Deci acesta este restaurantul. S-a schimbat mult faţă de atunci. De nerecunoscut...

Călătorul se aşeză iarăşi pe scaunul său. O lacrimă amară i se ivise în colţul ochiului drept şi se scursese pe obraz. El o şterse cu mâneca pardesiului.

– Ce crud e destinul, nici măcar acum nu mă lasă în pace şi mă urmăreşte tot timpul. După 12 ani, iarăşi aici, însă alte vremuri, alte personaje. Dar de ea, de Anda, soţia grecului, ai mai auzit?

– Bineînţeles. Ea a preluat afacerile soţului său şi conduce acum acest restaurant.

– S-a mai recăsătorit?!

– Nu! l-a rămas fidelă memoriei soţului său.

O uşă din spatele barului se deschise şi îşi făcu apariţia o femeie brunetă, cu ochi pătrunzători, îmbrăcată elegant.

– Samuel, să rezervi pentru mâine o masă pentru familia Kakulias.

– Am înțeles doamnă, confirmă barmanul, închizând casetofonul. Voi face întocmai.

Femeia aruncă o privire disprețuitoare spre omul neîngrijit de la bar şi se făcu nevăzută pe uşa prin care venise.

– Ea e! îi făcu barmanul semn cu capul.

– Anda!! Au trecut 12 ani de atunci...de când, înainte de acel eveniment, înainte de a ajunge acolo...la puşcărie, ne aveam unul pe altul...

Barmanul strânse paharele şi sticlele goale de pe la mese şi le duse la tejghea.

Conduse mai apoi pe cei trei oameni beți afară din restaurant, urându-le noapte bună.

Se întoarse şi-i turnă fostului puşcăriaş, un pahar cu lichior. Îşi turnă şi lui unul.

– Îmi pare bine c-am văzut-o, continuă omulețul. E aproape la fel ca pe vremuri, dar nu mai are acelaşi suflet...

– Eşti un om tare la spirit, zise Samuel, gustând din paharul cu lichior. Te-a trădat şi totuşi nu ai niciun resentiment pentru fata visurilor tale.

– E adevărat că nu mai am, timpul a încercat să vindece rana din sufletul meu. Am înțeles în toți aceşti ani, că iubirea nu se formează cu de-a sila. Dacă aşa a gândit ea. Trebuia să-mi văd şi eu de-ale mele. Viața era lungă, jocul tânăr şi eu la fel...

– Spune-mi cum a fost la puşcărie?

– La început-groaznic. Am fost un inadaptat total. Singurul aspect pozitiv, dacă pot spune astfel, erau remarcile colegilor de celulă, precum că aşa ar fi procedat şi ei dacă erau în situația mea. Apoi, timpul a devenit rutină, iar eu m-am resemnat cu ideea, dar şi cu mine însumi. Am plâns atunci când a murit mama. Suferise

îngrozitor după ce o părăsise tata, iar apoi a venit şi condamnarea mea. N-a mai suportat săraca.

Pe urmă, anii au trecut. Aveam de a alege, în a mă închide în mine, sau să dau curs unor lucruri benefice pentru viitorul meu, oricare ar fi fost el. Mi-am descoperit talentul de a scrie. Scriam orice şi împărtăşeam şi celorlalți din creațiile mele...

Călătorul tăcu o clipă şi râse încetişor:

– Ştii cum îmi spuneau porecla?!

– Cum?

– „Scriitorul"...Ehei, au trecut ani şi ani... M-au scos la comisei după 12 ani şi mi-au redus sentința cu 5 ani pentru bună purtare. Şi astfel, mă bucur de două luni de zile de libertate.

– Mai vrei un păhărel? îl întrebă barmanul pe omul necăjit. Mai atenuează din durere, îi făcu el cu ochiul.

– Fie! zise călătorul întinzându-şi paharul.

– Ce-ai făcut în astea două luni după ce ai ieşit de acolo?

– Am umblat aiurea pe ici-pe colo. Voiam să mă angajez pe undeva, dar se cerea cazierul şi al meu nu arăta tocmai bine. Am mai lucrat cu ziua. Câteodată descărcam lăzi cu legume în piață, altădată măturam prin diverse depozite. Câteodată mâncam, câteodată nu...

– Ai unde să stai? întrebă Samuel.

– Nu prea. Casa părinților mei a fost confiscată şi vândută de stat. Nu mai am ce căuta acolo.

– Şi atunci unde dormi?

– Pe unde găsesc şi eu: prin depozite, în vreo scară de bloc, prin parcuri, în boscheți...

– Dar alte rude n-ai?

– Ba da, dar cine își mai aduce aminte de mine, cine mă mai bagă-n seamă?

Privi la ceasul cu cuc de pe perete:

– Trebuie să plec, zise. Își goli paharul și se ridică greoi de pe scaunul său. Vruse să plătească consumația.

– Ei, lasă, lasă! spuse barmanul. Consideră că am făcut eu cinste. Uite, ia niște bani de la mine să-ți plătești în noaptea asta o cameră la hotel. La vremea care e afară...

– Multumesc, om bun! Dar mai am totuși puțină mândrie și nu vreau să pară că umblu cu cerșitul. Necăjit sunt, dar nu mă consider niciodată cerșetor.

– Ai grijă de tine! îi ură Samuel. Mergi în pace!

– Nu-i nicio problemă! La urma-urmei, fiecare este dator cu-o moarte...

Barmanului i se făcu milă de el. Ce să-i faci?! Un om rămas al nimănui, un refuzat social. Și totuși un om cu un suflet mare...

– Hei, călătorule! Măcar spune-mi numele tău!

– Hmm! Pentru cineva de aici am fost...un nimeni, în realitate sunt Luca Corneliu...

Luca Corneliu ieși din local și se pierdu în noaptea ploioasă. Barmanul dus pe gânduri se pregătea să închidă.

– Cine era omul acela Samuel? întrebă Anda care tocmai venise lângă barman. Ai stat ceva timp de vorbă cu el.

– Cine să fie, doamnă, un...nimeni! Totuși un om caruia i-a apus...norocul...

A doua zi, ploaia se oprise și un soare călduț încerca să usuce străzile îmbimbate cu apă, fiind acompaniat de un vânticel palid care plângea sufletul cuiva.

Samuel Petcu, barman la restaurantul *Norocul grecesc*, citea plângând câteva rânduri scrise mărunt într-un colț dintr-un ziar local care tocmai i-l pusese curierul pe tejghea:

"Astă-noapte, a fost găsit spânzurat într-un tei de pe strada Speranței un cetățean de statură mijlocie, îmbrăcat neîngrijit. Nu s-au găsit documente asupra lui, doar câteva bancnote şi o bucată de hârtie pe care era scris: *După 12 ani...De ce?!!!*"

CRINUL ÎNSÂNGERAT-STIGMATUL

Nici măcar vântul nu îndrăzneşte să adie printre faimoşii tei, bătrâni parcă de când lumea, ce străjuiesc masiva poartă din fier-forjat, realizată cu bun gust de un meşter făurar cu foarte mulți ani în urmă.

Poteca pavată cu pietre din granit, tocite de timp şi de vreme, şerpuieşte domoală printre straturile bogate de trandafiri galbeni, mândria întregii familii şi totodată blazonul acesteia, până la principala uşă de acces în interiorul impozantei vile.

Construită în stil baroc, în Copoul Iaşilor interbelici, la o simplă privire, un ochi cunoscător putea să destăinuiască fără prea multe probleme toate ideile puse în practică de arhitecții acelor vremuri întârziate, ca modalitate de a servi unui scop sigur: modernismului reconfortant ce avea să evolueze odată cu trecerea timpului, odată cu istoria.

Dar ceea ce pare fenomenal este tocmai contrastul dintre elementele arhitecturale. Dacă arcadele în semicerc frânt ce străjuiesc ferestrele largi şi înalte produc un sentiment de sobrietate, în schimb, cele două coloane din marmură albă, împodobite cu elemente florale şi vegetale, frumos stilizate, urcă triumfale până la primul etaj, susținând splendida verandă unde stăpânului casei îi face mare plăcere să-şi vadă în câte o seară adunată întreaga familie la o prăjitură şi un pahar de suc sau vin după caz, purtând discuții privind planurile de viitor.

Dar ei nu-i prea place ce-i drept această verandă. Parcă e prea austeră. S-a plictisit să privească lung şi către teii de la poartă, să privească aleea din piatră,

rondelurile de trandafiri galbeni care au început să-i stârnească în suflet un sentiment bizar de respingere.

Are în schimb, locuşorul ei sfânt unde îşi pune ordine în gânduri, unde îşi stăvileşte sentimentele ascunse ale inimii, unde visează cu ochii deschişi că îl va aşteapta pe alesul său tainic, pe „Romeo" al său care se va cățăra ştrengarul, pe ramurile groase ale castanului bătrân, strecurându-se pe nesimțite până în micul balcon din spatele casei, la „Julieta" sa.

Iese destul de des în balcon şi îşi aruncă privirea în stradă, apoi în jos la micul trandafir sălbatic. Răsărise acolo, sub balcon, în urmă cu ceva timp. Gradinarul a vrut să-l stârpească pentru că, zicea el, că face notă discordantă cu trandafirii galbeni îngrijiți de mâinile sale dibace. Dar ea nu-i permisese. Era un semn, o prevestire pentru ceea ce avea să urmeze. Unde mai pui că straniul trandafir sălbatic îmboboceşte de fiecare dată cu aceeaşi mândrie şi frumusețe, cu care o fascinase încă de la apariția sa.

Ba chiar se gandise că nu ar fi rău să răsădească lângă el, un crin alb-regal. De fapt rațiunea sa nu ştia ce a vrut să reprezinte această combinație, poate doar sufletul ei evlavios ştia:

«Bucură-te, crin iubitor de mir al mirosului celui de taină.

Bucură-te, trandafirul cel nevestejit al mirosului celui dumnezeiesc» (Ic. 10 - Act. Sf. I.Botezătorul).

Şi astfel, în fiecare an, măcar pentru o perioadă de timp, crinul-regal şi trandafirul sălbatic se unduiesc împreună la adierea vântului, dezmierdați de razele drăgălaşe ale Soarelui, ce răzbat până la ei prin coronamentul bogat al castanului...

***

Azi, ea nu-şi mai aruncă obişnuita-i privire spre cuplul floral. Se aşează comod într-un şezlong şi cade în mrejele visului autoimpus.

Visează cum el îi dezmiardă cu degetele firele blonde ale părului revărsat peste umerii frumoşi arcuiți până la extrem, visează cum buzele sale de fragă, sculptate după ultimul tipar al dragostei sunt răcorite de cele viclene ale lui.

Visează cum căldura începe să o stăpânească, deşi corpul său rece a rămas şi nu-şi poate explica de ce. Poate din cauza letargiei autoimpuse. Da, e timpul să iasă din transă.

– Hai Piky! Hai la plimbare!

Micul și patrupedul său companion, un Bichon maltez, un smoc alb de blană își face apariția la ușa de la intrare. Stăpâna îi pune zgarda în timp ce firavul animăluț dă bucuros din coadă și ies amândoi din casă, apoi din curte, îndreptandu-se spre Parcul Copou.

Se plimbă agale pe aleile din parc, în timp ce bichonul își găsește de treabă prin iarba din jur, se lipește de razele Soarelui care reușesc să străbată coronamentul bogat al copacilor și apoi se ascunde la umbră ca să se hidrateze cu o gură de apă.

În trecere fiind, cu pas grăbit, gândind aiurea la vrute și nevrute, pierdut poate cu capul în norii inexistenți de pe Cerul curat ca lacrima, driblând persoanele ieșite la plimbare, el se îndreptă către ieșirea din parc.

Dar un obstacol apare întâmplător în calea sa, întâi bichonul maltez și apoi stăpâna sa bălaie.

"Iată-l și pe Bubico!" își spune cu ironie ca pentru sine, urmărind patrupedul, dar mai apoi gândurile sale, capătă alte nuanțe când își ridică privirea către ea.

Își încearcă norocul cu o întrebare, marcă proprie:

– Domnișoară, e al dumneavoastră cățelu'?!

– Da, se aude o voce mieunată.

Apoi vine și remarca:

– Vă seamănă puțin...

Fata zâmbește rușinată, pare-se gustând gluma. Nu și potaia, în schimb. Parcă având rațiune umană și înțelegând mișto-ul făcut la adresa lui și al stăpânei sale, contrar tuturor aparențelor, mârâie nervos și se înfinge cu colții în blue jeans-ii lui.

– Dă-te mă de aici, că dacă mușți din mine turbezi sigur!! îl apostrofează glumind pe împricinat.

Și curios, că are efect. Piky se retrage în glorie. Măcar a încercat să apere onoarea și pe-a lui și pe-a stăpânei sale, deși ea nu simte nevoia, ba chiar începe să-i placă să intre în această scenetă, inițiată de actorul din fața sa, căruia reușește să-i fixeze privirea. Are ochii ca ai săi, albaștri ca și Cerul senin, iar zâmbetul schițat în colțul gurii începe să o fascineze. Chiar și părul său "rebel" iese în evidență. Toate se adună și converg către o prezență și o apariție interesantă de a fi studiată și aprofundată. Evident și reciproca din partea cealaltă...

– Dar cum de v-a căzut Bubico din poșetă? continuă el ironic.

– Îl cheamă Piky și nu e chiar așa de mic, să fim serioși totuși!

– Piky?! E mascul sau femelă?

– E...băiețel.

– Băiețel??! Și e...băiețelul...???

– Nicoletei. Și am avut onoarea cu...??

– N-ai vrea să știi, dar dacă tot insiști...Nicușor. Așa îmi zice mama...

– Și în buletin ce scrie?!

– Nicușor, evident...

Nicoleta se amuză de spiritul glumeț al tipului ieșit în calea ei. Are ceva aparte care o atrăge. Și nu e vorba numai de "pastilele" pe care le plasează el minuțios la momentul oportun. Oricum, se rupsese de banalul vieții cotidiene din acel început de vară și destinul se pare că îi surâde.

Dar și ea arată un interes sporit pentru el. Trecuse vreo doi ani de când finalizase cu "fosta", pe care o vizita mergând cu trenul până într-o comună din județ. I se întrezărește speranța că poate începe să se adeverească ceea ce-i spusese într-o zi colegul său de facultate Octav, că are Dumnezeu o carte la El în care "aceasta este hărăzită acestuia, acesta este hărăzit acesteia...etc." Așa o fi, cine știe? În definitoriu, când ți se oferă o oportunitate, nu-i recomandat să-i dai cu piciorul...

Sau după cum ar zice:

Sunt momente când trăind a vieții ignoranță,
Mă lupt singur cu mine și infinit cu toți,
Dar cred că nu e moartă unica speranță
Și norocu-mi va surâde la tragerea la sorți...

Și încep să se descoase unul pe celălalt și timpul trece, iar singurul plictisit devine Piky. Dar nici timpul nu e mai îngăduitor, cel puțin cu el, care trebuie să intre în tura de noapte la depoul de tramvaie de la Gară. Lucrează acolo ca electrician. Trebuie să-și câștige cumva existența și să-și plătească cursurile pe care le urmează în cadrul Facultății de Economie de la A.I.Cuza.

– Ei! Și cum ne mai vedem, când ne mai vedem? întreabă el superinteresat, după ce o condusese până acasă.

– Vino mâine după amiază în spatele casei, și aruncă cu o pietricică în geamul de la balcon. Am să cobor.

– Dar nu e mai bine să-mi dai tu un număr de telefon, o adresă de mail, de *Facebook* ceva de genul, din era noastră, ca să nu fiu eu nevoit din greșeală să-ți sparg geamul, ca mai apoi să ți-l plătesc. N-aș vrea să rămân un Romeo lefter...

Nicoleta scoate un râset cristalin, în timp ce-i dă băiatului numărul ei de mobil, odată cu misiunea aprofundării dragostei răsărită și ridicată din nimic. Metamorfozat în gândurile sale, blindat cu armura dragostei subtil înfiripate, Nicușor acceptă senin pariul cu noua ipostază a vieții sale, de "șperaclu" deschizător de inimi...

***

Da, se spune că e îndrăgostit. Da, se confirmă acest fapt. Şi nu e îndrăgostit de oricine, ci de o făptură blondă cu ochii albaştri ca şi cerul universului său sentimental. Este așa cum și-o imagina încă de când făcea armata și era jandarm la Fabrica de Avioane în postul de santinelă. Dar în această seară minunată este santinela dragostei sale pe care reuşeşte să o împărtășească, prin vorbe meşteşugite şoptite la ureche:

O, tu, ființă inocentă, din adâncuri temporale, misterios ivită,
Nu mai eşti precum o stea străină, acuma eşti a mea iubită...

Privirile lui se pironesc trainic asupra chipului ei luminat de razele palide ale Lunii şi observă cum o senzație de fericire îi scânteiase în ochii albaştri, iradiind o dragoste sublimă.

Gura cu buzele ei subțiri se deschide uşor, rămânând mai apoi fixă şi întrebătoare.

Prin părul auriu, dat pe spate şi care-i împodobeşte frumosul căpuşor, se strecoară adierea îndrăzneață a unui vânticel palid, dezmierdându-l. Se lipește de el, se cuibărește la pieptul lui, strângându-l cu tărie în brațele sale:

– Te iubesc! îi şopteşte încetişor cu o voce melodioasă, ce îi stârnește din amorțire întreaga lui ființă.

– Şi eu! îi spune un adevăr sprijinit de bucuria faptului împlinit pentru el. Te iubesc mai mult decât viața mea! se hazardează în a da verdictul.

Să fie realitatea izvorâtă din sufletul său, să fie doar vorbe mari spuse în contextul inconștientului din subinconștient, cine știe...Timpul o va demonstra sau poate...Arhitectul Universului...

Dar preludiu! poate să mai aștepte, sau poate tocmai s-a consumat...

Cert e, că o ia în brațe și o duce de pe terasă până în dormitor, unde o așează pe pat. Ea surâde ușor și duce capul pe spate, părul său blond răsfirându-se pe lângă corp. Închide ochii și stângace, se lasă explorată de mâinile dibace ale băiatului, care îi caută gâtul, umerii, sânii, coapsele, urcând și coborând, valsând pe trupul plăpând al blondei sale companioane.

O atmosferă ca de basm se deslușește înaintea ei, se simte pentru prima dată în viață, prințesa din poveștile închipuite de ea, îmbrățișată de prințul mult așteptat. Dar Nicușor, prinț modern, "rodat" de ceva vreme în ale artei amorului, știe logica și secvențialitatea mișcărilor, își scoate la înaintare repertoriul său gestic și fizic, acompaniat de trăirile emoționale ale sufletului, prinse în mreaja dragostei sale mult așteptată.

Apoi, totul devine firesc, normal, el preluând controlul total, ea gemând și zvârcolindu-se ușor, sedată de trăirile momentului, astfel, comuniunea lor trupească

desăvârșind sentimentele de iubire, pe traseul reversibil al sufletelor vrăjite, prinse în mantia seducției...

Dragostea nu stă, dragostea nu așteaptă, dragostea se consumă, trece de la o etapă la alta, se plimbă strengărește prin universul sentimental al ființei umane, apoi coboară în universul floristic al naturii, căutând dualitatea, interacțiunea sentiment-atribut, combătând disproporționalitatea lumilor, comasând dorințe, trăiri, interacțiuni prin prisma firescului pentru unii, a nefirescului și neînțelesului pentru alții.

În asentimenul dragostei umane, cuplul florar își consumă seva dragostei sale din clorofila naturii înțelegătoare și o emană prin multitudinea de stamine și pistili:

Sunt clipe când, cu dor, purtat în timp de-a vremurilor vrajă,
Ducând cu mine în sufletu-mi cromatic, un strigăt de marasm,
Reînvii în fiecare an, crinului tău preferat fiindu-i strajă,
Căutând temeinic şi tenace nemurirea şi sfera ei de basm...

E corect așa. E adevărat. Cuplul florar nu poate să mintă, nu își permite...Florile se distanțează, se apropie, se unduiesc, își transmit mesajul. Îl interceptează chiar el. O știe și ea, doar ăsta i-a fost scopul...

Da, este o dragoste temporală, dar totuși este o curgere măiestoasă către infinit. Este un mod de gândire...

El gândește ce i-ar spune, ce mesaj i-ar transmite: "Alerg spre tine disperat, ca un rătăcit în noaptea întunecată și caut bezmetic cu torța inimii mele inima ta. O găsesc într-un final, îmi atașez respirația mea complice de cea suavă a ta. Te privesc în ochi cu o oarecare înfiorare. Am un vag sentiment de teamă să nu te pierd și nu știu de ce. Poate din cauza inconsecvenței mele. Sau

poate nu. Sau poate pentru că nu prea mai știu ce se întâmplă..."

Și iar gândește în tandem cu gândirea lumii: "Totul e cum reușesc să țin în mână dragostea mea: o palmă de nisip desprins de pe țărmul mării. Strâng înverșunat pumnul și paradoxal, se scurge tot nisipul, toata dragostea mea. Țin palma întinsă și nisipul este luat de briza mării, dragostea mea se risipește în vânt. Țin, în schimb, palma semi-deschisă, ca un căuș, ca un cuib de pasăre și dragostea mea rămâne în palmă, apoi se cuibărește în suflet și nu mai e risipită. În concluzie: extremele nu sunt benefice, mai bun e echilibrul, calea de mijloc, da, da, teorii, teorii...

Mai bine aș recunoaște că nu știu ce am vrut de la viață și nu știu ce vrea și viața de la mine. Am căutat în primă fază complexitatea când gândirea era simplistă, iar acum caut simplitatea când gândirea e complexă...Complexă, în ce sens?! În sensul pe care îl voi cunoaște fără doar și poate?!"

***

Vara se dovedește nu doar caldă, cum este normal, ci și anormal de imprevizibilă. I se dezvăluie un indiciu ce nu poate fi trecut cu vederea, deși încearcă în primă fază să nu-i dea prea multă importanță. Nicoleta mai are o soră, pe Luminița, studentă peste Ocean, în State, tocmai la Harvard, venită acasă, în vacanța de vară.

Nu este necesar să i-o prezinte Nicoleta, s-a prezentat singură. Înaltă, zveltă, brunetă, în contrast cu albul nefiresc al feței, pe care tronau ochii negri, vicleni și gura cu buze ascuțite.

Dorința ei de a cutreiera orașul, de a afla ce e mai nou prin urbea noastră își găsește rezolvare în plimbările celor două surori acompaniate de Nicușor.

Așa e...Orașul s-a schimbat în ultima vreme, s-au derulat proiecte de infrastructură, s-au asfaltat străzi, au apărut în piesaj pasaje supra și subterane etc.

Se conturează în acest peisaj totodată, o punte invizibilă plecată din capătul lui, din dorința păcătoasă de explorare și cunoaștere adânc implantată genetic în ADN-ul său și ajunsă în capătul ei, al brunetei, mult prea insistentă și dornică de "cooperare". Se intră periculos într-un scenariu al seducției, seducție plecată dintr-o joacă copilărească nevinovată, dar cu un posibil rezultat fatal.

Totuși, chiar dacă inima ar avea tendința să mai dea rateuri din când în când, hormonii băiatului sunt încă coordonați de rațiunea neuronală:

"Nu pot fi un artizan pierdant al iubirilor duale"

Așa e...Nu poate pierde dragostea blondinei. E împotriva pactului semnat cu dragostea sa. E împotriva legii firii.

Dar ce știi tu suflet muritor ce este legea firii?! Cum poți să o destăinui?! Cum poți să te impui?!

Nici nu îți dai seama ce încurcate sunt cărările destinului tău, destin, se pare "încondeiat" undeva într-o magherniță din Șorogari, de o babă vestită pentru ghicitul în orice și pentru datul în cărți.

Baba Adela, este cu state vechi și meseriașă în ale magiei de orice culoare. Ea recunoște cu nonșalanță că face magie albă cu suflet negru, cernit și magie neagră cu sufletul albit, spălăcit.

– Aaaa! Pentru legătorie în dragoste?! Te rezolvă imediat baba:

Facă-se de tine legat,
De dragoste nedezlegat,
De ochi nevăzut,

De voință mut,
De dorință nimicit,
De farmece vrăjit…

Simplu și la obiect. Și totodată complex și bulversant, chiar neomenos de bulversant…

Mai are rost să te întrebi cum poate să existe oameni din ăștia?! Cum de au privilegiul să se bucure de viață în astă viață?! Cine le permite?! Cum poți trece peste sentimente, peste destine, peste voința lui Dumnezeu?! Cum poți transforma un lucru nevinovat, o mărturie a dragostei într-o unealtă a lui…ducă-se pe pustii?!

Întrebări-întrebări, fără răspunsuri, doar nemernicii, comportamente și dorințe oculte care depășesc normalul, frizând ridicolul, înghețând și îngropând voinți și sentimente.

Sentimente de dragoste sublimă sunt întinate noaptea sub clar de Lună, de o combinație perfidă, formată din câteva fire de păr de-al lui Nicușor, împletite cu fire din părul blond al Nicoletei și înfășurate pe o "chestie" igienică feminină folosită "în acele zile" ale brunetei, spurcăciune demonică îngropată cu incantații la rădăcina crinului-regal.

Astfel, legătura nedezlegării e parafată, prinde contur, își învăluie mantia vrăjii asupra existenței și ființei lui. Apoi totul se derulează cu încetinitorul, secvență cu secvență, cadru cu cadru ca într-un film regizat de un regizor straniu, a cărui capodoperă e făcută şi menită să o înțeleagă doar unii…

***

Trăirile lui sunt haotice. Impulsurile îi dau curajul, un curaj nebun. Posibil să regrete. Dar ce mai contează… Aici, acum, doar el și ea. Și din nou Luna. Luna, astrul care îl fascinase de mic copil, îl urmărește permanent cu

imprevizibila ei apartenență la domeniul fantasticului, făcând parcă jocul brunetei ce îndrăznește să îl privească în stilul care o caracterizează cel mai bine, acela de prefăcută adorată, de Cleopatră modernă. O iubește și o urăște în același timp, o venerează ca pe o zână și o hulește ca pe o vrăjitoare.

Tot ce rămâne de făcut e să lupte cu el, cu ființa lui golită de conținut, cu sufletul său defect, cu inima lui oricum nu, că oricum nu o mai are, a pierdut-o demult, poate doar cu a ei, în care caută înfrigurat răspuns la o întrebare fatidică:

"De ce nu ești și tu normală?!"

"Pentru că nu aș mai fi eu." pare-se a fi răspunsul nespus, dar codificat transmis prin atingerea brațelor sale care se încolăcesc voluptoase după gâtul lui.

"Ce rol joci tu în dragostea mea?! continuă gândurile în creierul său bulversat. Oare de ce dragostea mea merge pe contrasens cu luminile stinse?!"

Dar pe ea n-o interesează. Și-a luat masca de primadonă, alta e logica ei. Alta e dorința ei, dorința posesivă-absolutistă, deasupra firii și trăirilor lui. Dorința trecerii trupescului prin trăirile sufletului și invers își pune ireversibil amprenta.

Îl atrage în vraja sa, îl momește în dormitor, îl ispitește cu formele sale dezvelite de rochia care alunecă la podea. Gândurile lui sunt estompate de priveliștea din fața sa, iar mintea începătoșată cade în fața poftei carnale. O ia în brațe, o duce în dormitor, o așează pe pat și o dezmiardă cu mângâierile sale, de sus în jos și de jos în sus, de la dreapta la stânga și invers. Ea își apleacă capul pe spate, își înșurubează trupul ei de al lui, își înfinge unghiile în spatele lui, geme ușor marcată de trăirile dragostei.

El are un moment de tresărire când îi descoperă pe umărul stâng tatuajul minuscul reprezentând un crin alb, regal cu o lacrimă de sânge pe una dintre petale.

– La fel ca al lui…Milady din cartea lui Dumas: *Cei trei muschetari*, îngaimă el surprins. Și totuși, cumva diferit…

Ea nu spune nimic, nici nu confirmă, nici nu infirmă, ci doar schițează un zâmbet controlat în colțul gurii.

În schimb, el își aduce aminte de crinul din curte, tovarășul trandafirului, parcă i se distinge ceva-ceva. Are o viziune. Revine cu gandul la tatuajul brunetei: "Stigmatul…"

Dar comuniunea trupească face marcaj strâns sentimentelor, este desăvârșită, capătă un oarecare avantaj, se suprapune avatariilor vieții:

Viața sa însăși este-n dilemă…
Căci inima își îngheață arșița crudă
Iar sufletul său clocotește înghețatul
Toate se adună, se-nvârt, se rotesc
Și toate la un loc citesc un memoriu
Că focul nu arde și apa nu udă
Atât timp cât e liber stigmatul…

***

O vede zâmbind pe iubirea sa blondină când o strânge voluptos în brațele sale și o sărută cu patos, o vede îngândurată când simte că ceva nu este la locu-i, o simte urându-l când comportamentul său de cele mai multe ori straniu, duplicitar o face să sufere. Nu se știe dacă ea știe, dar bănuiala i s-a implantat adânc în inimă ca un pumnal înfipt într-o rană deja deschisă. O simte îndoielnică, parcă ar vrea ceva să spună:

Vai, tu, dragoste himeră, cândva mirobolantă,
De ce închizi plăpânda-mi inimă în cufăr,

Lăsându-mă-n surghiun, rece și dezgolită toată,
Fără de speranță, cumplit acum, să sufăr...

Poate suferința ei ajunge prin prisma telepaticului la el. Poate el se chinuie să o înțeleagă. Și înțelege. Vrea să-i redea curajul și trăirea începutului. Încearcă să-i schimbe optica, deşi ştie că nu are niciun drept în acest sens. Încearcă apoi să întoarcă optica sa, să fie el însuşi, cel dinainte luptându-se cu reminiscențele trecutului. Dar răul are rădăcini în bine şi minciuna este implantată încă din vechime pe tărâmul adevărului.

Aşa e lumea de când există. Aşa e şi el ca individ. Mai rău, mai bun, mai seducător. Va da socoteală cândva...

Îşi dă seama că pentru el, sentimentul dragostei devine un grafic cu coordonata "Reuşită" pe verticală şi cu coordonata "Eşec" pe orizontală şi în acest grafic se află o sinusoidă care fluctuează în sus şi în jos, în cadranul pozitiv totuşi. Temerea lui e să nu fluctueze în cadranul negativ, să se ducă în cealaltă parte, pe tărâmul blestemului pe care tot îl invocă în ultima perioadă:

Neuronii mei debusolați nu mai știu să debiteze,
O altă lume paralelă, în afară de menirea lor, să leviteze,
S-a pus stigmatul pe spațiul atemporal aflat în degringoladă
Și viața-mi pare mult prea ușor prinsă-n acoladă...

Acolada blestemului...Da, el crede că este blestemat... Dumnezeu cel puternic l-a cam uitat, dar la o primă autoanaliză ajunge la concluzia că singurul vinovat este el.

S-a cam înstrăinat de Dumnezeu, de biserică, dar are totuşi convigerea că a intrat în faza pocăinței, chiar şi în ultimul ceas, în ultima clipă, când cuțitul pierzaniei i-a lezat punctele vitale ale sufletului său rătăcit şi trist, contrar veseliei aparente afişată mai tot timpul. Şi ca

epilog al gândirii sale reflexive, este asemenea "lucrărilor sale", cenuşii pe fondul unor acțiuni inadecvate, în contextul unor idei şi speranțe deşarte fluturate în vânt...

Mintea se împletește într-o plasă din ce în ce mai deasă de negură, de pâclă. Trăiește de ceva vreme în ceață, este depășit de autovoință, de nerecunoscut în lupta sa atât din interiorul său cât și cu exteriorul: «Quo vadis», suflete al meu?!

Pare să nu mai fie înțeles și să nu se mai înțeleagă cu nimeni. Cu nimeni din specia umană, regnul animal sau vegetal...

Nu știe de ce, dar Piky îi devenise total antipatic. Curios e că, simpaticul patruped, fusese pretextul abordării stăpânei sale și într-un final al dragostei pentru blondă.

Probabil că și micuțul animal înțelege ceva, totuși pe el puțin îl interesează trăirile, sentimentele stăpânilor săi, el are nevoie să-și satisfacă o necesitate fiziologică și ori de câte ori îl prinde pe Nicușor, se încolăcește de picioarele lui și mimează cu mișcări bruște un act sexual cu o parteneră canină. Numai că își greșește partenera, așa că e cât pe ce să-și dea duhul când este strâns "din greşeală" de gât...

Și trandafirul ce să mai înțeleagă, ce plăcere să mai asimileze prin clorofila sa. Ce sentiment să transmită crinului rănit, complice, rămas impasibil la stimulii țepilor săi ce au menirea să trezească din amorțire? Ce poate să mai transmită stăpânei sale? Are dreptul să se plângă?! O face:

Crinul nu mă mai acceptă, iar tu nu știi să mă înțelegi,
Pierdut pe vecie, frământ neputincios în taină doar speranțe,
Izvorul cu lacrimi din petale chiar de încerci să-l dezlegi,
Nu ştiu ce poate acum să mă aline, năzuințele-s deşarte.

Şi astfel...
Demonii se bucură şi îngerii-arhangheli se înspăimântă,
Când toate cele bune se surpă şi încep să se îngroape,
Şi din urzeala lumii, neliniştile sorții tainic se frământă,
Că iubirea nu-i la locu-i, ci mai precis ea este ca focul între ape...

***

Își fixează privirea pe acel tablou din camera Nicoletei, o scenă reprezentând un înger care veghează asupra a doi copii, un băiat strengar și o fată bălaie, copii care se jucau amuzați la marginea unei prăpăstii...

Scenă banală, s-ar zice, dar nu și pentru el, pentru că o știe de mic copil și o poartă sub forma unei iconițe în portmoneul său.

Fie că e o reprezentare după un tablou sau invers, nu mai contează, contează contextul: doi copii ar putea fi ei doi în urmă cu mulți ani, protejați de acel înger ancestral...

Dar se pare că acel înger nu prea îi mai protejează și-a luat aripa de pe ei și oare de ce?!

Mai degrabă, ca într-o viziune epopeică, îngerului îi crește coarne și colți, metamorfozându-se într-unul din slujitorii întunericului, schimbându-și brusc misiunea, în sensul momirii copiilor către prăpastie, către necunoscut...

Se uită strâmb la iconița sa din portmoneu, o confruntă cu scena din tablou, o întoarce când pe față când pe verso, ba char și pe cant și își răscolește sufletul. Dar ce-i văd ochii?!

Undeva, în colțul din dreapta-jos, pe fața iconiței, prin iarba din peisaj se disting trei semne, trei cifre. Se uită cu atenție și simte cum i se ridică părul de pe cap...trei de șase, aliniați unul după celălalt, numărul fiarei...

Imposibil...Cum așa? Cum a apărut acolo?! Cum? Când, cine...

Rupe cu o furie temătoare colțul întinat cu numărul blestemat și îl aruncă cât colo...

Parcă îl duce gândul la ceva. Și pașii îl duc prin cameră.

Răscolește din curiozitate una dintre cărțile de pe noptieră: J. Borg: *Persuasiunea. Arta de a-i influența pe ceilalți.*

Este scris pe prima pagină cu stiloul, un scris citeț, ordonat, înclinat ușor spre stânga: "From US, to my sis Nico. I kiss you...L."

Ca să vezi...ce să vezi?! Mesajul? Și ce-i cu asta?!

Nu...Mai degrabă câteva frânturi din carte. O înșiruire de cuvinte: empatie, sinceritate, persuasiune, comunicarea interpersonală, limbajul corporal al gesticii și mimicii, atribute folosofice, un fel de sens în acest non-sens al vieții din vremea vremurilor vremelnice.

"Dacă viața ar fi un joc de cărți..." probabil că ar conta abilitățile individului în interpretarea limbajului corporal, comportamentul celorlalți participanți la joc, dar cu siguranță ar conta și arta de a-ți ascunde propriile emoții, precum și abilitățile care îți conferă avantajul de a juca "pe bune" sau "la cacealma".

Dar ce te faci când joci la masă cu cărțile de joc ale vrăjitoarei și apare și Dumnezeu și scoate Asul din mânecă. Acum, depinde în favoarea și detrimentul cui...

În favoarea și în detrimentul cui se întâmplă cele din juru-i?!

Dă de altă carte, ceva în engleză: S. Andreas & C. Faulkner: *The NLP comprehensive training team NLP,* (ceva de genul Neuro - Lingvistic Programming/ Programare Neuro Lingvistică), reușește să traducă cu engleza lui de baltă o frază: «Mintea și corpul reprezintă părți ale aceluiași sistem», nimic mai adevărat în cazul lui, mintea sa deja coruptă este detașată de un corp

incontrolabil și totuși ambele combinate într-un fel de melanj ciudat în sistem. Psihologia și S.F.-ul din cărți versus realitatea din viață: interferări, întrepătrunderi, conflicte, armistiții, soluții care nu sunt la îndemâna oricui, nici a psihologului care abordează tematica tulburării obsesivo-compulsive, nici a vreunui vraci arhaic sau modern, ci mai degrabă la îndemâna Doctorului Suprem de suflet și de trup.

Dar oare ce are de gând Acest Doctor cu el?!

Poate ce a făcut și cu celelalte ființe umane, cu ceilalți oameni. Citește mai departe în carte: «Ființele umane sunt singurele supercomputere care pot fi produse, sau reproduse prin muncă necalificată». La o primă impresie, așa o fi... Dar dacă nu ar fi software-ul, sufletul, munca calificată a Creatorului de drept?! Drept e că Artizanul software-ului are pe deplin pârghiile în a transmite funcțiile de "shut down", ori „restart".

***

Nu mai poate, nu mai rezistă, iese din umilul său apartament. Fuge tremurând, tremură fugind, trece pe strada pustie la miez de noapte, de la el din cartier, din Mircea, prin Podul de Piatră, pe scurtătură înspre Copou.

Trece pe trotuarul de pe Ipsilante, unde cu ceva timp în urmă așteptase în rândul la "Sfântă", unde numărase descendent stâlpii pelerinilor: 40-30-20-10-1, unde trecuse testul răbdării, acum măsurând ascendent în viteza gândului pașii în noapte, picând același test.

Urcă dealul Mitopoliei, ajunge în fața porții din fier din fața catedralei, se agață de tijele din fier forjat, se scurge în genunchi, își ridică capul spre Sf. Gheorghe care ucide balaurul, privește la Sf. Parascheva și spre îngerii din ușă, îngână ceva, se roagă să fie răpus balaurul din gândurile sale.

Își prăbușește trupul, își smerește sufletul, își aduce aminte de vorbele spuse odată de prietenul său Mihai:

Să nu dea Dumnezeu cel Sfânt,
S-ajungi la biserică plângând...

Ia aminte la acele cuvinte, își reproșează multe, își întoarce calea:

«...preacurată Fecioară,....la tine ridic ochii sufletului și ai trupului meu, ... și din adâncul inimii strig ție...» (Cd 13 – Act. Acoperământul Maicii Domnului).

Se distinge dorința de a se pocăi în ultimul ceas, în ultima clipă, când cuțitul pierzaniei i-a atins punctele vitale ale sufletului său rătăcit:

«Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea» (Psalmul 50).

Trist este mai tot timpul și se pare că șarmul său a dispărut ca prin farmec. Parcă un iluzionist i l-a făcut dispărut. Poate îl va scoate într-un final din joben, fie și din milă...Dar se pare că acel iluzionist nu acceptă finalizarea, în consens cu viitorul său ce se arată ciudat, marcat de speranțe deşarte, idei fluturate în vânt de un final apoteotic. Dar până atunci mai supraviețuieşte în el o unică şansă de iubire doar pentru ea:

Acum, când pare că ştiu totul, sau chiar dacă nu ştiu,
Când mă zvârcolesc cu gândul şi sufletu-mi-e pustiu,
Nu vreau să am din lume, din atâtea câte există
O viață fără tine, închisă într-o veşnicie tristă...

Acceptă trecerea prin purgatoriu, consimte că a comis-o, simte în el repulsia faptelor, dar simte că i se descoperă ceea ce îi este dat să vadă, nu neapărat cu ochii normali, ci cu ochii minții...

Are un moment de revelație. Are și el un cuvânt de spus. Trebuie să i se arate. Trebuie să acționeze...

Își aduce aminte de sfaturile mamei sale și în aceste momente revelatoare, în contextul rămas de impas sufletesc, ia sticla cu apă sfințită, își toarnă în palme, pe față, pe cap, pe ochi, se freacă cu înverșunare, își face scut, pavăză în lupta contra irealului.

Raționalul, atât cât îi mai rămase, îl blindează în lupta contra pornirilor sufletești care se zvârcolesc amarnic în inima sa: «...până și plăcerile ce odinioară ne desfătau, acum se luptă cu noi....» (Ic. 6 – Act. Sf. Cuv. Parascheva).

Cu un gând s-ar reîntoarce la ea și cu zece nu, cu mintea este aici, departe de ea și cu inima este deja lângă brunetă să-i dea satisfacție farmecelor ei. Se duce într-un final la ea. Aceasta iese în întâmpinarea lui cu o mândrie adânc ascunsă și totuși tipărită pe chipul ei, îl ia în brațe și-l sărută pasional pe buze. Doar o fracțiune de secundă de miraj și se retrage brusc un pas înapoi, fața i se schimonosește, transformându-se, buzele schimbându-și brusc culoarea, într-un maro, contrar roșului intens al rujului. Duce mâna la gură, scoate un sunet ciudat, un fel de...aaahhh, schieunat. Simte că nu e numai el, că mai e ceva...Simte ceva care o curentase la propriu, la proba sărutului și nu e o simplă descărcare electrostatică. E o prezență, o aură, o pavăză, poate îngerul din iconița lui...

E singurul triumf victorios al bătăliilor din războiul pierdut în încercările și avatariile vieții și destinului său...

***

Frig şi mult, mult cald...

Asta simte mintea sa, tributară rațiunii sale existențiale din ultima perioadă. Gândurile şi ideile se nasc în

cortexul său precum talazurile mării agitate, se coc precum nisipul în arșița netulburată a deșertului și se sparg zgomotos, într-o clipită, de munții semeți imaginari, bariere de netrecut, fără a se ajunge la consensul mult dorit, la identificarea finală a răspunsurilor asupra chinurilor sale interioare mult, poate prea mult de apăsătoare.

Nu reușește să identifice poziția reală a lumii, nu știe daca susul e în sus și josul e în jos, sau au fost efectuate permutările în coordonatele lumii, deja prea zbuciumată pentru el, dacă nu cumva totul este cu susu-n jos, dacă el este în picioare cu capul în aer sau îl are îngropat în pământ, dacă nu cumva se ascunde „ca struțul" de acea stare incertă a sa, pe care nu știe cât și-a autoimpus-o sau i-a fost „livrată", deși forța sa lăuntrică a demonstrat întotdeauna continuarea luptei pentru supraviețuirea ființei sale în noianul de greutăți și incertitudini, de abandon în favoarea falsei relaxări a sentimentului că „așa a fost să fie".

Dar nu este așa...

«A fi sau a nu fi», nu aceasta este întrebarea, ci mai degrabă o tentativă de răspuns la gândul conform căruia se merită sau nu se merită să cugeteze, să reflecteze asupra destinului său...

Sau mai bine ar trebui să acționeze, să transmită sentimentele sale, să pună gândurile în aplicare...

Gardul nu este un impediment în calea acțiunii sale, îi cunoaște secretul, doar îl sărise de atâtea ori. Nici Max, ciobănescu german din curte nu are ceva împotrivă, se cunosc reciproc, ba chiar deveniseră amici. Se gudură lingușitor pe lângă el. Dar nu este timp și nici cazul să se joace cu câinele.

Trece pe lângă cuplul floral. Crinul stă impasibil și parcă nici adierea ușoară a vântului nu-i unduiește

petalele. În schimb, trandafirul sălbatic parcă tremură la întâlnirea lor nocturnă.

– Îmi pare rău amice, dar trebuie să-ți iau ceva ce-mi aparține, o parte din tine, zâmbește el. Dar tu nu te superi, nu?!

Şi trandafirul nu are cum să se supere. Totul e în numele dragostei...

Nicuşor rupe o floare abia îmbobocită din tufa trandafirului. O pune cu grijă în dinți în timp ce mâinile sale caută febril locurile studiate de prin tulpina şi crengile castanului, acompaniate fiind de picioarele sale dibace.

În câteva clipe, din câteva mişcări profesioniste este sus, în dreptul balconului celor două surori.

Apoi ia floarea în mână, dar dintr-o mică neatenție reușește contraperformanța să se înțepe la un deget.

– Ahhh! geme el.

Câteva mici picături de sânge cad peste petalele crinului regal, lichidul roşu, cald, împietându-i puritatea sa albă, scoțându-l din răceala autoimpusă, declanșând ceasul bombei destinului.

Asemenea lui Muad'Dib, împăratul *Dunei* (din cartea S.F. a lui Frank Herbert), profetul înzestrat cu miraculoasa viziune a prestiinței, se simte aflat în perpetua căutare a "mirodeniei" salvării, la capătul unui punct terminus de pe Arrakis (planeta-deșert), în fața lui întinzându-se prăpastia stigmatului dintre viață și moarte.

"Da, da, murmură în sinea sa: am dreptul la viață până la moarte...Da, da, îi transmite ecoul conștiinței: ești condamnat la viață până la moarte".

În acea clipă, pentru el, viitorul pare indeslușibil și căutând în negura timpului o rază de speranță își dă seama (fără să vrea) că se afla într-o dilemă iremediabilă, în care tendința sa fluctuează în cutezanța

de a face tot posibilul în a trece pe celalaltă parte sau a cugeta la gândul dacă se cuvine să îndeplinească acea misiune.

A trece sau a nu trece, este fără îndoială scopul, dar știe că aflarea lui depinde de o realitate a chiar prestiinței: adevărul – cunoașterea viitorului.

Apoi totul se întâmplă cu încetinitorul...

Spațiul şi timpul se contopesc într-un ciudat proces de metamorfoză, ba chiar intră în colaps, concomitent cu căderea tânărului în gol, cu trecerea sa pe drumul ireversibil către lumea de dincolo, dicolo de vidul lumii acesteia artificial creată prin prisma inimii şi sufletului său nedefinit.

Şi restul...tăcere...

Ba nu, zgomot, mult zgomot...

Fetele speriate şi îndurerate țipă lângă el, câinele urlă sinistru către Luna incredibil de luminoasă, oamenii legii veniți la fața locului cercetând la lumina reflectoarelor starea inertă a trupului său, poziția sa nefirească lângă tulpina trandafirului sălbatic.

Orele se scurg, noaptea devine zi şi întunericul lumină. Apoi va trece timpul cum a trecut şi până acum. Dar va rămâne modul de interpretare, reflecția...dar de data aceasta, nu a lui ci a celorlalți, a lumii, a destinului asupra a ce a fost el, ce a vrut să fie, sau ce a fost obligat să devină.

Să devină o jertfă pe altarul dragostei sale, care «....toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată» (Epistola întâi către Corinteni a Sf. Apostol Pavel), dragoste, evident, căzută, așa cum a fost ea: împărtăşită sau neîmpărtăşită, un martiriu pe altarul acțiunilor şi sentimentelor sale.

Apoi se va așterne uitarea peste destinul său în antiteză cu legea: «Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat» (Stih).

Iar timpul va digera întrebarea dacă trandafirul era pentru Nicoleta, "luminița" de la capătul dragostei sale sau pentru sora sa Luminița, va uita după ce în prealabil vor destăinui dacă a fost sinucidere sau doar un tragic accident...

Probabil va rămâne cuplul florar să înflorească şi anul viitor sau poate nu:

Crinul se frământă, petala-i sângerează
Şi amărât în sine prepară elixirul,
Dar vai, ce tragedie, ce soartă nemiloasă
Dragostea-i tardivă, murise trandafirul...

Va rămâne în schimb și povestea. Pe lângă cea clasică în care, vorba cântecului «fiecare Romeo are Julieta lui» şi aceasta a băiatului cu atribut şi suflet nedefinit, care s-a metamorfozat în disensiune cu voia sa, prin arbitrajul lui Dumnezeu, în "Romeo cu ale sale două Juliete"...

Toate vor rămâne, ceva va trece:

O iubire dublă, trăită forțat de intens într-o singură vară,
O iubire scursă rapid, ca o ploaie torențială de vară...

Printre toate acestea, totuși ceva va evolua, ovulul fecundat, ovocitul din uter, viitorul copil, rezultatul neștiut al unor relații trupești și al unei dragoste apărută din firesc pe de o parte și din nefiresc de cealaltă parte.

Se pune întrebarea: pentru cine era potrivit și în ce context s-a nimerit?!

S-a întâmplat de atâtea ori în istoria omenirii și cu siguranță se va mai întâmpla. Ce este așa de straniu s-ar spune..Dar oare așa să fie?!

Oricum nu mai contează.

El nu mai are prilejul să afle, Armaghedonul său individual s-a sfârșit.

Nu mai contează și "care dintre acestea două era pentru acesta".

În schimb, viața lumii continuă conform Proniei Cerești...

PARFUMUL DRAGOSTEI

«Dacă dragoste nu e, nimic nu e» scrise Marin Preda în celebrul său roman *Cel mai iubit dintre pământeni*, dar şi dacă dragoste este, o groază de frământări şi sentimente ascunse vin ca o avalanşă după ea.

Dragostea îl determină pe om să facă multe şi să acţioneze într-o infinitate de ipostaze.

Îl poate duce cu sau fără voia sa la Starea Civilă de la primărie şi să spună un „Da" hotărât când ofiţerul de acolo îl întreabă dacă o ia în căsătorie, după cum tot la fel de bine îl poate duce şi la cimitir, unde preotul nu-l mai întreabă nimic, ci îi cântă pe un ton arhicunoscutul „Aleluia!! Doamne miluieşte!!"

***

Fără a tânji la veleităţile de "cel mai iubit pământean", iubisem cândva o fată drăguţă, blondă, cu ochii albaştri, născută parcă pentru a fi iubită, dar mai apoi, prin anumite împrejurări neînţelese am pierdut-o. Atunci, se duseseră şi speranţele mele şi rămăsesem cu întrebarea cam ce-ar fi dragostea...

În fond nu-i nimic senzaţional şi doar cei lipsiţi de ocupaţie o practică, iar ceilalţi mai sentimentali (ca mine - n-aş mai fi fost) o rumegă în tăcere, pregătesc minuţios terenul şi apoi se aruncă asupra ei devorând-o în întregime.

Mi-a plăcut întotdeauna să alerg după fete, să le „vrăjesc" cu „două vorbe-trei pastile" etc.

Au fost perioade când dimineaţa îi juram uneia credinţă şi iubire veşnică, iar după-amiaza vizionam împreună cu alta la vechiul Cinematograf Victoria din centrul Iaşiului, ultimul film cu Van Damme.

Dacă nu-mi mai plăcea de vreo una, nu era nicio problemă, rezerva era bogată. Dar vorba aceea: „ulciorul nu merge de multe ori la apă..."

Aşa că destul de repede, prin împrejurări pe care nu le-am înțeles niciodată, Dumnezeu mi-a scos-o în cale.

***

O cunoscusem la căsătoria vărului meu Adrian de la Holboca. Era fiica naşilor de cununie, era balerină la Liceul "Octav Băncilă" şi-mi învăluise mințile rău de tot, uitând pe moment scopul şi rolul meu pe acolo. Hotărâsem să nu ratez ocazia şi după vreo câteva dansuri împreună, după vreo câteva flirturi şi vorbe şoptite la ureche m-am ataşat trup şi suflet cauzei iubirii mele.

Cum terminasem liceul si nu dădusem la facultate şi liber fiind ca pasărea Cerului, îi făceam adesea vizite la liceul unde învăța, mai ieşeam în oraş la un „pahar de vorbe", o mai „traduceam" (chipurile, aşa credeam eu...) cu fel de fel de vorbe mai sofisticate, vorbe izvorâte din belşug din bogata mea imaginație.

Recunosc că uneori mă preamăream singur, mă dădeam mai deocheat ca s-o atrag definitiv de partea mea. Adevărul e, că acest lucru mersese la celelalte fete cunoscute mai înainte, însă nu prea şi la aceasta.

Unde mai pui că mă pomenii într-o bună zi că îmi aruncase cu tifla-n cap:

– Ştii ceva!? Eu cred că tu ai o impresie foarte bună despre tine şi încerci să etalezi fără succes o întreagă armată numai de calități de parcă defecte n-ai avea niciunul!

Rămăsesem ca la dentist, deoarece nici prin cele mai straşnice coşmaruri nu-mi fusese dat să aud asemenea divagații.

Era clar ca lumina zilei că voia să mă ia peste picior sau să mă pună la respect şi ca tacâmul să fie complet nu se oprise la acele vorbe ci continuase cu aceeaşi voce ironică şi absurdă:

– Te crezi cine ştie cine şi-n realitate cine eşti, mă rog?!? Te crezi vreun mare crai, însă nu-ți dai seama că sunt alții mai cu moț ca tine! Vorbeşti într-una despre dragoste, dar măcar ai avut tangență cu acest fenomen?!

„la uite la ea?!?" îmi zisei în gând, deoarece vorbele mi se blocaseră în gâtlej şi refuzau cu încăpățînare să iasă la suprafață. „Cine se crede deşteapta lumii?!".

Mă întunecasem la față şi după ce am avut intenția inițială de a o trimite la origine, mi-am rechemat aliura de gentleman să salvez situația. Dar nu a mai fost nevoie...

Văzuse şi ea că mă schimbasem la față şi fără doar şi poate şi-a dat seama de uluiala mea, dar nici ea nu o făcuse pe-a bosumflata, ci îşi schimbă rânjetul sinistru într-un zâmbet de un farmec aparte care începea să mă fascineze.

Apoi a trecut şi momentul acela...Dar a venit un altul, mai precis o perioadă, când militar în termen fiind, în capătul opus al țării, se contura o arie crepusculară în capul şi-n inima mea, care avea să mă îndemne la o stare de reflecție.

Nu mă chinuia instrucția destul de dură, pregătirea de luptă, tragerile de noapte etc. cât mă chinuia prezența neştirbită a iubirii pentru balerină, iubire care îmi măcina sufletul meu intrat în letargie.

Îi trimiteam scrisori în care-i spuneam că armata-i grea, că o duc greu cu toate avatariile militare, voind să sensibilizez corzile ei emoționale. Este adevărat că primisem răspuns, dar când desfăcui nerăbdător scrisoarea rămăsei trăznit când citisem singurile trei

cuvinte scrise cu litere de tipar pe o întreagă coală albă de hârtie A4:

„NU MĂ INTERESEAZĂ".

Dacă ar fi fost lângă mine în acel moment, cred că o pocneam rău de tot, chiar dacă în viața mea nu înjurasem măcar o fată, darămite să o mai şi bat. Dar ce puteam să fac, eram departe, armata grea, AMR-ul lung...Am luat-o ca atare.

Astfel, am încercat să uit, dar când îți este dat să turbezi din cauza dragostei şi a parfumului ei ucigător...

Nu trecuse nici două luni că mă şi pomenisem cu o scrisoare de la ea prin care îmi cerea să-i explic care este diferența dintre „Dragoste" şi „Ură", de parcă aş fi fost eu cine ştie ce filosof care să le ştie pe toate.

Gândisem la început că, pe lângă faptul că încearcă să mă scoată din minți, mai este şi dilie, dar şi eu eram uns cu toate alifiile şi „încărcat cu gloanțe" şi i-am răspuns în stilul meu caracteristic, că „Dragostea" este formată din nouă litere, iar „Ura" numai din trei şi astfel prima câştigă la ..."litaveraj".

Şi cum devenisem subit cam zgârcit la litere, că le înlocuisem cu gloanțe, după cum am mai spus, îmi epuizasem stocul şi nu i-am mai scris...

JURNALUL NEÎNȚELES

Alerg spre ființa ta ca la un maraton fără de sfârșit, poate-poate ies câștigător, poate îmi surâde norocul, astfel încât să-mi satisfac dorințele îngropate în mine, să-mi ating scopul, unul pe față, sau unul ascuns, unul fățarnic sau poate doar unul nevinovat.

În zadar încerc să insinuez ceva. Da, în zadar mă străduiesc...Nu am cum să te câștig pentru că, pierdută ai fost pentru mine încă cu mult timp înainte de a te cunoaşte şi ar mai fi încă ceva: nu sunt singur, chiar dacă sunt absurd când afirm acest lucru.

Am pe masă sticla de vin, nunchuck-ul lângă mine şi afară câinele, tovarăş de încredere ce stă de veghe la uşa mea.

Mai este şi această aşa-zisă „epistolă", pe care o închin ție pentru simplul fapt că vraja ta mi-a percutat inspirația trezind-o din letargia totală la care fusese condamnată...

S-ar spune ca sunt „un oarecare" deoarece personajele abjecte încearcă dinadins să creadă în ceva, dar de fapt nu mai cred în nimic.

Bineînțeles că nu-mi permit să le condamn mizerabila lor judecată abstinentă atât timp cât ei încearcă să țintească către o rasă umană pură, din perspectiva încărcăturii sentimentale pe care o inhalează sau o emană.

Cât despre mine, nu sunt beat ori bolnav şi nici nebun şi edificatoare sunt în acest sens lacrimile stilizate de destin şi pierdute în conglomeratul „tristeții triunghiulare".

Teamă!?

De ce anume? De singurătate?!

După cum am mai spus, nu este vorba de aşa ceva şi chiar dacă ar fi, datele problemei ar rămâne în mare parte aceleaşi întrucât şi singurătatea este o particulă ascunsă a fiecărei personalităţi în parte. Asta în general. În particular, în ceea ce mă priveşte, eu mi-am dat seama că singurătatea îmi poate fi şi aliat, pentru că îmi insuflă o stare de spirit apropiată de cea care mă propulsează pe mine de obicei.

Dispreţ!?

Faţă de ce?

Faţă de o viaţă irosită aiurea, faţă de greşelile comise în tinereţe? Ei, drăcie!! Parcă aş fi moşneag acum şi în viziunea mea epopeică mi-aş vedea sfârşitul. Dar asta e! Când vezi că deja a dispărut orice speranţă de sublim, de dragoste platonic-anatomică, nu ar rămâne decât varianta cu agăţatul de speranţa că trăirile astea vor fi descifrate într-o bună zi de cineva...

Nefericire!?

Ei, aici e aici!

Din ce pricină eu ştiu prea bine, dar mă limitez la un singur lucru, acela de a ajunge în imposibilitatea de a termina sau mai bine spus de a finisa acest jurnal (derivat din epistolă, sau invers...), jumătate al fericirii, jumătate al nefericirii, în concluzie, jurnalul neînţeles al nebuniei, poate de patos, poate de tine...Nu ştiu...

Eu nu sunt ca acela de a scris *Jurnalul fericirii*, nu sunt vreun condamnat politic, sunt liber, în schimb libertatea mea condiţionată de un lucru pe care încerc să-l aflu, mă va duce, dacă nu la pierzanie, la turbare în mod sigur.

Şi ceea ce este cel mai dureros în privinţa lucrului infim, banal aş zice, pe care îl caut, este faptul că definiţia sa ar putea fi raportată la următoarele:

„Şi gol mi-e sufletul - şi pustiu sunt eu..."

Şi chiar dacă cucuveaua îşi cântă deasupra casei sinistru-i cântec şi chiar dacă câinele îngheţat de afară latră la cine ştie ce i s-o fi năzărit sau doar poate ca să se afle în treabă şi după o strafulgerare a reflecției, mie începe să-mi pară străină ideea legată de această epistolă, sau, mă rog, jurnal şi o las baltă după ce în prealabil boțisem nervos hârtia.

Apoi se produce paradoxul...

Că sunt treaz sau doar visez, ori poate tocmai traversez o stare de transă hipnotică, nimeni nu mai ştie. Totuşi, mă mustră conştiința şi culeg de pe jos hârtia boțită, continuând cu aducerile aminte, cu revelația ochilor tăi senini ca cerul de iulie, care mă dojenesc în tăcere, emanând iubire sublimă, simțind cum inima ta deschisă oricăror compromisuri mă atrage necontenit în vraja sa.

Aşa îmi imaginez eu, pentru că vectorul rezultatului scontat tinde spre o cu totul altă direcție ochii tăi se retrag către adâncuri nebănuite, iar inima ta îmi răspunde râzând sarcastic, perfid chiar: „Ai vrea tu..."

Şi asta a fost!!

În concepția ta, poate! A mea ține morțiş cu dinții de un aspect, de o regulă şi anume că toate din lumea aceasta sunt reale şi converg spre un singur punct ce nu poate fi decât adevărul.

Adevărul...Sună frumos învelişul poetic al acestui cuvânt al cărui quintesență îl determină să nu mintă, dar care-i permite totuşi să ucidă speranțe şi aşa deşarte...

Să mai continui???

Am să încerc, îmi asum această responsabilitate. Dacă ai fi fost din acest timp, altfel ar fi cântărit în balanță ceea ce mintea mea tulbure atât la propriu cât şi la figurat născoceşte în acest moment.

Cum datele problemei stau altfel, dacă în schimbul a nu ştiu ce sacrificiu (ca să nu-i zic martiriu...) aş fi descoperit "tramvaiul atemporal", aş fi subminat legile Universului şi aş fi căutat calea potrivită, spaţiul şi timpul tău.

Dar, poate, surpriză...Poate aş fi descoperit altceva faţă de ceea ce trebuia: alţi ochi, alt surâs...

Şi astfel, poate că efectul scontat ar fi fost altul. Sau poate m-aş fi adaptat...

Poate aş fi rămas prins în timp prin prisma senzitivă a ochilor tăi redescoperiţi, ochi ce reprezintă nu numai o culoare, ci transmit un mesaj, fie el şi codificat.

Dar voi reuşi oare să-l descifrez? Doar dacă mi se va crea şansa să pun în aplicare teoria.

Se spune, că dragostea nu este o simplă teorie, este un instinct antrenat la infinit, este un vulcan ce fierbe în tăcere şi răbufneşte când a sosit momentul potrivit, când orice tăcere a murit, când viaţa este trăită cu patosul drumului reversibil al sufletelor gemene.

Să nu te sperii!!

Am fost eu în nemernicia mea...

Rămâne în schimb, chipul tău bland, zulufii întortocheaţi ai părului dezmierdat de destin, gura cu buze provocatoare, un suflet definit în urcuşul evolutiv pe piramida dragostei sublime.

Doar atât?! Poate ceva mai mult...

***

Cufundându-mă în bezna sufletului meu venit de cine ştie unde, gândesc la final, la finalul nu oricui, ci al flăcăruiei nebuniei pulsative din mine...

CURIOZITĂȚI ATEMPORALE

Medita...

Medita la faptul că sângele-i curgea oribil de dureros prin acele "conducte flexibile" numite superficial de savanții vremii: artere, vene, capilare...

Îşi imagina cum pleacă dintr-o lume a cordului, căzut in dizgrație şi fără nicio justificare se împânzea oriunde, chiar şi în neocortex, intangibil altădată, vădit marcat de sentiment în acel moment.

Şi dacă moleculele vinului vechi, inhibat cu dezgust de organism dădeau un anumit impuls globulelor roşii, dacă somnul şi liniştea erau deja concepte depăşite pentru el, nu înseamnă că Julian de Castillo era un "el fugitivo" ce se eschiva de la povara de a privi viitorul (oricare ar fi fost el), ci mai degrabă i se potrivea un "chico desperado", incapabil de a se debarasa de trecut, de a uita persoane şi lucruri, la vremea lor prea importante pentru vectorul gândirii sale efemere.

Cum toate funcțiile organelor interne nu puteau fi decât divergente, alterate de zbuciumul–conquistador, triumfal pe tărâmul liniştii interioare, era greu de crezut inexistența banalului monolog, când paşii îl purtau nehotărâți pe străzile lăturalnice ale oraşului Toledo, era greu de crezut lipsa ardorii teribile de a percuta cu craniul orice pom ieşit în cale şi nu in ultimul rând era de neiertat să nu urle la mirajul chipul destrămat, răstignit în ceața rău-voitoare a acelui lucru pe care prietenii săi trubadurii îl numeau simplu: "iubire":

Blestemat sunt eu!
Iubire, mi-ai ucis şi ultima speranță,
Te-ai hrănit cu iluzii

Şi-ai fost sculptată din tenebre!
Iar acum, eu, stăpânul tău,
Văzând că ți-am greşit tiparul,
M-am retras în penumbre
Pentru că mă supără adevărul.
Da! Un adevăr, dar crud.
Acela e că Eu sunt! Da' s blestemat!

Şi "blestemul" său îl constituia dragostea pentru frumoasa Marguerita, speranța care îl călăuzise de atâtea ori în tumultoasa lui viață, de aventurier pe nesfârşitele întinderi ale Andaluziei.

Marguerita era totul pentru el, era lumina şi întunericul, era Cerul şi Pamântul în care credea cu înverşunare, era în schimb, "soția fără viață" a duşmanului său de moarte, Don Alfonso de Villareal.

Se întunecă la față. Tâmplele îi zvâcneau cu putere, iar mâna i se duse din instinct la teaca spadei.

– Da! Cineva trebuie să moară!

Ieşi fulgerător din Taverna întunecată şi încălecă, dispărând ca o nălucă în noapte...

Zgomote de fiare încrucişate stârnise liniştea de la castelul lui Don Alfonso. Marguerita ieşise speriată în mansardă şi abia îl distinsese în întuneric cum ținea piept gărzilor furioase ce îl înconjuraseră, vedea, vai cum căzuse răpus de mulțimea de spade.

– Marguerita...apucase să murmure. Căzu pe spate, ochii săi sticloşi țintind stelele. Apoi sufletul său intră în conexiune cu timpul...

***

Iată-l cum stă impasibil în scaunul din supertehnologizatul laborator bio-spațial, conectat la computerul "Millenium α".

Aceeaşi veche grimasă întipărită pe un chip pe care nu se reflecta nicio undă de remuşcare în contextul tripartidei: trecut, prezent şi viitor. Doar o căutare lăuntrică a condiției umane, zbuciumată în acel restrâns cordon de specimeni aleatorii, de "Inquistador Mothan's', Dominatorii Spațiali ai mileniului IV.

Pentru el, lumea nu mai există, nu îl mai apasă cu problemele sale absurde. Ba dimpotrivă: el hotărăşte, el decide de unde vin atât binele cât şi răul, ce Dumnezeu să aleagă, ce plăcere sexuală să asimileze într-un context în care nimic nu mai este plăcere, ci doar o nouă modalitate mai aparte de izbăvire a neizbăvirii.

E vorba de nonşalanță, de despotism cranio-cerebral, de o nouă fațetă a tehnologizării trupului uman şi de o "calăuzire" forțată a spiritului.

Mişcarea nu mai este esențială, hrana nu mai este o problemă pentru maşinăriile la care este conectat.

Aşa e el: C' Kris, ființa ruptă de realitatea înconjurătoare din care s-a autodenunțat, autoexilat şi în care, paradoxal, informația devine gena supremă a supraviețuirii, ADN-ul existenței, promovatorul final al unei variante...de moarte lentă.

***

Priveau amândoi la sticla de vodcă *Alexander* de la masa lor din acel bar obscur *La Moneda*, de lângă R.A.T.C. şi nu îşi imaginau ce căutau ei doi acolo, împreună.

Copilu' scoase o țigară din pachet şi o duse crispat la gură. Luă bricheta şi o scapără impasibil. Aceasta refuză să se aprindă.

– Try again! Try again! îl încurajă cu o voce fatidică Motanu'.

Ochii săi înnecați în vodcă, roşeau neruşinați în timp ce limba clătită îndeajuns cu alcool abject şi parşiv se delecta în a aduce injurii la adresa partenerului său de pahar:

– Ce eşti tu?! Eşti un nimeni, un zero barat, cum tot la fel şi lumea în care trăieşti nu este cu nimic mai breazã. Te zbați să le faci pe toate şi în fond, pentru ce?! Pentru o viață turbulentă combinată cu elogii aduse jertfă pe altarul providenței unei lumi intrate într-un cerc frânt, restrâns doar la anumite bunuri care nu te ajută la nimic. Hmm!! Eşti absurd! Orgoliul meu nu va permite niciodată sufletului să atingă acel stadiu de înjosire care i-ar afecta imaginea în fața tandemului: nevoie-împlinire.

Ochii Copilului se încălzesc, se înroşesc, îl dor, nu mai au lacrimi. Sprâncenele îi sunt antrenate într-o spirală frântă dintr-un univers finit, vag. Nu mai rezistă. Mai ia o duşcă, apoi izbucneşte:

– Ascultă amice! Poți să-ți vâri orgoliul ălă al tău unde vrei, dar în primul rând vorbeşti în dodii şi în al doilea rând să nu-mi faci mie teoria chibritului, că nu ține! Mi-a plăcut să visez, să umblu, să alerg după un scop în viață, să mă lupt cu viața şi nu ca tine să putrezesc de viu între patru pereți căutând în zadar piatra filosofală a existenței!

O lăsă în cele din urmă mai moale:

– În fond suntem amândoi nişte călători atemporali, rătăciți într-o epocă nepotrivită. Tu eşti o pierdere, iar eu un surplus, ambele supuse eliminării. Eu sunt materia, iar tu, antimateria din ecuațiile fizice ale unui savant trăznit, neînțeles de nimeni. Diferă şi gândirea, felul cum vedem complexitatea lucrurilor...

– M-am săturat de mine, de tine, de voi doi...cântă o voce lăbărțată.

Fața nevinovată a lui Lucky se ivi în pragul uşii. Zâmbea hidos, apatic.

– Pe tine cine te-a invitat?! au protestat ei vehement.

– Am auzit ceva de genul: "gândire", "complexe" şi de alte "alea-alea"... Într-adevăr, cel mai complex lucru la om este gândirea. Atunci când omul nu gândește toate lucrurile devin complexe. Și în acest context, omul devine complexat. Dar dacă omul gândește, complexul omenesc se descătușează de povara problemelor pe care le decantează, căutând și găsind soluții. Astfel, de cele mai multe ori, imosibilul prognozat, se transformă în posibil realizat.

Sfatul meu este să nu vă complexați. Lăsați Observatorul să decidă, să hotărască în locul vostru. Bine! Vă las! Alerg să prind trenul. Plec la Mare...

***

Noi doi, o enigmă cu forțe duble prin prisma unor curiozități atemporale...

ATACUL

Lupu este iarăşi cu mine şi...prin mine îşi varsă din nou furia veninului acumulat acum câteva săptămâni.

Lupu este, fără îndoială, bătrânul câine credincios în care bunicul are toată încrederea de a-i lăsa în grijă paza întregii gospodării incluzând casa şi toate celelalte acareturi aflate în jur.

Lupu este, în schimb, javra pocită care îşi implântă colții nemernici în mâna mea stângă, este javra care îmi pecetluieşte într-o oarecare măsură destinul...

– Bunicăăă!!! strig disperat după bătrână, bătând cu pumnul în uşă la o oră târzie în noapte. Deschide si da-mi sticla cu spirt! M-a muşcat iarăşi câinele ăsta nenorocit! Mă tânguiesc amarnic privind cu năduh urmele vizibile lăsate de masivii colți ai dulăului.

Dar bunica nu mă aude. Sau poate, aude şi se grăbeşte să-mi sară în ajutor. Oricum, e prea târziu. Veninul îşi face efectul...Îl simt, îmi dau seama de acest lucru prin faptul că toate în jurul meu încep să dispară încetul cu încetul.

La început, uşa din salcâm, proaspăt vopsită în alb, apoi casa, grădina şi tot aşa mai departe, chiar Universul ferindu-se de mine, mă lasă învăluit într-o fantasmă infinit de dureroasă, mă lasă singur-plutitor în "ceva" care aduce "a ceva" şi care se limitează la un "nu ştiu ce şi cum".

Şi ca surpriza să fie totală mi se face în cele din urmă şi un "cadou" (ce-i drept aflat la modă), un câine-companie, o javră care, observ cu stupoare, că nu-i alta decât nedoritul Lupu în aceeaşi înfățişare arhicunoscută: ochii negri, vicleni şi versați, blana roşcată şi năpârlită, atinsă de patina timpului, celebra Cruce neagră de pe

coada-i stufoasă, în fine, acelaşi câine cu botul înfipt în mâna mea sâgerândă, acelaşi destin-plutitor copiat fidel după al meu...

Într-o lume stranie în care orice şi orcine preferă să dispară decât să se confrunte cu realitatea şi să mărturisească ceea ce a văzut, într-o lume în care totuşi, câinele-rebel are tăria să mă înfrunte, nimic nu mi se mai pare absurd, de aceea şi întrebările fug de mine şi doar una singură se învârte pe ici pe colo, dându-mi târcoale, punându-mă la încercare:

"Oare Lupu se ține cu voia sa de brațul meu pentru a mă pedepsi în felul său, ori pentru simplul motiv de a nu se rătăci de mine, sau mă țin eu, în mod involuntar firește, de fălcile sale băloase, puternic încleştate, cu ură aş zice?!".

Răspuns la aceste întrebări în întrebare nu caut, nu are rost şi doar gândul la ce va urma schimbă traiectoria plutirii noastre incoerente.

Când m-a muşcat prima dată, l-am bătut amarnic, acum mă muşcă iarăşi (procesul continuă, se află în desfăşurare) şi-l voi...Nu! Nu-l voi mai bate. Cineva îmi spune parcă să întrerup lanțul violențelor, să caut o reconciliere. Cineva mă îndeamnă la milă, la înțelegere. Cine oare?! Nu ştiu...Poate doar ochii negri ai câineluui care mă privesc dintr-odată melancolici, fascinându-mă.

În schimb, fălcile puternic încleştate mă enervează pur şi simplu şi nu mă încearcă durerea pe cât mă încearcă acest gest de duritate, de suveranitate chiar.

Dau totuşi să-l pocnesc pe nemernic cu cealaltă mână, mă opresc însă, când Lupu începe să-şi etaleze farmecul dând fericit din urechi, balansându-şi zglobiu coada stufoasă.

Şi să ştiți că, atuul lui, Crucea aceea neagră, tipică vechiului stindard al Kaiserului german, produce un efect

ciudat. Dispare repulsia, ba chiar îmi reînvie în memorie vremurile de altădată când, puşti fiind, îl hrăneam pe Lupu cu biberonul, când umblam pe dealuri toată ziulica la vânat de iepuri şi căprioare, când timpul trecuse şi Lupu devenise mare şi vânjos, un adevărat dulău harnic şi devotat.

Apoi, ca un făcut, revin la acea seară când, beat fiind, venind de la verişorul meu din sat, am luat de pe sârmă un cearceaf pus la uscat de bunica şi imitând fantomele din filmele horror am încercat să-l sperii pe Lupu. Rezultatul putea fi anticipat de orice om normal, mai puțin de mine.

Lupu, bătrânul Lupu era prea versat pentru a fi speriat, intimidat măcar şi fără să stea mult pe gânduri m-a înşfăcat de gamba piciorului drept.

Atunic mi-a trecut de toate: şi de glume proaste şi de alte năzdrăvănii.

Tot atunci, bunica mi-a deschis uşa şi mi-a dat sticla cu alcool sanitar pentru a-mi frecționa piciorul muşcat de câine. Bineînțeles că nu m-a ocolit nici dojana ei pentru faptul că am "admonestat" bietul câine. Ca să vezi!? Chiar aşa s-a exprimat. O fi Lupu vreo personalitate marcantă şi eu nu ştiu, mi-am zis în gând.

– De altă dată să-i dai pace câinelui! concluzionă dânsa pe un ton autoritar.

Dar pacea a avut un gust amar, l-am simțit pe propria mea piele.

Acum, ea este deja înlocuită de un război sfânt, pe față, prezentul înnăbuşă trecutul şi în final...piciorul stâng loveşte mai mult din reflex coastele lui Lupu.

Acesta îşi descleştează în sfârşit fălcile şi debusolat se învârte haotic, căzând în neant, atras parcă fiind de cruzimea unei găuri negre.

– Mă voi răzbuna!!! blestemă el depărtându-se cu repeziciune spre necunoscut. Mă voi răzbuna pentru că m-ai avut şi ai vrut cu bună ştiinţă să mă dai pierzării, să mă rătăcesc!!

Faptul că un câine îşi aruncase blestemul comunicând ca oricare dintre noi oamenii nu mă impresionează câtuşi de puţin. E de aşteptat ca un creier insensibil ca al meu să recepţioneze mesajul numai în acest mod.

Rămâne de văzut dacă blestemul îşi va atinge scopul, sau dacă îl voi mai regăsi vreodată pe Lupu să-i vorbesc, să-i cer iertare.

Rămâne de văzut dacă....

– Ce vis oribil!! zic sărind din pat dis-de-dimineaţă, masându-mi puternic mâna stângă pentru că adormisem pe ea şi-mi amorţise. Abia când simt o mulţime de furnicături alergând nebune prin braţ îmi dau seama că sângele circulă în voie prin vene.

– Ce vis straniu! reiau pe acelaşi ton. Lupu agăţat de mâna mea, Lupu muşcându-mă din nou. Bine că nu a fost decât un vis...

Oricum Lupu nici nu este acasă. Este de pază la tarlaua cu porumb a bunicilor aflată la marginea pădurii, tarlauă supusă tot mai des în ultima săptămână la atacuri devastatoare din partea haitelor turbate de porci mistreţi.

Bunicul construise acolo o colibă destul de măricică, solidă şi care devenise pentru el ca o a doua locuinţă, mai ales pe timpul nopţii.

– Nepoate, să vii şi tu diseară la colibă, mă invită bunicul. Îmi vei ţine de urât. Trece altfel timpul...

***

Pedalând energic, avându-l alături pe ghidonul bicicletei vechi ruseşti *Ucraina,* pe Sebastian, nepotul vecinilor bunicilor mei, aflat şi el în vacanţă, distanţa de

vreo trei kilometri până la pădure a fost înghițită în câteva minute.

Ajunşi la colibă, odată cu înserarea, observ că bunicul nu se află în apele lui, că îl macină o pronunțată tendință de tristețe. Are şi de ce. Porcii năvăliseră ziua mare mărind numărul poienițelor din bucata de pământ cultivat cu porumb, iar câinele (Lupu) dispăruse din peisaj.

– Lupu a dispărut!? nu pot să-mi înfrânez un murmur de disperare. Păi cum?!

– Aşa bine! spune bunicul cu hotărârea românului verde pe care puțin îl mai interesează ceea ce va urma.

Observ totul. Cuşca câinelui e goală. Lanțul se resfiră pe undeva prin porumb, la celalalt capăt observându-se zgarda din piele, rătăcită pe pământul uscat.

Priponul înalt din lemn de salcâm decojit nu este forțat. La o privire mai atentă asupra acestuia, abia se mai distinge mesajul meu scris cu creionul la momentul când îl instalasem pe Lupu la locul lui de datorie: "Molima pământului şi toate blestemățiile din lume să-l atingă pe cel care va pângări liniştea acestui câine!!".

– De luat, nu l-a luat nimeni, mă linişteşte bunicul. Nu avea cum. Lupu, chiar dacă a îmbătrânit a rămas tot voinic şi...rău. Doar dacă îl omora cineva, dar nu sunt semne. Îți spun eu care-i treaba: a scos din cap şi a luat-o de aiurea pe coclauri. Vine el înapoi...

Admir curajul şi seninătatea bunicului. El e încrezător în viitorul câinelui, eu nu. Mi-e teamă că-l voi pierde, că se va adeveri visul, că nu voi mai putea răspunde provocării lui...

– Lupul tău a dezertat! glumeşte prosteşte Sebastian, dând din umeri. A dezertat din serviciul funcțiunii!

Nu-i de mirare că mulți îl consideră diliu. Pentru el orice persoană, ființă care a plecat sau pur şi simplu a

dat bir cu fugiții, „a dezertat". Pentru el, Lupu „a dezertat" de lângă „blestemat" de drăgălaşa sa cuşcă unde o făcea pe-a santinela, „a dezertat" din mijlocul tarlalei de porumb, după cât se pare „averea de peste an" a bunicului.

Sebastian continuă să mă necăjească ținând un mic discurs demonic:

– În viziunea mea epopeică, drăgălaşa ta de potaie, vedea-o-aş la Auschwitz, se află în mijlocul mistreților cu colți de oțel, aidoma lui Hitler în mijlocul naziştilor săi şi se bate cu pumnul în piept, ah, pardon, cu laba în piept, promițându-le marea cu sarea sau mai bine spus lanurile cu porumb încă în lapte: „Eu sunt calea, iar voi discipolii care o urmează până la capăt. Eu sunt vipera, iar voi veninul meu. Deci, răspândiți-l!! Distrugeți inamicul şi îmbelşugați-vă cu roadele muncii lui! Atacaaaați!!!

Râde fericit, apoi se îndreaptă către gura colibei şi se aşează confortabil pe o grămăjoară de paie.

Eu îl privesc cu ură. „Căinele meu nu poate fi o bestie..., îmi zic ca pentru mine. E inadmisibil să se facă astfel de comparații".

În cele din urmă, îmi alung gândurile negre şi mă alătur lui la gura colibei.

Bunicul aprinde focul. Vreascurile uscate de stejar, soc, salcâm, adunate din pădure încă din timpul zilei, ard repede formând o torță gălbui-roşiatică. Din când în când mai trosneşte câte unul. Vreo zece bucăți de porumb în lapte despănuşat îşi aşteaptă rândul de a fi copți pe jăratec.

– Pentru aceasta trebuie mult jăratec, ne explică bunicul. Mai bine mergeți amândoi şi mai căutați nişte surcele pentru foc. De îndată ce coacem păpuşoii vom pune lemne multe pe foc. Noaptea-i lungă şi se lasă cu frig...

Obercăim pe întuneric la marginea pădurii prin boscheți şi desişuri după vreascuri. Avem noroc însă, pentru că se găsesc din belşug.

Cu brațele pline cu lemne, Sebastian îmi face semn cu capul:

– Hai să ne huşchim! Nu-mi place deloc culoarea atmosferei din jungla asta.

Îmi dau seama cât de laş este, cât de mare este antiteza dintre el şi stilul pe care şi l-a impus.

Eu nu sunt ca el. Nu mă tem. Mă aflu deci în fața pădurii, în fața acelei împărății mistice, pregătindu-mă să-mi transmit mesajul, să-l arunc cât mai departe.

Las vreascurile jos la picioarele mele, îmi aduc ambele mâini căuş la gură şi încep să latru la propriu:

– Hrr..! Hău!Hău! Hrrr...! Hau-hau, hau-hau...!!

Lătratul aidoma celui al lui Lupu, se strecoară fulgerător printre copaci şi tufişuri într-un acord larg, deschis, apoi ecoul său se întoarce serios distorsionat către mine: „Hau-hau...".

Mă invăluie apoi tăcerea. Lupu nu-mi răspunde, nu vine, nu mă recunoaşte.

– Latră javră pocită! Latră!! Nu te opri!! vine glasul poruncitor, puțin gutural al prietenului meu aflat în siguranță în colibă, lângă focul a cărui vâlvătaie se zăreşte de aici. Latră să sperii porcii cu care te-ai împrietenit! Halal câine! Dezertor. Da, da, dezertor...

Vorbele lui ironice nu au asupra mea niciun efect, doar puțină dezamăgire, puțin dezgust față de înjosirea pe care trebuie s-o înfrunt. Bineînțeles că el nu-şi dă seama, nu ştie despre ce este vorba. A fost pentru el o glumă, în schimb pentru mine este un strigăt disperat, o chemare, o încercare de apropiere față de sufletul lui Lupu, da, da, Lupu are un suflet, chiar el mi-a dezvăluit acest secret în ultimul său mesaj:

„Către Iad am coborât stăpâne şi sufletul meu ponegrit de toate mârşăviile umane a cunoscut pentru câteva momente ceea ce voi, oamenii numiți...Moartea".

– Hai Iulică! De ce te-ai oprit?! protestează Sebastian. Fă-o pe-a câinele în continuare, mai-mai ai speria şi tu porcii ăştia blestemați!

Ştiu de data aceasta că nu glumeşte. Deşi nu a văzut în viața sa un porc-mistreț autentic, el se teme de o eventuală întâlnire cu ei chiar dacă o face pe-a indiferentul.

În ceea ce mă priveşte mă opintesc din răsputeri, mă frământ, latru:

– Hrr..!! Hau-hau!!, Hau-hau! Hrrr...!!

– Aşa-aşa, nepoate! aprobă zgomotos bunicul. Zii mai departe! mă încurajează el. Ha, ha! Ca un câine get-beget! Ha, ha! Hi, hi!

– Hrr!!! Hau-hau!! mă dau de ceasul morții. Răguşesc. Vorbesc în dodii:

– Lupu unde dracu' eşti de mă faci să disper?! Doamne cu ce ți-am greşit de am ajuns în halul ăsta. Auzi! Să practic meseria unui aurolac de câine!

– Hau-hau!! Hrrrr...! Auuuu...!!! pun capac suferinței mele groteşti urlând către Lună, astrul nopții, aidoma unui lup veritabil. Şi flămând pe deasupra...

***

Porumbul copt pe cărbunii încinşi este destul de bun la gust. Ars pe o parte, crud pe cealaltă, dar e bun. Chiar ține de foame.

Stăm la gura colibei pe stratul gros de paie şi mâncăm porumb copt. Mâncăm şi privim bolta cerească şi stelele care o împodobesc. Două luminițe minuscule, zburătoare ne atrag atenția.

– Un avion de pasageri, îmi dau eu cu părerea arătând către înalt cu degetul.

– Poate sunt extratereştri, mă contrazice Sebastian. Uite ce viteză au. Un amărât de avion nu zboară aşa de repede.

– Hmmm! Prostii...

Mi-e lehamite de această tentativă de discuție aşa că o las baltă. Mă întind pe o parte în interiorul locuinței noastre flotante şi nu înainte de a mă asigura că spray-ul paralizant se află la locul lui în buzunar, închid ochii...

***

Ciudat! Plutesc iarăşi prin acel spațiu de imponderabilitate ireproşabilă. Şi sunt singur. Nu, nu sunt deoarece, chiar dacă aş vrea eu acest lucru cu orice preț, altcuiva nu-i convine. Lui Lupu cu siguranță.

Iată-l deci, izvorând din fantomaticul tandem început-evoluție, materializat într-un „zburător-spațial" cu un costum de un gri-metalizat, având emblema A.S.R.-ului (Agenția Spațială Română), culorile tradiționale româneşti, „Vulturul cruciat" şi tot tacâmul, Lupu în carne şi oase, fluturându-şi impasibil antenele care vin în prelungirea urechilor ieşite şi ele din casca specială de cosmonaut, fluturându-şi enigmatic coada roşcată în prelungirea căreia se află legătura cu rezervorul-container de oxigen.

Senzațional! Lupu respiră prin coadă?! Ca să vezi! Prin coadă...

– Lupuşor, dar ce-a pățit nasul tău cu celebrul său simț olfactiv?! întreb cu o vădită tentă ironică. Ți l-au sigilat cumva, acei tipi duri cu scaun la cap care au avut tupeul să te dreseze pentru a ajunge cosmonaut?!

Lupu aude, dar nu răspunde provocării. Pare calm, fericit, mai fericit ca oricând. Ba chiar îmi flutură în semn

de „adio" (aşa cred eu) din piciorul drept, din faţă, singurul care scăpase teafăr atunci când slobozise ziua mare şi se dusese prin vecini, care "binevoitori" fiind, i le „ologise" pe celelalte trei...

Fireşte că pentru Lupu, acel semn de adio nu este unul normal. Are ceva de adăugat:

– Credeai că m-am rătăcit stăpâne?! Da, aşa credeai?! Eu aş zice că nu! Oricum vei mai auzi de mine!

Dispare. Din nou?! O, nu! Ba da...

Eu rămân pentru a câta oară cu aceeaşi senzaţie amară a gustului de răzbunare rămas la latitudinea gândirii acestui câine.

– Măiculiţă, ce frig se lasă! spune Sebastian, ghemuindu-se lângă mine. Tu ce faci? Ai adormit?

– Nu stăteam şi eu aşa...

Are dreptate. Se lasă rece. Dispare şi somnul, e linişte, armonie, iar dincolo de negura nopţii, doar ochii scânteietori ai stelelor nefiresc de rare, sclipesc şovăitori dezarmând întunericul...

"Groh! Groh!" Se aude un şuierat sinistru şi în clipa următoare un torent de picioare se prăvale turbat pe lângă coliba noastră făcând vraişte prin porumb.

– Ăăăă...mistreţii!!! reuşesc totuşi să răcnesc, paralizat pe jumătate de groaza venită din senin.

– Porciiiii!!! Moş Mitrică!! Au venit porcii!! zbiară Sebastian zbughind-o contrar tuturor aparenţelor afară din colibă. Înşfacă din treacăt sabia de samurai (primită cadou de la un neam de-al său tocmai din Japonia) pe care o flutură prin aer cu ambele mâini:

– Uhuhuuuu!! Uhuhuuuu!!!

– Tămădăul vostru de lighioane! răcneşte bunicul, disperat şi se avântă voiniceşte cu ghioaga din lemn de corn către ceata de mistreţi, lovind unul în treacăt.

Spre marea noastră mirare, animalele sălbatice se prind într-un lanț misterios, porcii alergând ca apucații în jurul colibei, a focului, în jurul nostru.

Totul parcă face parte dintr-un ritual al unui vechi trib african. Dansul mistreților desconspiră planul, desconspiră ritualul de răzbunare. Apoi lanțul se restrânge, tinde să ne înghită, să ne sufoce.

Bunicul priveşte strâmb, mirat. Bâta din mâini îşi pierde efectul.

– Vai măiculiță! Ne mânâncă! schiaună Sebastian. Nu vreau să mor mâncat de porci mistreți. Nu vreau...

Nu se va întâmpla acest lucru. Cu siguranță că nu se va întâmpla. Acel vag sentiment care mă bântuie de-o bucată de vreme îmi dezvăluie o banală nulitate: cunoaşterea viitorului. Şi viitorul îl văd acum, în prezent, îl văd din curtea spitalului în care sunt internat. Observ clădirea din față, care se pare că este chiar Morga, observ trotuarul zugrăvit proaspăt cu var alb, o ambulanță care pleacă în trombă cu semnalele acustice şi luminoase în funcțiune, observ câte o băltoacă ici-colo, chiar şi un şobolan, da, chiar un şobolan, uscat de vreme, mort bineînțeles, cu capul sfărmat, fragmente de os, carne, păr, toate contopite cu pata de sânge încă nefiresc de roşiatică ce se întinde până la cel mai apropiat ochi de apă de pe asfalt. Observ cum apare de după colț şi un câine vagabond, aducând la înfățişare ca Lupu, dar fără Crucea de pe coadă, observ cum se învârte plictisit în jurul cadavrului şobolanului, îl miroase anemic şi abătut pleacă printre clădiri către alte orizonturi...

E de mirare cum de observ atâtea lucruri neînsemnate şi nu-mi dau seama de ce această cămaşă ciudată îmi încătuşează mâinile, de ce am picioarele

legate cu un lanț de caloriferul de lângă fereastra asta atât de imensă, împodobită cu gratii din fier masiv.

Nu ştiu de ce acest spital se numeşte "Socola", nu ştiu de ce şi pentru ce am ajuns aici şi nu înțeleg în principiu de ce vlăjganii ăia masivi, îmbrăcați în impecabile halate albe se uită ciudat la mine, vorbind ceva de genul "iresponsabilitate mintală, pierdere de memorie, comportament criminal...".

O, nu! Iată-i, vin către mine...

Mă înşfacă cu mâinile lor masive, târându-mă mai mult pe mozaicul spitalului, purtându-mă către sala de hipnoză...

– Doar v-am spus totul! urlu eu până ce reuşesc să-i scot din minți. V-am mai spus că atunci, noaptea, am folosit spray-ul paralizant de am reuşit să îndepărtez acele animale sălbatice, salvându-l pe bunicul meu. V-am spus că într-o disperată încercare de autoapărare, i-am luat gâtul lui Sebastian cu propria sa sabie de samurai deoarece era trimisul diavolului şi aliat de nădejde al câinelui meu Lupu.

– Tacă-ți fleanca!! Se răsteşte unul dintre vlăjgani. Mereu pui aceeaşi placă cu Lupu, cu, cu..., dihania aia patrupedă!

– Dar acesta este adevărul! Lupu a condus şi dirijat atacul porcilor mistreți. L-am zărit printre porumbi, într-un colț întunecat. Ochii săi scânteiau efemeric, aruncând asupra mea reflexe metalice...

– Prostii! Tu nu vezi că eşi nebun?! Că trăieşti într-o lume pe care ai încercat s-o modelezi după propriile-ți concepte?! Totul e un fals mediocru!

– Nu, nu, nu este un fals! E un adevăr! Un adevăr puțin distorsionat! Doar atât! Ah, doar atât! Lupu!! Lupu, ce mi-ai făcut?!? Mi-ai furat universul, m-ai făcut să mă rătăcesc, să ispăşesc un păcat primordial. Ah! Creatură

blestemată! Dar, nu! Mă voi răzbuna! Pe Dumnezeul meu rămas cu mine că mă voi răzbuna! Crucea ți-o voi transforma în Swastică şi vei face cu mine o plimbare de suferință pe potecile Iadului pe care ai spus cu nonşalanță că l-ai cunoscut!!!

FRATE CU STICLA

Mai luase un pumn de cenuşă din mijlocul grămezii şi-l duse cu grijă la gura sticlei a cărei etichetă ponosită şi veche parcă de când lumea dovedea că fusese cândva plină cu şliboviță.

Revărsă mai apoi cenuşa din căuşul palmei în sticlă, lângă cealaltă a răposatului. Privea atent cum se scurgeau firele negre ca într-o clepsidră, cum se scurgea o viață de om, un număr de ani:

"1,2,3.....10,....15,....23,....25,...28!"

***

Într-adevăr, 28 de ani avuse sergentul Dragan Stancovic, când devenise o nouă victimă pe răbojul nefericitului război sârbo-croat.

Combatant în trupele de vânători de munte ale armatei sârbe, după numeroase confruntări, unitatea sa fusese încercuită şi apoi decimată aproape în întregime. Astfel, cu o rană destul de grea în zona gâtului, rană produsă de o schijă de grenadă defensivă şi ajutat de fratele său mai mic Saşa, tovarăş de arme la aceeaşi unitate, a reuşit să scape din încercuire refugiindu-se într-o pădure din apropiere. Apoi începuse să delireze, mormăind într-una despre propria sa incinerare, despre părinți, despre o...sticlă...

În mod ciudat, Saşa nu şi-a transportat fratele muribund la cel mai apropiat spital sârbesc sau măcar al forței I.F.O.R., unde ar fi avut mai multe şanse de supraviețuire, ci s-a raliat ideilor lui Dragan, părăsind grabnic zona ostilităților militare, dezertând din armată, plecând spre casă.

Ajunşi cu trenul la Kotovo Uzice, drumul până în localitatea natală l-au parcurs într-o Lada furată, care se târa ca vai de ea pe drumurile de țară mocirloase şi pline de gropi.

În cele din urmă, dorința ambilor frați de a-şi căuta părinții avea să fie pe cât de puternică, pe atât de dramatică, deoarece viața şi chiar amintirea bătrânilor şi a casei părinteşti fusese luată de o bombă duşmană care „sosise" în vizită acolo cu o zi înainte de venirea celor doi.

La cei 23 de ani ai săi, Saşa Stancovic văzuse deja prea multe orori, fapt pentru care impresia lăsată de dispariția tragică atât la propriu cât şi la figurat a părinților lui nu fusese pe atât de puternică pe cât era de aşteptat.

Ochii albaştri priveau doar țintă către o grindă a casei care încă mai fumega, iar creierul său tăbăcit de toate nedreptățile din lume reuşise să înregistreze cu un calm desăvârşit încă o dispariție din viață, cea a lui frate-său. În total aveau să fie trei, adică cifra completă pentru Saşa...

Multe nu-i mai rămăsese de făcut. Cum de la părinți nu mai avea nicio amintire şi cum Dragan delira într-una despre incinerare, se gândi că nu ar fi rău să respecte ultima dorință a răposatului.

Trecu la fapte. Mortul fusese aşezat creştineşte cu capul la Răsărit, dar nu într-un coşciug, ci într-un şir de paie din fundul grădinii, căruia îi dădu-se foc. Sticla o găsise lângă groapa căscată haotic din ceea ce fusese cândva pivniță. Nu-i dădu bătaie de cap nici treaba de a alege cenuşa lui frate-său din mijlocul grămezii. Luă doi pumni la întâmplare şi trebuia să-i ajungă în lunga sa călătorie. Mai mult sau mai puțin. Trebuia...

***

– Skrija! Skrija, drăguțule! Vino aici!

Un câine jigărit, cu blana pârlită pe alocuri, venise alene şi se gudurase lângă stăpânul cel tânăr. Scânci uşor. Saşa îl mângâiase emoționat pe creştet:

– Rămâi aici Skrija! Rămâi cu bine! Rămâi să aperi ce nu a mai rămas! Eu...eu plec cu fratele meu...din sticlă...Noi vom continua războiul, dar tu să rămâi aici şi să fii cuminte, aa...adică, să fii rău, ai înțeles?!

Saşa îşi aranjă uniforma militară. Puse sticla în rucsac, iar arma şi-o aruncă cu nonşalanță pe umărul drept. În urma sa privise doar o singură dată.

– E de ajuns pentru toți trei! pronunță răspicat.

Primul lui popas avea să fie la crâşma din capătul satului. Intră printr-o gaură făcută în perete de proiectilul unui mortier.

– Uşa era deschisă, spuse cârciumarul cu o voce calmă.

El nu avuse chef să-l bage în seamă. Se aşeză magistral pe unul dintre scaunele de la bar, îşi aranjă cuviincios vesta antiglonț, bereta pe cap şi scoase cu un aer solemn sticla din rucsac, aşezând-o pe tejghea.

– Daj mi rakijy! comandă răstit Saşa. O sută de tărie ajunge şi pentru mine şi pentru frate-miu...

Barmanul se grăbi să-i toarne rachiu într-un pahar. Saşa gustă lichidul cu înghițituri mici şi rare. Destupă sticla şi turnă câteva picături şi peste cenuşa din interiorul ei.

– Face bine la instalație, frate! Cred că după atât amar de vreme ți-a cam ruginit.

Crâşmarul nu se arătă deloc surprins de această discuție. Războiul întinase multe minți în rândul militarilor, mai ales ale celor tineri, neexperimentați...

Mai degrabă, el găsi de cuviință să pornească radioul, de unde izvorî o melodie internațională cunoscută: *Lonely – Nana*.

Saşa se enervă brusc:

– Ah, americanii ăştia nenorociți! Să mergem Dragan pentru că ție nu ți-a plăcut să fii niciodată singur!

Puse sticla în rucsac. Luă arma de la umăr şi trase puternic de port-închizător. Pe tejgheaua din marmură albă sări astfel un cartuş.

– Poftim banii pentru rachiu! îi spuse sec barmanului. Păstrează restul! îi aruncă în treacăt. Cândva vei avea nevoie de el!

Ieşise în cele din urmă civilizat pe uşă. Afară bâigui ceva:

– 1, 2, 3; singurătate; război învins; rânduri-rânduri de suflete, frate...

***

Pădurea în care tocmai intrase nu i se părea cu nimic diferită de toate celelalte prin care hălăduise de-alungul atâtor luni de război şi moarte. Poate cu excepția singurului motiv că îi provocase încă de la început o senzație banală de teamă, de frică bizară.

Dar lui nu trebuia să-i fie teamă, iar frica nu trebuia sa-şi găsească sălaş în suflet pentru că îl avea pe frate-său lângă el.

Un geamăt stins îi atrase atenția, dar mai ales îi scoase creierul din starea de involuție care începuse să-l marcheze.

Fulgerător, se piti după un copac şi îşi ciuli urechile în direcția de unde veneau sunetele. Aşteptă un moment prielnic. Apoi hotărî să atace...

Victima sa se dovedi a fi mult mai inofensivă decât se aştepta el. Un militar al armatei de eliberare croate

H.C.K., cu ambele picioare retezate de la genunchi de explozia unei mine anti-personal, gemea înăbuşit lângă tulpina groasă a unui stejar.

Pe sârb îl simțise prea târziu, dar nici nu căutase să se împotrivească, pentru că, în primul rând nu ar fi avut nicio şansă, iar mai apoi nici nu-i mai păsa. El nu credea în destin, în miracole, nu-l mai interesa nimic. Privea doar absent uniforma zdrențuită şi năclăită de sânge închegat în locul unde ar fi trebuit să-i fie articulațiile. Lui Saşa i se făcuse milă de croat şi încercă să-i acorde câteva îngrijiri primare.

– Ia puțină apă, îi spuse sârbul într-o croată stricată, întinzându-i plosca. Face bine...

Scoase trusa de prim-ajutor din raniță şi îi bandajă resturile de picioare pentru a opri sângerarea. Cu o seringă de unică folosință îi făcu în mână o injecție cu morfină. Starea croatului se redresă simțitor.

Celălalt se apucă să studieze terenul. Soarele se ridicase în inaltul cerului şi le transmise celor doi, direct printre copaci câteva din razele sale.

***

Un obuz de mare calibru căzu cu putere ceva mai departe, în vale, cu un pocnet asurzitor. Suflul exploziei se strecurase înşelător printre copacii din pădure, răscolind chiar firele blonde de păr care ieşeau de sub bereta lui Saşa.

Privind deznădăjduit către locul impactului, ştiind că bomba făcuse fără îndoială alte victime în rândul civililor, sârbul se aşează cuviincios într-un genunchi, apoi şi pe celălalt şi îşi făcu evlavios semnul Crucii.

Chiar dacă pentru el timpul avuse mereu aceeaşi inerție, nu îi era totuna la ceea ce avea să urmeze. Observă şi singurul lucru care îl deranjase cel mai mult.

Neutru în ceea ce priveşte firul evenimentelor, croatul tergiversa într-o nonşalanţă ieşită din comun, într-un repaos total. Drept era că el nu-şi făcuse nici semnul Crucii.

Saşa se întristă puţin. Rostise confuz:

– Tu..., tu, nu-ţi faci Cruce?! Acolo, în vale au murit cu siguranţă oameni. Suflete rătăcite s-au urcat la ceruri şi dau socoteală pe Cruce pentru faptele lor...

Croatul îl privise senin, vesel parcă. Totuşi o grimasă de durere îi săgetă resturile de picioare. Duse capul într-o parte.

– Cruce omule, Cruce! Ai auzit?! Cruce! îl somă Saşa. Fă-ţi semnul Crucii! Trebuie!!

Prietenește şi patristic totodată îi mai explică încă odată tema misiunii apostolice, dar croatul îşi întoarse faţa palidă. Ochii i se cufundaseră în orbite, iar mintea sa încețoşată hălăduia de aiurea poate pe tărâmul vieţii, poate pe cel al morţii, executând lumea, concepând judecăţi nebănuite.

– Sta ja nezznam!! se chinui să spună, bătând neîndemânatic aerul cu ambele mâini.

Saşa tresări.

– Nu ştii ce vorbesc eu sau nu ştii să-ţi faci Cruce?! întrebă mirat. Sau poate eşti ateu? Nu, nu cred! Uite, îţi arăt din nou! Sus – duse primele trei degete ale mâinii drepte împreunate la frunte; Jos – le coborî până în dreptul centurii; Dreapta - atinse umărul drept, apoi Stânga - îşi opri mâna pe umărul stâng. Crucea este gata! Şi e atât de simplu! N...S, V...E; sus-jos, dreapta-stânga; N...S, V...E! Hai încearcă! Picioarele nu le mai ai întregi, dar mâinile încă îţi sunt libere!

Croatul înţelese gestul şi nu trebuia să i se explice la infinit. Ştia totodată că militarul sârb, blond, în floarea vârstei din faţa sa, dezertor ca şi el, dar duşmanul de

moarte al lui şi al poporului croat avea dreptate, chiar dacă aceasta era frântă de multiple neînțelegeri.

Puse palma dreaptă cu toate cele cinci degete la frunte, o coborî lent, uşor tremurând până la paftaua centurii, atinse uşor umărul stâng şi apoi o transferă cu repeziciune pe cel drept.

Uitând pe moment de durerile ucigătoare care reînviaseră în picioare, clipi satisfăcut din ochi.

„Crucea este gata!" gândi împăcat cu sine.

Rezultatul scontat fuse altul.

Ridicându-se fulgerător în picioare şi urlând precum lupii înfometați din haită, militarul sârb scoase baioneta de luptă din teacă şi-o arătă amenințător către Soare ce devenise dintr-odată roşiatic...

– Nu liftă păgână, nu trădător nenorocit, nu, nu-ți bate joc de Dumnezeul sârb şi de familia mea!!! N-au fost cinci, doar trei, grijania ta de Anticrist! Înțelegi! Doar trei şi-al patrulea urmez eu! Urmez, doar! Aaaahhh! Ticălos! Nu ştii, ai?!! Ei, lasă că îți arăt eu!!!

Se arcui precum un leu turbat ce atacă o gazelă, se prăvăli ca un torent nemaipomenit peste militarul croat şi înfipse cu sete baioneta în fruntea acestuia.

– În numele tatălui....!

Sânge închegat se scurse gâlgâind din rana adâncă, şiroind către obrajii înălbiți de adierea morții, oprindu-se prin barba deasă şi încâlcită...

Saşa scoase cuțitul de luptă şi-l introduse din nou cu aceeaşi sălbăticie în stomacul nefericitului.

– ...al mamei! continuă sumbru, privind cu satisfacție supremă cum mâinile cu degetele încleştate mai zvâcneau încă.

– ...al lui frate-miu! pronunță mai apăsat acest pasaj, fiind cu gândul la sticla din raniță şi grăbindu-se să

percuteze cu instrumentul dreptății prin moarte umărul drept al victimei.

– ...Amin!!! încheie triumfător Crucea, lovind „păgânul" în umărul stâng.

Căzu iarăşi în genunchi, în vale mai explodase o bombă, apoi încă una. Un vârtej de fum şi foc se ridică în slăvi. Saşa nu se mai sinchisi să dea importanță acelui fapt. De altfel nu-şi mai făcu nici semnul Crucii. Făcuse una destul de grea şi obosise. Astfel, el profită de reculegere pentru a se odihni şi îşi şterse cu mâneca stângă a uniformei sudoarea de pe frunte, îndoită cu sângele țâşnit din capul croatului.

Privi baioneta cu satisfacție supremă:

– Aha, sânge! Din Cruce a țâşnit sânge! Era de aşteptat! Era o jertfă doar...

Urlă către Cer:

– Doamne Atotputernic al poporului sârb! Ție îți închin această jertfă! Ție Doamne!

Îl năpădiră lacrimile:

– Doar Ție...

Din reflex parcă, scoase sticla din raniță, o destupă cu repeziciune, scăpând dopul prin iarbă. Luă baioneta şi picură câțiva stropi de sânge în sticlă.

– Frate, asta-i partea ta, e ospățul tău! Să ştii că s-a început să se facă dreptate! Şi era militar...

Căută zăpăcit dopul şi astupă înapoi sticla, introducând-o cu grijă în rucsac. Fără să vrea, privirea i se aținti asupra cadavrului. Începu să vorbească fără noimă:

– Vezi, că asa-i în viață! E tare scurtă şi în loc de războaie ar fi mai bine să mergem mai des pe la biserică. Numai că şi biserica asta face atâtea discriminări, atâtea diferențe. Uite! Eu sunt sârb, iar tu eşti croat. Tu eşti croat iar eu sunt sârb. Care-i diferența? Tu eşti

catolic...A,da,da,da! Stai aşa, că aici aveai dreptate! Tu eşti catolic, iar eu, eu...sunt ortodox, nu?! Eu sunt ortodox, iar tu eşti...(îl atinse încetişor pe obraz cu degetul)...tu eşti mort. Mort! Ha, ha, ha! Ce creştin a mai fost şi ăsta?! Cu catolicia lui a făcut varză din polii V şi E.

Căzuse gânditor:

– Poate era mai înțelept din partea mea să-i fi dat o busolă înainte de a-şi face Cruce, să se dezmeticească. Ei, dă-l naibii!! Mă insultase doar...

Am fost patru în familie din care trei au murit. Dacă mă căram şi eu pe cealaltă lume şi mai aveam un frate sau o soră care să aibă aceeaşi soartă, din partea mea putea să-şi facă Cruce cu toate cele cinci degete de la mâna dreaptă. Aşa însă...Totuşi, nu mi-a plăcut pentru că încurcase polii, încurcase extremele...

Îi revenise gândul la busolă. O căută prin rucsac dar mai înainte dădu peste stația mobilă de transmisie-recepție. O scoase cu grijă şi îşi plimbă jucăuş degetele pe buton prinzând o frecvență folosită de armata sârbă. Suflă în difuzor.

– Care dracu' eşti acolo?! veni o voce militărească, groasă ca de bariton. Raportează numele, gradul şi poziția!!

Saşa zâmbi sadic. Se hotărî să răspundă:

– Raportez: soldat Stancovic şi sergent „Sticla"!

– Sergent, cum???

– „Sticla", vită! se enervă brusc sârbul. Ce, eşti surd de-un...ochi?!

– Ai grijă cum vorbeşti soldat! Tocmai te-ai adresat căpitanului Milos Kucera de la „Vânători": Cred că nu ți-ar prinde bine un raport?!

O lăsă în cele din urmă mai moale:

– Dă-mi-l pe sergent!

– Păi, e cam complicată treaba...

– De ce?
– În definitiv, nu pot!
– Cum nu poți?!
– Pentru că e într-o sticlă?!
– Cum e într-o sticlă?!!!
– Aşa bine! E într-o sticlă şi e cenuşă, sau mai bine spus o parte din cenuşa lui...

Căpitanului de la „Vânătorii de munte" îi trebui ceva timp să se dumirească până reuşi să-l întrebe din nou pe soldatul diliu ce-i cu el.

– Tu unde eşti acum?
– Nu ştiu nici eu! De fapt, de-o bucată de vreme nu mai ştiu nimic. Ştiu doar că toate mi se întâmplă numai mie. Unde mai pui că mi s-au făcut varză până şi polii V şi E...
– Cum?! Se auzi de dincolo. Care varză soldat, care poli?? Îți ordon să repeți!!
– În fond ce ştii tu?!! Dispari în ceață!!!

Aruncă stația cât colo.

– Un papițoi care, pun pariu, că nu ştie altceva decât să dea ordine tembele în dreapta şi-n stânga! Acum însă, nu mă mai comandă nimeni. Eu comand după instinct. Eu îmi voi duce batalioanele la asaltul final, la victorie. Vom trece acoperiți de glorie pe sub Arcul de Triumf. Vom defila: stâng-drept; stâng-drept; sârb-croat; sârb-croat; stângul-stângul, stâng-drept-stângul!!

***

Războiul sârbo-croat avea să continue cu aceeaşi sălbăticie pe toate fronturile, iar în padurea de lângă localitatea Prodavka, soldatul Saşa Stancovic îşi urmă propriul război, impus de reguli, idei şi strategii care depăşeau normalul.

Făcând o pastă vâscoasă din o parte din cenuşa lui Dragan, amestecată cu apă din ploscă, el îşi pictă câteva „S-uri" pe față pentru a se camufla cât mai bine. Îşi pregăti pentru confruntarea finală întreg arsenalul militar care se afla asupra sa, deoarece tocmai se desfăşura înaintea lui întreaga armată croată: salcâmii – soldații, stejarii – subofițerii, frasinii – ofițerii, paltinii - generalii...

Nu precupețise niciun efort în a trimite câte un glonte în fiecare dintre duşmani şi nici unul care i-a ieşit în cale nu a scăpat fără să fie împuns cu baioneta sârbului. Apoi obosise:

– Opriți pentru o clipă războiul! Să fie armistițiu! Sunt istovit! Şi foame îmi este...

Scoase din rucsac o conservă cu pate de ficat. O desfăcu în tăcere şi unse o felie de pâine. Presără puțin şi din cenuşa care mai rămăsese în sticlă.

– Frățioare! Te voi avea toată mizerabila asta de viață în mine. Sufletul tău se contopeşte cu al meu şi amândouă se vor împleti într-o armonie deplină. Vom fi mereu aproape, fără să fie nevoie de raniță, de...sticlă!

Muşcă din felia de pâine, auzind totodată şueratul năucitor şi viclean al unei bombe care venea întâmplător către el.

Îşi aruncă triumfător privirea către înaltul Cerului:

– Blestemat fii, Dumnezeule al poporului croat! Oare nu ştii că acum eu cu fratele meu suntem totuna?! Suntem a treia persoana! Aşa că nicicând, niciunde nu ai s-o găseşti pe-a patra! Şi nici pe-a cincea....

DESTINUL

Luptele încetaseră de două zile, iar în vălicica dintre cele două dealuri se lăsase liniştea atât de mult râvnită. S-ar fi crezut că războiul murise în cele din urmă şi doar câteva cadavre îmbrăcate în uniforme brune şi kakii, intrate de mult în putrefacţie şi răspândite prin desişuri mai aminteau de el.

Soarele ardea cumplit, izbind violent cu razele sale pământul, dogorindu-l. Nu mai plouase de două luni încheiate în acea vară a anului 1944 şi nu exista niciun indiciu ca binecuvântaţii stropi de apă să potolească setea interminabilă a pământului.

Astfel, seceta era aproape. Foametea şi necazul erau aproape, la fel şi cele două armate adverse, amplasate şi minuţios camuflate pe cele două dealuri ce străjuiau vălicica.

În partea cealaltă se afla armata germană, în partea aceasta armata română. Două armate până nu demult prietene, apoi inamice.

Plutonul 5 din Regimentul 13 Infanterie, condus de plutonierul-major Scarlat Ion, intrase împreună cu şeful său în amorţire.

Soldaţii români, condamnaţi la dezrobirea neamului lor, jerpeliţi şi mistuiţi de crunte încleştări, se odihneau tăcuţi la baza şanţului săpat cu propriile lor mâini. Unii îşi curăţau armele prea des folosite în ultima săptămână, alţii se gândeau departe acasă, la familiile lor ce-i aşteptau să se întoarcă vii şi sănătoşi.

Santinelele plasate la mitralierele grele, aruncau din ochii lor de vulturi carpatini, priviri încruntate către tabăra inamică, fiind gata să descopere în orice moment vreun

atac prin surprindere al nemților. Acolo era însă liniște, ca şi aici.

Sergentul Mocanu Petru, puşcaş-mitralior, îşi schimba bandajul de la mâna stângă. Fusese rănit de-o baionetă germană într-o luptă corp la corp. Lângă el, cu ranița aşezată sub cap, tânărul soldat Anton Mihai privea visător cerul albastru. Avea în mâini armele sale din timpul liniştii dintre furtuni: un creion şi un carnețel cu copertă neagră. Îl deschise cu grijă şi scrise ceva în el.

– Mă întreb cine va fi primul? îi spuse încetişor prietenului său Gavrilă Alexandru, cel mai bătrân soldat din tot plutonul, un om dintr-o bucată, făcut parcă pentru meseria de războinic.

Gavrilă Alexandru îl privi încurcat, neînțelegând ceea ce-i spuse omulețul de lângă el. Acesta din urmă fu gata să-i explice:

– Mă întreb cine va cădea primul? Cine va muri primul în lupta următoare?

– Mă crezi ghicitor în stele? îi replică tăios interlocutorul său.

– Poate că nu va mai fi o luptă următoare! interveni gânditor sergentul Mocanu. Poate că se retrag ăştia, poate că se va termina războiul cât de curând şi noi ne vom întoarce acasă!

– Ei, pe naiba! blestemă amarnic soldatul Gavrilă. De patru ani țin nenorocita asta de armă în mână încât pot să spun că m-am născut cu ea. De patru ani aştept să se termine blestemăția asta de război, dar văd că n-are de gând!

Soldatul îşi scoase o țigară mototolită dintr-un buzunar al vestonului şi şi-o aprinse cu gesturi sigure, trăgând cu nesaț fumul în piept.

– Nu ştiu ce l-a determinat pe Antonescu să ne ordone să trecem dincolo de Nistru în '41. Eliberasem Basarabia, ce mai voia?!

– Intrasem în război de partea nemților, trebuia să jucăm în horă pe seama ruşilor până la final! zise plutonierul Scarlat privindu-şi ceasul. Totul a fost un joc politic! continuă el nepăsător discuția.

– Şi toate bătăliile de la Stalingrad, Kiev, din Crimeea, de la Cotul Donului au fost oare jocuri politice?! Şi moartea a mii de români îngropați prin toate cotloanele U.R.S.S.-ului a fost tot un joc politic?! protestă vehement soldatul Gavrilă.

– Ai dreptate frate! îi luă apărarea Anton Mihai. Politicile sunt diferite, moartea-i aceeaşi!

– Ce politică au mai dus şi ai noştri, domnule, zise cu năduh sergentul Mocanu. Ne-am dus încolo în trei ani şi ne-am întors în trei luni. Atunci eram alături de nemți, acum alături de ruşi!

– Eu cred că afurisiții ăştia de nemți sunt de vină! zise furios Gavrilă Alexandru. Ei au declanşat războiul şi astfel ne-au băgat şi pe noi în rahat până-n gât!

– Asta-i viața! concluzionă caporalul Gheorghe Apetrei. Noi suntem la fel ca şi amărâții ăia de friți de dincolo, nişte rotițe în angrenajul războiului. Ca şi ei, noi nu avem nicio vină, ci doar acei de la conducere o au! Ei fac şi desfac totul! Ei sunt principalii vinovați!

– Ehei, tare i-aş mai strange eu de gât dacă i-aş prinde vreodată în mână! crâcni neliniştit războinicul Gavrilă. I-aş învăța eu minte ca altădată să nu mai încerce să se distreze pe seama noastră.

Ceilalți tăcură şi priveau către înaltul Cerului de unde aşteptau să cadă ploaia, să-i spele şiroaiele de apă. Sudorile curgeau de sub bonetele lor îmbâcsite cu praful adunat de-a lungul a zeci şi sute de km străbătuți cu arma

în mâini şi cu moartea-n suflet. Toți aşteptau ceva. Poate sfârşitul brusc al ostilităților.

Speranțele lor aveau să fie însă spulberate de un furier ce sosi în grabă printre tranşee şi raportă plutonierului:

– Ordin de atac de la Comandament! În seara aceasta la orele 18.00 trebuie ocupată cu orice preț poziția inamică! Urgent!! concluzionă furierul.

Întinsese documentul plutonierului şi se făcu nevăzut. Scarlat Ion privi neinteresat foaia albă proaspăt ştampilată, o boți şi-o aruncă spre o cutie cu cartuşe. Privi neliniştit ceasul. Ora 15.39. Gândi repede „Câteva ore până va începe din nou calvarul, până ne vom trezi la realitate, până vom muri cu toții...".

– D-le plutonier, se vede agitație în tabăra inamică! raportă Gavrilă Alexandru ce privea dincolo prin luneta montată la puşca sa.

– Luați poziție de luptă! ordonă aspru plutonierul, sărind la marginea tranşeii.

Soldați săi au executat întocmai ordinul. Puşti, mitraliere şi grenade erau pregătite să muşte din inamic, să-i subțieze rândurile. Toți priveau încordați peste marginea şanțului, către duşman.

De dincolo, un soldat german părăsise tranşeea şi se furişase printre câțiva puieți de salcâm şi printre rugi de mure spre un izvoraş ce susura în coasta dealului din fața poziției române. Era neînarmat. Ducea cu el doar un bidonaş pentru a-l umple cu apă. Soldații români îl urmăreau interesați în timp ce soldatul advers se apleca să ia apă.

– Îi este sete! zise blând plutonierul. Lăsați-l în pace!

Două focuri succesive detunară din pozițiile alor noştri, zgomotul răspândindu-se cu repeziciune în vâlcea.

Soldatului german îi zbură casca din cap şi ținându-se cu mânile de piept, căzu rostogolindu-se printre rugii uscați de mure.

– Cine a făcut asta?!! răcni Scarlat Ion, turbând de furie. Care dintre voi l-a împuşcat nenorociților?!!

– Eu, d-le plutonier, zise mândrul Gavrilă Alexandru. Eu l-am împuşcat, să trăiți!

Îşi încărcă cu un gest magistral arma, privindu-şi cu trufie superiorul.

– De ce-ai făcut asta soldat?! Doar ai văzut că era neînarmat! Lucrul acesta se cheamă crimă, ştii??

– Dă-l dracului!! Era neamț, chit că era neînarmat sau nu! Doar parşiva noastră de datorie e să împuşcăm nemți, nu?! De asta ne-a dat afurisita asta de Armată puşca în mână!

– Dar era şi el o ființă ce nu voia decât să-şi ia o gură de apă. Tu nu bei niociodată apă?

– Lasă asta! Acum ştiu una şi bună: la ora 6 îi voi avea pe cap cu unul mai puțin. Şi la urma-urmei ce mai contează pentru ei unul în plus sau în minus...

Plutonierul nu mai spuse nimic. Se mulțumi să-i arunce o căutătură rea soldatului rebel şi se rezemă de o ladă cu grenade.

În depărtare se auzi un croncănit de cioară. Căldura deveni din ce în ce mai de nesuportat.

Anton Mihai se gândea la soldatul mort: "Era tânăr, îşi zise. Oare o fi având soție, copii, familie? Era vesel, trist? Hmmm! Ce mai contează astea pentru el. Totul s-a sfârşit...".

Se apucă să scrie în carnețelul său câteva versuri frumos orânduite pe hârtia îngălbenită de vremurile potrivnice:

Soldat, de orice neam vei fi
Să nu îți plângi amarnic chinul

Ci, doar să ştii când vei muri
C-aşa ți-a fost destinul…

Se ridică în picioare şi se îndreptă către soldatul Gavrilă.

– Uite frate ce-am scris! Îți place?

Nu mai apucă însă, sărmanul să-i citească versurile.

Un glonte exploziv, venit cu duşmănie şi cu revanşă de dincolo, îi sfărmă fața. Căzu în tranşee pe spate şi se zbătu încetişor până muri. Murise strângând în mână creionul ca pe un lucru de preț. O picătură din sângele său fierbinte, ce împroşcase tranşeea, căzu pe ultimul cuvânt al strofei sale.

Trecu un timp până când tovarăşii săi de suferință se treziseră din coşmarul răsărit la orizont, mişcându-se din locurile lor.

Gavrilă Alexandru se aruncă către mai tânărul său coleg, trecut prematur în lumea celor drepți. Ieşise din sufletul său întunecat o undă de tânguire şi privi spre un norişor rătăcit în imensitatea azurie.

– De ce l-au împuşcat pe el?? De ce tocmai pe el?? Era tânăr, nevinovat…

Plutonierului Scarlat Ion i se întunecaseră ochii albaştri. Scoase revolverul din tocul său şi plănuia ceva.

Soldații români, obişnuiți cu moartea ce se întindea pretutindeni, încercau să uite de război pentru cele câteva clipe libere rămase, până avea să înceapă din nou furtuna.

Se aşternuse liniştea şi doar tânguielile soldatului Gavrilă mai reuşeau să răzbată pereții tranşeelor:

– De ce pe el, de ce tocmai pe el?!

Sergentul Mocanu îl privi cu compasiune pe războinicul căruia îi pierise curajul şi plăcerea de a ucide. Îşi privi bandajul însângerat de la mâna stângă şi-i şoptise încetişor:

– Era român, frate! Era român…

O ALTĂ SÂMBĂTĂ, ACEEAŞI ÎNȚELEPCIUNE

Venise o altă sâmbătă, în care ne era rândul să mergem cu mâncare la bunicul soției mele, ce locuia singur într-un sat pe undeva la limita județelor Iași cu Vaslui. După o oră şi ceva de mers, pe drumul de la Iaşi către Recea, de data aceasta într-o formulă ceva mai restrânsă, doar eu şi Iuliana, parcam maşina lângă gardul bunicului, unde remarcasem că era lipit un afiş cu unul dintre cei doi candidați la Preşedenția României.

Mi-am adus aminte că a doua zi avea să se deruleze al doilea tur de scrutin pentru stabilirea nr. 1 în România, dar poate şi a unui viitor ceva mai potrivit pentru națiunea română şi care totodată să ne facă cinste în Europa şi în lume.

Am deschis poarta şi am intrat în curte, ducând cu noi şi bagajele pregătite cu mâncare, dar şi cu altele de trebuință pentru bătrân. Iată că îşi făcu apariția din bucătăria de vară, îmbrăcat cu bundița de iarnă, căciula din blană de miel înfundată pe ochi şi nelipsita cârjă care-l ajuta la mers.

– Sărut mâna bunicule! îi spuse Iuliana.

– Bună ziua! dădusem şi eu binețe, aşezând în acelaşi timp cutia din carton cu fel şi fel de bunătăți pregătite de mama-soacră şi altele aduse de socrul-meu de la el de la magazin, pe masa de sub pavilion. Mă gândeam în acel moment că ar fi bine să-i strâng cortul, dar m-am răzgândit, crezând că e mai bine să-l strângă Mihai, căci el i l-a montat.

– Ce faci? continuasem eu pe un ton apatic.

– Crezi că mai ştiu?! îmi răspunse el pe acelaşi ton. De ce n-ați strigat la poartă?!

– Era deschisă, îi răspunsesem noi râzând.

– E deschisă măi băieți, am deschis-o eu dis de dimineață că am crezut că vine Gheorghiță. Dar Rodica, nu-i?

– Nu a venit că are treabă, îi răspunde Iuliana. Are de pus varza la murat.

Bunicul ne invită politicos în casă.

– Haideți în casă! Am să fac focul.

– Dar nu-i nevoie, declinasem eu, stăm în bucătarie. Dar încă nu te-ai mutat?

– La Crăciun, când dă ninsoarea. Haideți în casă!

Intrasem cu toții în casă, unde era deja făcut focul. Evident că, în spiritul său caracteristic, bunicul glumise cu făcutul focului. În casă era deja cald.

M-am aşezat pe patul de lângă sobă, bunicul stătea pe un scaun tot lângă sobă şi îndesa câteva vreascuri în plită, iar Iuliana se apucase să aranjeze cele ce le adusesem din oraş.

– Bunicule ai mâncat ceva în dimineața asta? îl întrebă Iuliana.

– Tot mă întrebi dacă am mâncat. Dar de ce nu mă-ntrebi dacă am baut ceva, îi replică el cu umor. Am mâncat ieri. Sau de ce nu mă-ntrebi de sănătate, să-mi cumpărați o chilă-două şi mie…

Era veche gluma asta cu sănătatea, dar el mereu o aducea în actualitate. Singurul "împuternicit" să-i aducă bunicului sănătate era ginerele lui Ionel, dar cum acesta a murit nu mai avea cine să-i aducă. Odată i-a spus bătrânului că a găsit sănătate de vânzare la un magazin, pe undeva prin țară, dar din păcate era închis…

– Pai hai să-ți pun la încălzit nişte borş cu fasole, îl îndemnă Iuliana. Hai să mănânci cu noi ceva!

Ştiam cu totii ca a început postul, iar el ca un om evlavios nu mânca "de frupt". Aşa că toată mâncarea pregatită pentru dânsul era "de post".

– Nici voi nu mâncați, nu?!

– Nu, nu, răspunsem eu.

– Nici eu măi băieți. Cât o să mă mai țină Dumnezeu, am să postesc.

Se simțea o undă de tristețe în vocea sa. Mai mult ca sigur gândea că, de la o vreme treburile sunt definitorii şi definitive în viața omului ajuns la o anumită etate. Iuliana pregătise între timp şi câte un capuccino pentru fiecare dintre noi. Puse borşul într-un bol la încălzit pe plită şi ne oferise nişte plăcintă cu nucă.

Deşi nu mă aflam în apele mele, întrucât o crampă la stomac nu-mi dăduse pace tot drumul în maşină, am gustat doar o bucată de placintă. Capuccino îl băusem, în rest nu m-am mai atins de altceva.

Şi bunicul declinase oferta de a sta la masă şi de a savura din borşul cu fasole.

Nimeni nu se putea pronunța dacă chiar nu îi era foame, sau pur şi simplu încăpățânarea proverbială îl betonase pe scaunul său și nu era chip să se întâmple altfel.

Am gândit atunci că nu este în asentimentul lui, că-l apasă gândurile, sau doar vremea, ori vremurile au pus umărul la starea de noncombat în care se afundase. Unde mai pui că nu ne-a mai zis nicio poezie din panoplia lui şi nu ne-a mai interpretat niciun cântecel din folclorul lui propriu. Dar cum şi spațiul mioritic românesc este cu deal şi cu vale, cu suişuri şi coborâşuri tot aşa am anticipat că şi starea de fapt a bătrânului intrase într-o uşoară transă pe făgaşul unei melancolii nostalgice, în asentiment cu viața ce i se derula prin fața ochilor minții.

La un moment dat, Iuliana a plecat afară să-i dea mâncare lui Dobi (câinelui) iar eu rămăsesem singur cu bunicul. Într-o atmosferă apăsătoare, în care niciunul nu îndrăznea să preia initiativa, la un moment dat, cu o

străfulgerare de orgoliu îmi pusese binecunoscuta întrebare:

– Şi cu slujba cum o mai duci?!

Ce puteam să-i răspund? Să intru în detalii de genul că am muncit o săptămână pentru vreo câțiva firfirici şi că a trecut deja o lună şi n-am vazut niciun ban?! Că se cam termină contractele şi că ar trebui să-mi caut şi altele?! Că nu prea se mai întâmplă nimic în ultima perioadă în domeniul meu?! Nu! I-am tras doar o concluzie :

– Prost. Cam greu, dar ce să-i faci? Mergem mai departe. Mai cu datorii, mai cu probleme, dar încercăm să supraviețuim...

El dădu apatic din cap. Ochii albaştri i se ațintiseră pe un anumit cotlon al camerei.

– Dar ea nu a găsit nimic?

– Nu, nu...Păi are vreo cinci ani de când nu lucrează. Are şi o meserie paguboasă: geograf - geografie...Măcar dacă ar fi economist sau inginer. A mai cautat ea câte ceva, dar degeaba...

Oftă prelung.

– Nu e bine...nu e bine deloc...Timpul trece şi cu cât trece şi nu faci nimic cu atât nu ai mai face. Unde mai pui că-ți trebuie şi bani. Eu mă uit la mine. Din pensia mea de patru milioane şi ceva, dacă aş sta la bloc ar fi greu.

– Păi matale stai la țară şi mai ai şi una alta. Dacă ai fi la bloc nu ți-ar ajunge să plăteşti pe lună nici căldura din timpul iernii.

– Nu mai am nici eu prea multe. Dar am avut. Am avut vacă, iapă, oi, porci, dar dacă am ajuns vremurile astea. Nu mai pot nici eu...Pentru la iarnă lemne am suficiente, dacă oi mai ajunge...

– Ai, ai, întărisem eu convingerea lui. Iarna asta n-ai probleme.

– Da, da, la bloc, na, îți mai trebuie bani să plăteşti gazul, lumina…

– Cam aşa-i. Îți trebuie bani. Nimeni nu te iartă. Dai bani în stânga şi-n dreapta cu miile. În ultima perioadă am senzația că eu sunt ca nemții după al doilea Razboi Mondial. Parcă muncesc pe-o bere…

– Ei, ați avut şi voi cheltuieli…

– Am avut, c-am dat mii de Euro pe la doctori cu problemele noastre…

Dădu din cap aprobator. Ştia despre ce este vorba, dar nu îndrăznise să înainteze mai departe pe acest tărâm dureros pentru mine şi fiind ferm convins, că implicit şi pentru el. Dar factorul declanşator avusese deja loc în angrenajul "Eu"-lui meu interiorizat, îmbălsămat cu toate frustrările adunate în ultimii ani. Îmi adusesem aminte că mai demult îmi spusese că: ''Georgeta, a terminat cu copiii încă de pe la 24 de ani".

Ce să-i faci?! Iuliana are cu vreo zece mai mulți şi toți aproape de nelinişti pentru ea în privința asta. Îmi aruncasem din întâmplare privirea către oglinda veche din fața mea şi văzusem o poză de-a noastră de la căsătorie. Alături era o poză de-a lui David Gabriel. Prin mintea mea începu să se contureze fel şi fel de asocieri, de ipoteze…Apoi îmi trecusem privirea către bătrân şi văzusem în calendarul religios din spatele lui că la luna noiembrie este trecută "Rugaciunea celor care n-au copii".

Simțeam, după cum spunea socrul meu, un marcaj atât pe interior cât şi pe exterior. Mă abținusem cu greu să nu-mi dea lacrimile. Îmi insuflasem curaj, mă îmbărbătasem, încercam să uit. Dacă puteam să am tăria…

– Mă bucur că vă înțelegeți, îmi citise gândurile bunicul, în calitatea sa de fin observator şi care venise

totodată în sprijinul autoîncurajării mele. Eu cu Georgeta am trăit 54 de ani. Ei, dacă nu s-a mai putut... Nu zic că nu ne-am mai certat şi noi, că nu există casă necertată, dar am făcut casă împreună. Am dus-o greu, dar am crescut copiii. Acuma toţi sunt la casa lor.

Si apropo de socrul meu:

– Dar miliardarul ăsta de socru-tău, ce mai face?!

– Păi ce să facă? Cu magazinul lui...

– Mai caştigă ceva?!

– Eu cred că da, chiar dacă mai are datorii de încasat. Altfel n-ar sta de luni până luni, de la ora şase dimineaţa la ora nouă seara...

– Apoi, cinci le caştigi, şapte le mănânci... Vecinul de alături are şi acum de recuperat nişte bani de la oamenii din sat...

– Eu n-aş putea sta astfel, îmi dădusem eu cu părerea. Chiar dacă ne trebuie la toţi bani, eu vreau să mai am şi timp liber să-mi văd şi de familia mea, de viaţa mea personală. Nu stau toate numai în bani. El caută încă să dea lovitura în comerţ şi apoi să se retragă.

Mă gândeam apoi că e simplu să judeci pe altcineva, dar cine ştie ce-o fi în sufletul şi în mintea socrului meu, care pare să nu-i înţeleagă nimeni deciziile, dar care fără îndoială are el un "pitic pe suflet" şi un "of la inimă", gândindu-se la viitorul membrilor familiei sale, printre care mă număram şi eu. Instantaneu îmi trecu prin cap că mai am să-i dau datoria aia de câteva sute de lei...Apoi încercam să intru în mintea sa, să vâslesc prin ape tulburi şi să desluşesc intenţiile şi gândurile sale, probabil convertite către grijile spre "necăjiţii de aici din ţară" şi spre "nevinovaţii de dincolo din străinătate". În acelaşi asentiment se făcu remarcat a fi şi bunicul:

– Dar Andreea, ce mai face? Şi-a găsit de lucru?

– Nu încă bunicule, mai caută...

– De când e plecată în Italia?

– Păi de pe la sfârşitul lunii mai, are acuşi juma' de an.

– Şi n-a găsit nimic?

– A găsit ceva, dar nu era convenabil. Oricum, dacă până în decembrie nu găseşte nimic pleacă la soră-sa în Spania.

Ochii bătrânului i se întunecă. Această perspectivă a lungului drum al străinătății nu-i surâse deloc şi-l marca. Se gândea la Mihaela, la bărbatu-său şi la fiu-său. Se gândea că şi Mihai a fost plecat cu ceva timp în urmă în Qatar. Se gândea că şi Florin şi-a schimbat la timp locul de muncă, altfel ar fi luat şi el calea străinătății şi ar fi lăsat-o singură pe Georgiana.

Revenise la Andreea, revenisem şi eu cu gândul la întrebările anterioare dacă mai are pe cineva după ce-a terminat cu Andrei. Mă gândeam că întreabă, dar nu a mai întrebat. Cu siguranță gândul a rămas...

Şi inevitabilul se produsese, aşa că am ajuns în Spania, la Amelia:

– Amelia, ce mai face?!

– Lucrează. Îşi vede de ale ei.

– Dar băiatul cela, Fan parcă?!

– Juan?! Lucrează şi el...

– Dar ei stau aşa?!!!

– Cum aşa?! am întrebat eu mirat total.

– N-au de gând să se cunune?!

– O să se căsătorească ei... E treaba lor...

– Câți ani au împreună?

– Nu ştiu, vreo opt...

– Aha...Dar eu cred că ea trebuie să se boteze în legea lor...

– Ei...n-are nicio treabă. Și ortodocșii și catolicii sunt tot creștini. Conviețuiesc ei așa...

Se simțea o reverberație în vocea sa. Respira şi mai greu, vorbea cadențat, întrerupt câteodată.

– Au casa lor acolo, lucrează amândoi, se înțeleg, se descurcă, mă băgasem eu. Ei au alte concepții despre viață. Juan provine din altă cultură, altă societate, cu altă mentalitate, Amelia s-a adaptat şi ea la stilul de viață de acolo.

– Da, da, dar tot străina e...concluzionase dureros bunicul.

Şi se făcu tăcere. Lemnele trosneau în plită. Ceasul ticăia în perete. Iuliana terminase demult să dea mâncare la câine şi găini şi aranjase între timp lucrurile prin dulapul de la intrare.

– Bunicule, dar nu mai miroase aşa de tare a şoareci, remarcase ea bucuroasă.

– Ei, s-a mai dus mirosul. A pus Mihai o cană cu oțet. Ştiți că Mihai şi Ana se duc în Italia de sărbători, la fiică-sa?

– Ştim, ştim. Şi se duc cu avionul. Şi am auzit că tanti Ana nu e pregătită să zboare. Are emoții. Tuşu a mai zburat.

– Da, sigur, el a fost cu munca...

I-am lasat în casă şi am ieşit să mai aduc câteva lemne. Am făcut un tur prin ogradă. Am ajuns la Dobi. Câinele plictisit parcă şi bătrân totodată mă scruta din cuşca sa, aşa într-o doară. Am avut o tentativă să-i fac poză, dar m-am răzgândit. Nu l-am zărit nici pe Vasile, motanul Vasile. Probabil că se oploşise pe undeva la căldură. Am găsit toporul şi am spart câteva lemne. Am intrat mai apoi în casă cu vreo câteva vreascuri în brațe. Iuliana făcea inspecție la flori:

– Să le uzi doar o dată pe săptămână. Au prea multă apă în farfurie. Vara le uzi de două ori pe săptămână.

– Le ud, fată, le ud! se justifică bunicul.

Apoi are o revelație :

– Dar dacă Mihai şi cu Ana pleacă în Italia cine îmi aduce de mâncare?!

Noi ştiam bine că pentru el prioritară era compania cuiva şi mai puțin mâncarea pe care i-o duceam săptămânal.

– Păi cum cine?! Noi...Dacă nu putem noi, vine tata. Poate vine Cornelia. O aduc fetele, Ramona ori Cristina.

Dădu din cap aprobator. Ştiam cu toții că ar mai fi un singur dor: să vină Cornelia la el, conducând singură propria maşină. Dar cine ştie...

– Ei, a luat ea permisul, dar dacă nu mână maşina...Uite la fetele ei. Acum o mână prin Bucureşti.

– Acum Cornelia, bunicule, e şi cu nana, de când a murit nanu, îi spuse Iuliana. E greu şi pentru ea, cu pomenirile, e singură...

E greu gândeam şi eu aprobator. De când a murit Ionel, e greu...

– Am înțeles că nană-sa i-a făcut acte Corneliei pe apartament. A trecut apartamentul de..veşnică vânzare, spuse hâtru bunicul.

Apoi schimbase registru:

– Şi zici că e bun drumu' până aici, nu?

– E bun, l-au mai peticit ăştia. Mergi ceva mai bine. Dar e departe aici la matale, îi spusesem eu.

– E departe, satul a îmbătrânit, toți se duc, spuse cu jale.

Fără îndoială, că se gândise că timpul său e pe sfârşite, că e in prima linie a celor ce trebuie să treacă dincolo. Oftase:

– Ei, mai băieți, mă gândesc la casa asta. O s-o vindeți şi voi, ce-o să puteți face. Aici n-o să veniți să

staţi. Mihai mi-a spus odată că or să stea...cucuvelele. Eu cu mine nu iau nimic...

Îmi adusesem aminte de filosofia ţăranului român autentic. Comparam omul gârbov din faţa mea cu un "Moromete al raţiunii existenţiale din timpurile moderne", un munte de înţelepciune în marea agitată a vieţii şi firii umane. Tabloul gândurilor şi neliniştilor lui se contura în mintea mea, prin prisma legilor firii şi ale lui Dumnezeu legate de viaţa, fiinţa şi nefiinţa fiinţei umane, de misiunea conglomeratului sufletesc – anatomic a ceea ce reprezintă un creştin cu frică de Dumnezeu.

– În fiecare dimineaţă şi seară mă rog: "Miluieşte-mă Doamne pe mine păcătosul robul tău şi mă învredniceşte Stăpâne în ceasul acesta şi-mi iartă mie păcatele cele ştiute şi neştiute, cu gândul sau cu fapta, din timpul nopţii şi din timpul zilei..."

Tristeţea ne cuprinse cumva, dar ăsta-i adevărul. Ştiam că-şi doreşte un sfârşit creştinesc aşa cum predică preoţii bisericilor la Sfânta Liturghie. Ştiam, de asemenea, că nu vrea să fie o povară pentru noi, căci fiecare avem problemele noastre şi că ne este greu. Nu vrea nimic de la nimeni, doar cere de la bunul Dumnezeu să se stingă, când îi va fi momentul, în patul său, împăcat cu soarta şi cu sine însuşi. Nu cred că se poate identifica la un om o mai mare demnitate personificată în aceste dorinţe, când momentele de singurătate lăuntrică îl îndeamnă la reflecţie şi la luare aminte.

– Şi de aici, din casă, să mă scoată Părintele Aron şi să mă ducă la locul meu!

Cred că orice comentariu e de prisos. Cred că pozele pe care am refuzat să le fac sâmbătă dinaintea alegerilor îşi vor gasi suplinire emoţională prin aceste rânduri izvorate din contactul meu cu înţelepciunea populară, cu demnitatea şi caracterul uman al omului simplu, din satul

bătrân din vârful dealului, unde doar bucata de şosea proaspăt asfaltată este singurul element de modernitate, de prezent şi viitor, deşi trecutul îşi are gloria sa personificată prin firea şi trăirile acestui om, în nume cu Apostolul lui Hristos, Petru, la vârsta de aproape 87.

– Apoi, noi plecăm! spusem luându-ne rămas bun.

– Să mai veniți pe la mine! ne îndemnase dânsul.

– O să mai venim, o să mai venim…

"În altă sâmbătă, unde cu voia lui Dumnezeu vom găsi aceeşi înțelepciune". Şi dacă nu o vom mai găsi, să ştiți că sâmbăta o să piardă în sufletul nostru ceva din însemnătatea cuvenită.

Şi urmând cu maşina curbele şoselei proaspăt asfaltate, am făcut un ultim popas la cimitirul satului, la mormântul mamaei, unde am aprins o căndeluță, iar mai apoi ne-am continuat drumul nostru de întoarcere spre casă, spre Iaşi.

REVELAȚIE

Iubirea-i oarbă se spune, dar orb să fi fost şi tot aş fi văzut o asemenea frumusețe iradiantă de căldură primăvăratică, chiar dacă acest anotimp este încă departe, iar iarna fantastică ține să-mi înghețe sufletul singuratic şi să mă transforme într-un rătăcit al soartei ce priveşte zăpăcit această lume bizară, efemeră.

Tu, însă, eşti ceva real, eşti ființa care m-a fascinat încă de prima dată de când am văzut-o, eşti persoana care mi-a întins aripile visului, care m-a făcut să gândesc la înfățişarea ta de sirenă blândă, aflată pe o mare agitată, fiind gata să-şi salveze de la uitare, prințul său, căpitan pe „Corabia Speranței", naufragiat pe tărâmul „plăcerii eterne".

Nu pot să fiu eu, din păcate, acel prinț, dar în viziunea mea epopeică sunt un căutător - vizionar pe care mă "prinde" revelația...

Tu ştii, Iuliana?! Eu nu ştiu să ştiu cum sunt eu...

Mă uit la cana asta din tablă plină ochi cu vin fiert şi piper negru, la cartofii "pârliți" de pe plita sobei, casei de la țară şi mă destăinui.

Iar ăsta, micu', de pe perete, care sunt eu pe la vreo şapte ani, mă sfidează provocator. Dar stai puțin. Mă duc să întorc cartofii...

Am revenit şi sinergia fricționară a gândirii mele mustind a licoare roşiatică de vreo 12-13 grade, mă trădează. Azi am muncit din greu şi nu sunt modest: am dat zăpada de pe casă, zăpada de pe trotuarul din fața casei, metri cubi de zăpadă pufoasă aliniată la stindardul mântuirii senzației albului în natura înconjurătoare. Şi mântuirea nu-şi găseşte aici finalul. Butucii tăiați cu "beschia", împreună cu bunicul meu matern, au dovedit

slăbiciunea şi netemeinicia nemuririi furnizată de creaţia marilor antici.

"Cine suntem noi, oamenii?! Cine sunt eu, individul?! Ce ştim noi?! Ce ştiu eu?!"

Întrebări, întrebări...

Şi făcând aluzie la vorbele lui Socrate: «...ştiu... că nu ştiu..», nu pot decât să surprind quintesenţa lucrurilor dispersate într-o lume care a dezamăgit şi continuă să dezamăgească tocmai pe motiv că a ajuns să fie guvernată de „genii" care sunt „atotştiutoare".

Şi atunci, eu care „nici nu mai ştiu dacă ştiu", oare nu am dreptate să afirm că: "Sunt un nimeni cum tot la fel şi lumea în care trăiesc nu este cu nimic senzaţională"?!!.

Sunt un „sonat" care, în deşertăciunea sa, a luat de la naftalină schiurile antice şi s-a aventurat cu ele pe tărâmul neîncrederii dovedind contrariul : "Nu am căzut!", nu am reuşit contra-performanţa asta, neam din neamul meu de la crocodil cu bască-ncoace nu a făcut astfel, nu am dat altora prilej de bucurie, mai degrabă i-am pus pe gânduri.

Da, sunt un nebun! Dar eu o recunosc.

-Şi ce vrei tu, soprano, care îţi desfăşori ritualul la radio în clipa asta?!

Tu mă vrei un om mort, un nou tâlhar crucificat pe a cărui Cruce să scrie: "Un destin, o viaţă, o prezenţă dramatică – Eu". Disting şi-un alt epitaf pe aceeaşi Cruce: „Nu contează că am murit, contează că m-am născut". Dar stai că nu e o Cruce, disting destul de clar - e un monument, un înger sculptat în marmură de Carrara care spune : "Mai toarnă!". Şi e loc! Canistra verde cu *Moldoplast* inscripţionat pe ea, e plină...

Cartofii sunt, însă, pe terminate. Şi arşi sunt, dar merg, sting focul unei teribile nebunii: a nebuniei de patimă, de iubire, de tine.

Vai! Dar ce nedreptate am comis. Ei sunt "pământescul", iubirea e "divinul" şi din Cretacic, Pleistogen, "anno domini", iubirea va rămâne – 14 februarie – ziua îndrăgostiților – şi ce singur voi fi eu…

Doamne ai milă de mine!! Mimez că dau cu capul de perete, îmi mestec conştiincios pixul, umplu cana asta fără fund şi universul existenței mele, învăluit de acea fantasmagorie binecuvântată de o inabordabilă paradigmă mă condamnă către o nouă praxeologie, un nou inconştient din "multicorticoizii" conştienți care mă lovesc nemilos şi mă trezesc la realitate.

Şi ce-mi vorbeşte tipa de la radio: "sacrul şi profanul" – un Matisse, un Picasso, o "vrăjeală" de sedus "protestanții pe drumul ireversibil al dragostei". Dar eu n-am fost convins. Şi, Doamne, ar fi trebuit să o spun de la început. Ce demon aş fi putut fi, ce inexorabil rupt de sacralitate mi-ar fi definit originea gândirii..

Nu ştiu! Am auzit pe undeva. Şi mă raliez ideii:

"Dacă Providența te-a scos în răscrucea vânturilor dragostei mele, eu identific această dragoste cu originea ființei și iubirii tale"

Da, știu că mă iubeşti cu 51% neîncredere. Știu că trecutul meu îndeamnă la îndoială. Dar ceea ce te rog eu, e să-mi acorzi posibilitatea să dovedesc contrariul…

Nu cer prea mult. Vreau să fii îngeraşul meu călăuzitor pe calea cea dreaptă, o alinare la suferințele mele trecute.

Doamne, nici nu mai ştiu ce să scriu…

Un scriitor fără "titlu", un poet fără "vers", un «no man`s land» pierdut în universul fatidic al necunoaşterii.

Înțelege-mă Iuliana şi dă-mi crezare! Sunt un nebun venit de la "Spitalul nr. 6….examene" de la facultatea de economie. Da, da încă mai ştiu să calculez, să-mi fac

calcule...Mi te imaginez partenerul meu de viață, jumătatea mea, sufletul meu geamăn!

Uite că am ieşit afară...

Oare sunt atât de josnic? Nici câinele nu vrea să mă vadă. Mârâie uşor când eu îl chem. Probabil că l-am deranjat. Îl las. Mă ia cu frig, sângele meu devine o mică parte din Oceanul Înghețat și intru ca ursul înapoi în bârlog, în casă...

Probabil că sunt și "obosit", dar condeiul nu poate să mintă. Iar la radio (care ar fi ăla) se aude o piesă. E *Titanic Vals* de T. Muşatescu, adică ..."Escu"...

Se aude o fanfară, un "Arlechino" uşor fatidic, un "şmecher" la o adică, cică, care nu are nici o pretenție. Greşeala este de la Dumnezeu...

N-am zis-o eu! A zis-o T. Muşatescu, dar a zis-o prost. Şi ceea ce vor actorii, e să... suflu...

Unde să suflu? În sobă? Am suflat destul! Mai bine e să suflu în cană. Ca să nu suflu degeaba... Doamne, obosit sunt!

Şi ce m-am fript când am pus lemnele pe foc. Iar ăsta micu' de pe perete iar râde la mine.

– Ce vrei tu, mă?! O nouă tinerețe?!

Cică ar fi fost ora 22.00...

România luptă împotriva Irak-ului. Primul război după 58 de ani împotriva...Lumii...

Mi-aduc aminte de armată, de Jandarmeria Română, de intervenție, pază şi ordine.

Mă gândesc la un eventual război, dar acela, clasic, e departe. Eu am războiul meu de aici...

Pentru asta mă instruiesc...

Nu mă interesează Irak-ul, este la mii de km de aici, nu mă interesează armele de distrugere în masă, mă interesează existența ta. Acum tu eşti "Alfa şi Omega" existenței mele. Acum, eu mă ofer voluntar să lupt pe un

tărâm pe care nu îl cunosc, dar pe care vreau cu desăvârşire să îl descifrez.

Şi Doamne, obosit sunt...

Dar nu pentru tine. Aceeaşi vigoare mă caracterizează încă din ziua în care te-am cunoscut.

Iubeşte-mă Iuliana! Iubeşte-mă şi îți voi fi alături oricând, oricum şi oricât.

Eu sunt şi nu vinul din sângele meu, din memoria mea...

Tu eşti şi vei fi întotdeauna aceeaşi...Eterna si glorioasa muză.... Te iubesc...

ÎN CĂUTAREA CĂUTĂRII

Ce tânăr par a fi şi ce bătrân suflet am. Suflet bătrân, îmbătrânit, simțind povara apăsătoare a senzației că totul este deşertăciune, simțind durerea spasmatico-indolentă că te-ai născut fără noroc, că steaua aia a ta norocoasă se zbate pe undeva într-un univers vag, neexplorat.

Şi reducând povestea mea la acea perioadă a vieții când eram MT-u (militar în termen...) în armata română, când alții îmi explicau ce-i aia linie de miră (distanța imaginară între cuiul cătării şi umerii cătării...), nu pot să nu-mi demonstrez acum acea linie, fie ea şi imaginară, cum era frântă pe alocuri şi ducea oriunde, numai la țintă nu...

Dar cum îmi puteam da seama atunci care era adevăratul sens al destinației mele? Eram prea tânăr, doar atât..

Acum se desluşeşte ceva-ceva printre umerii cătării, umeri goi, gârbovi, sculptați de intemperiile necruțătoare ale vieții, viață ce putea fi însoțită într-un final apoteotic de un simplu şi banal cartuş...

Şi ce minte?! Ce minte am şi ce minte viața! Dar oare, filozofic vorbind-gândind sau invers, ar fi loc de mai bine, în acest ocean de nedreptate?!

Ce bine....

Ce viață deşertăciune, pustiu, praf cosmic presărat pe coliva pomenirii unei mândrii armaghedonice, mândrie născută din prostie şi generatoare de sfârşit.

Nu-s sănătos, asta o ştiu. Sunt bolnav de ceva care mă face iresponsabil de viața pe care o duc.

Acest lucru nu-l conştientizez, nu-mi vine din minte, pur şi simplu iese din pasta pixului temător.

Şi nu este totul imaginație, este o privire de ansamblu pe fereastra spațialului ce mă închide, ce mă încătuşează. Doar văd, scriu şi iar văd. Văd oameni cu viața lor, mă văd pe mine cu moartea mea.

Nu vreau să vă pară rău. Am fost cretin să cred că mă voi descurca. Mă voi descurca în luptă cu incertitudinea, fenomen complex analizat de un complexat prin prisma căutării absurdului.

Mai departe, nu ştiu cum să procedez. Analiza la rece s-a dovedit a fi un iceberg din vastele întinderi ale Antarcticii, iar analiza la cald, praful fierbinte din nemărginirea Saharei. Doar cald, mult cald, trup prăfuit şi rece, mult rece, suflet înghețat.

Ar fi doar varianta simulării unei legături cu un suflet gol pe care îl posed, l-am posedat, nu ştiu...

Mai rămâne să caut frumusețea sau urâțenia din lume. Dar nici acestea nu mai sunt ceea ce vor să fie. Sunt artificii care depăşesc însăşi imaginația voastră şi tocmai pentru faptul că urmați un anume tipar sau şablon impus de anumite forțe care vă depăşesc, vă devansează stadiul vostru de gândire.

Asemenea şi conceptele de bine şi rău vă ocolesc, sub forma unor măşti ale imperfecțiunii, lăsându-vă să vă amăgiți singuri în interpretarea răspunsului şi în căutarea adevărului.

Aaa! Şi adevărul...o relativitate definită prin absurdul fantasmagoriei debordante a unor inconsecvențe paradigmatice.

Mai bine căutați acolo unde nu este loc pentru imaginație, căutați în locuri unde nimeni, nicicând şi nicicum nu a încercat să caute. Şi nu uitați...Nimic şi nimeni nu îmbracă forma finală a ceea ce se vede, nimic şi nimeni nu pare să fie ceea ce este...Totul e confuz. Orice avantaj se poate transforma în dezavantaj și orice

dezavantaj se poate transforma în avantaj. Oare de ce?! Găsiți voi răspunsul vostru, eu îl caut pe-al meu. Găsiți voi sensul filosofal al omului pierdut. Mai bine e să fie pierdut sensul, decât omul, deși omul fără un sens în viață e ca și pierdut. Dar mai degrabă să-l piardă pe om Dumnezeu, decât să-l găsească, sau să-l câștige diavolul.

Cred că între timp am găsit soluția! Trebuie să-l căutăm pe Dumnezeu. Altfel nu-i şansă...

DE VORBĂ CU MINE...

De vorbă cu mine?! Ce vorbesti, d-le?! Crezi că pot să mă mai ascult?!...

Dar de fapt cine mă mai ascultă?! Nici chiar pixul care bântuie pe tărâmul fantasmagoric...Dar ce vorbesc despre pix. E imperfect. E terminat. Am trecut la creion...

Şi sughițul nu-mi dă pace...Cred că mă pomeneşte cineva. Mă pomenesc ai mei de la țară...

Şi ce scris am...Şi plâng...Plâng cu lacrimi amare...Ei, da...Dar cu ce ai vrea să plâng? Cu bani?! Nu se poate...

Şi trebuie să scriu mai corect, mai citeț...Dar sughiț...De ce oare? Da, îmi aduc aminte. Am vorbit la telefon cu mama...Am vorbit...Da, mama...

Plâng...Sunt beat...O combinație care se frânge din această seară. Şi lucid sunt. Numai că sunt beat. Sunt beat de nevoi...Am băut de supărare Şi câți sunt ca mine...

Dar pe cine mai impresionez? Pe nimeni...

Şi ce scris am...Nici pâinea goală muşcată cu ciudă nu e de ajuns...

Nu ajunge nimic....Ajunge ca sunt doar eu...

Sunt blestemat, imi vine să dărâm totul...Să sparg geamurile, să arunc cu ciocanul în televizor, chiar dacă l-au adus neamurile de departe tocmai din Spania...

Sunt un frustrat, dar un frustrat care nu mai poate minte...S-au adunat supărările. S-a umplult paharul...cu licoare bahică...

Şi ce dezamăgit sunt...Sunt un nimeni...Am mai zis asta...Se pare că repet...Aiurea...

Nu este vreo filozofie de viață...Este doar rațiune pură...Este rațiunea omului cu fericirea frântă. Care nu se

termină, care este fără de sfârşit...Ca deznădejdea...Şi ea nu mă înțelege...Dar ştie ea mai bine...Ştie...

Şi Dumnezeu ştie...Şi a zis...A zis că e mai bine aşa...Aşa cum? Că nu mai înțeleg nimic în nemernicia mea...

Şi ce scris am...Şi cele patru pahare cu tărie...Sper ca voi să mă înțelegeți.

Nu mai este vorba despre soartă, un concept artificial creat...Este vorba de şansă. Dar şansa de a demonstra ceva...Dar oare ce?

Că încă mai sunt o ființă care raționează, care încă mai gândeşte?! Dar despre ce să mai gândesc?

Că timpul este scurt?! Că de fapt nu mai e timp?! Că s-a epuizat?! Dar unde este veşnicia?! Este la cei care s-au dus...dincolo...Şi ne-au lăsat pe noi să ne zbatem în noianul de griji, probleme, suferințe. Suferim pentru orice, pentru nimicuri.

Să facem un grătar...Să frigem nişte...griji...

Deşertăciune este numele tău...Veşnicia este dincolo. Şi dincolo voi merge doar când va fi momentul...Nu acum...Mai am de turnat în pahar...nişte vorbe... Da, da, un pahar cu vorbe...

De parcă pe voi v-ar interesa...

„Eu şi logica mea neînțeleasă de nimeni...".

UN OM, UN REFERAT, O SOARTĂ CRUDĂ...

S-au întâlnit abia după mulți ani pe o terasă cochetă din centrul oraşului.

Fuseseră ceva timp colegi la aceeaşi organizație intercomunitară de dezvoltare zonală, dar prioritățile, conjunctura, globalizarea, viața i-au călăuzit pe drumuri separate.

"L.I." ajunsese director la o companie multinațională în domeniul investițiilor financiare, iar "G.I." era patron la propria societate de administrări imobiliare. „I.M.", un alt coleg apropiat lor, muncise o perioadă în străinătate şi era întors de curând pe melagurile de baştină.

Timpul trecuse cu nonşalanță peste ei, dar ei păreau a se simți confortabil în acea metropolă pe care o serviseră cu mulți ani în urmă.

Programe, proiecte, strategii, planuri, toate au prins contur şi prin prisma activității lor de multe ori sisifică: străzi modernizate, pasaje construite, drumuri, centre de afaceri, toate au dat un suflu nou vieții metropolei.

Se delectau cu vinul din pahare în timp ce le trecea instantaneu prin creiere fiorul aducerilor aminte...

Şi-au adus întâmplător aminte de un alt coleg de-al lor, cel ce făcuse cândva parte din echipa lor de "vizionari" ai renaşterii metropolei. În schimb, un alt destin, un alt drum, un alt pasaj...către necunoscut.

Şi totul plecase de la un banal referat pe care şeful său nu a vrut să-l semneze, vreo mie de euro brut, o sumă banală pentru instituția la care lucra, în schimb, vitală pentru el. Si cel mai important, munca lui de un an de zile la acel plan de dezvoltare fără de care nu se mai făceau nici străzi, nici pasaje. Dar poate era mai bine...

Avea neapărată nevoie de acei bani, îşi făcuse atâtea iluzii.

S-a împrumutat sperând că într-un final semnătura va fi pusă pe acel document, va primi acei bani şi îşi va putea plăti datoria, dar soarta avusese altă socoteală cu el şi de atunci totul s-a năruit.

Dobânda creştea la cote abusurde, iar cămătarii îl hărţuiseră vreo câţiva ani. A căzut în patima alcoolului, a început să-şi vândă lucrurile, familia l-a părăsit, nu-i mai rămăsese nici speranţa.

A ajuns pe acel pasaj suprateran a cărei construcţie o manageriase pe timpul cât încă mai era lucid. Dar el trecuse de ceva timp de stadiul lucidităţii şi a sărit, a trecut pasajul de...dincolo.

***

– Ce tristă poveste! a murmurat profund impresionat "G.I."

– Şi când te gândeşti că şi noi ne-am pus speranţe deşarte în acel referat, câte planuri ne-am făcut cu banii aia care ne-au fost refuzaţi şi care ar fi compensat într-un fel munca noastră, a replicat "L.I." Păcat că nu şi-a dat acordul „cel mare". Apropo, acum ce se mai aude de el?

– Pe cine mai interesează?! a intervenit mâhnit „I.M.". Oricum, sensul vieţii este altul...

***

După vreo câteva zile de la acea întâlnire, pe unul dintre panourile publicitare de pe pasajul suprateran sub inscripţia: "Obiectiv finanţat din fondurile comunităţii europene" a apărut un mesaj scris de mână cu o culoare neagră pe un fundal alb: "Publicitate morţii!! Dar referatul acela?!!! Referatul..."

ODISEEA ZONEI-METROPOLE (pamflet)

După mulți alți ani, Planul de dezvoltare economico-socială a zonei-metropole era supus dezbaterii publice pentru a n' şpea oară.

Existase o problemă gravă la pagina 6.753. Fusese descoperită de către evaluator o virgulă pusă dintr-o regretabilă eroare între subiect şi predicat şi care deturna în mod paradoxal scopul şi viziunea strategiei.

În acest context, Ministerul de resort îşi retrăsese avizul favorabil şi solicitase refacerea documentației.

Zona-metropolă revenise pe o neonorantă poziție în țară conform obişnuinței, adâncindu-se tot mai mult în marasmul subdezvoltării.

Dar şanse încă mai existau...

Inițiatorii Planului de dezvoltare îl refăcuseră pentru ultima oară şi încărcaseră hârțogăraia in două tiruri pentru a fi transmisă autorităților evaluatoare.

Se solicitase rectificarea bugetului în vederea acordării sumelor din referat pentru plata documentației, dar sistemul informatic nu a suportat modificarea si s-a blocat.

"Vizionarii" zonei-metropole şi-ar fi dorit să meargă cu cele două tiruri pe o rută rapidă, dar nu era chip şi din păcate nici perspective.

Guvernul aprobase Master planul de transport, dar Consiliul local din ultima comună conditiona începerea execuției mult trâmbițatei Autostrăzi Răsărit-Apus, de includerea comunei în arealul zonei-metropole.

Procesul de extindere nu a putut fi stăpânit pe fondul promisiunilor că documentația va fi aprobată în următorul exercițiu financiar al U.E. şi banii de investiții vor curge gârlă.

Astfel, zona-metropolă a ajuns să cuprindă pe lângă oraşul-centru, 98 de comune din totalul celor 99. Cu toţii aşteptau să le pice „mălaiul" în puşculiţa locală şi în dulcele stil clasic mioritic nimeni nu mai muncea.

Evident, că proiectele puteau să mai aştepte, nu era grabă.

În schimb, beneficiarii acestora plecaseră din ţară, iar grupul ţintă nu mai putea fi justificat.

Între timp, pentru dregerea busuiocului, s-au produs reprofilări, interschimbări, s-a metamorfozat infrastructura şi economia zonală în cultură europeană cu specific local: cultura de "flori de măr", de "flori de nu mă uita" şi uite aşa viaţa şi odiseea zonei-metropole îşi urma cursul firesc...

Firesc urma şi întrebarea retorică: Vom fi vreodată şi noi în rând cu lumea normală?!!

După o idee de: L.I.

SĂRMANUL ABAL ȘI JUDECATA DE APOI

Abal...Asta îi este porecla. Așa îl știe lumea încă cu mult timp în urmă.

Pe numele lui adevarat Decebal Kogălniceanu, prenume și nume cu rezonanță istorică în panteonul neamului românesc. Nimic adevărat în cazul lui..

Om simplu, în jur de 40 ani, necăsătorit și singur cuc, locatar al unei camere insalubre de cămin, în blocul fantomă de lângă fosta fabrică Nicolina.

Cândva coleg de școală cu G., fusese redescoperit din întâmplare de către acesta după mulți ani. Astfel, prin intermediul amicului G., l-a cunoscut și M..

I. se defectase instalația electrică din cameră și apelase disperat la G. să-i rezolve problema. Fără curent electric, în toiul iernii, locuința sa și așa insalubră, risca să se transforme într-o chilie a unui pustnic, săpată într-o grotă din creierii munților, dar doar la nivel strict de confort și dotare, în niciun caz de spiritualitate și credință.

Descrierea acesteia este de prisos. Câțiva metri pătrați în care se concentrau în același loc, într-un spațiu multifuncțional dormitorul și bucătăria, mai puțin baia, care era comună, într-un capăt al culoarului de acces în bloc.

În cameră, undeva în dreapta, trona un pat cu un așternut ponosit și cu o plapumă de culoare cărămizie care devenise între timp neagră de mizerie și ferfeniță de parcă ar fi sfâșiat-o o haită de câini turbați. Vis-à-vis, un calorifer electric alb care devenise între timp tărcat și o plită electrică mizerabilă, mai-mai să ți se întoarcă stomacul pe dos.

În capătul camerei, spre geam, era amplasată o masă cu tacâmuri care mai de care mai soioase și un birou

ornat, culmea, cu un computer desktop. Pe unitatea centrală a calculatorului stăteau la loc de cinste două telefoane mobile.

Paradoxul era astfel creat: sărăcie lucie și mizerie cruntă, dar tehnica multimedia la ea acasă. Observase şi G. acest lucru:

– Abal, dar văd că ai două telefoane. Unul e de serviciu?! Te caută lumea, nu glumă...

– Nu chiar. Unul este pentru vorbit, celălalt e pentru internet. S-a întâmplat să mă sune lumea pe telefon în timp eram pe net și nu suna. Probabil că s-au bruiat reciproc semnalele radio cu cel de internet.

– Hai, mă lași, dezaprobă vizibil iritat G. Te pomenești că au interferat semnalele între ele?! Dar ce te crezi în avion?!

– Ei, nu, ziceam si eu. Posibil...dădu Abal în retragere.

– Tu zici multe Abal, dar de făcut ce faci?!

Acesta dădu impasibil din umeri cu o naivitate dusă la extrem.

M. îi făcuse o mică analiză: micuț de statură, brunet, și cu un "papagal" incredibil. Și memorie de asemenea.

– Abal, ia zi tu care este data de naștere a lui Hagi.

Acesta făcu întocmai. Apoi înșiră o multitudine de date de naștere, de la diverse personalități până la foștii lor colegi din școală. Și data de naștere a lui G..

– Dacă o știi și pe-a mea, ești tare! îl provocase M. râzând.

– Ei, n-o știu...

– Hai că-ți dau un indiciu: e ziua națională a Franței, căderea Bastiliei, revoluția, îți spune ceva?!

Spre marea lui uimire, știuse acea zi din iulie, deci stătea într-un fel bine și cu datele istorice, nu că ar fi fost M. cine ştie ce personalitate...

În schimb, problema lui curentă, tocmai lipsa curentului, îl făcuse să stea ca pe ghimpi. Se adresă lui G. cu o voce leșinată:

– Vai, vai...Te rog, dacă îmi faci lumina, altfel sunt mort. Ce fac eu?! Ce fac eu?!

Se bâțâia prin cameră, vădit preocupat de acest aspect.

– Ho!! Șezi blând, că mă apuc să-ți repar lumina. Între timp spune-i lui M. datele tale ca să-ți facă CV-ul.

A, da, misiunea lui M. acolo era să-l ajute pe Abal să-și contureze un CV ca sa poată să-și caute de lucru. Așa că, tacticos, M. şi-a scos laptopul din geantă și a început să introducă în calculator datele și informațiile scrise de Abal pe o foaie.

G. meșterea prin instalația improvizată din perete, iar Abal mânca din borșul pregătit de soția primului.

– E bun-bun borșul, concluzionă el satisfăcut.

– Am să-i transmit nevesti-mii că i l-ai apreciat, deși la drept vorbind, la ce foame aveai, mâncai și var de pe perete și spuneai că-s icre negre...

Sărmanul Abal care nu mai mâncase de vreo trei zile, sorbea cu nesaț din borcanul cu borș. Cu siguranță era mult mai mult decât ceapa tăiată mărunt din ceaunul ponosit, din care încerca să mănânce, înainte de a veni salvatorii săi.

"Greu, greu de tot, gândea M. Să mănânci doar ceapă..."

Abal, scotoci prin sacoșele aduse de ei, pline cu bunătăți.

– Vai, parcă e Crăciunul... Vă mulțumesc prieteni, spuse el emoționat.

Desfăcu o sticlă de bere de 2,5 l. Băuse direct din sticlă. Apoi începu patrularea. Când la G. să vadă stadiul evoluției remedierii defectului din instalația electrică, când

la M. să vadă cum arăta CV-ul, când la borcanul cu borș. Noroc că nu era așa de mare acea cameră de cămin, că ar fi făcut km de-un maraton.

– Abal, dar zi-mi cum îl cheamă pe frate-tau? îl întrebă G. cu un scop anume.

– Traian. Traian Kogălniceanu..

– Si pe tată-tău?

– Mihail Kogălniceanu..

– Și dacă îmi spui că bunic'tu e...A.I.Cuza, înseamnă că tu și neamul tău ați făcut Unirea din '59, zise râzând G. Neam cu personalități, nu glumă...

Abal râse și el incetișor, dând aprobator din cap, ținând isonul acestor glume care nu-l deranjau de fel. Probabil, gândea ca stomacul să fie plin. El se afla mai mereu pe prima treaptă a *Piramidei lui Maslow*, satisfacerea nevoilor primare...Probabil era de actualitate și păguboasa formulă românească: "Fă-te frate cu...până treci puntea".

Cred că G. "mirosise" aceste aspecte și în timp ce meșterea la cablurile de la doza din perete, îl întrebă:

– Abal, dar ce ți-am spus eu să faci, ai făcut? Ai învățat rugăciunea "Tatăl Nostru"?

– Nop...N-am avut timp. Dar e lungă? O găsesc pe net?

– Zici că n-ai avut timp. Ai fi fost tare ocupat...

– O caut și-ți promit că o învăț.

– Tu ce-ai să zici acum?! O leacă de păpică, o gură de berică, lumina făcută, o pițipoancă mai lipsește, în rest mă doare la trișcă...

– Ei, nu...

– Ei, nu! Ei, nu! Lasă că te știu eu. Du-te și-ți caută de muncă, nu mai aștepta de una pomană!!!

– Mă duc, mă duc, dar n-am CV.

– Lasă că îți aduc eu mâine listat CV-ul în 20 de exemplare.

– Ai auzit?! Ți-l aduce mâine și să te apuci să-ți cauți de lucru, că altfel să vezi ce șut în dos îți trag!!

– Promit!

– Și să nu uiți de "Tatăl Nostru", că te ascult data viitoare!!!

Într-un târziu cei doi îşi incheiaseră treaba. Lumina era făcută, iar CV-ul era gata în laptop și aștepta doar să fie scos la imprimantă și înaintat titularului. Și evident, să-i mai fie și dat curs...

Au plecat de la Abal, lăsându-l în nemernicia umilei și trecătoarei sale fericiri. Stomacul fiind plin, mintea începuse să-i debiteze: "Dar ce mă fac cu ăsta, că mă omoară cu "Tatăl Nostru""...

***

Și uite așa au trecut zilele, lunile, în același stil clasic de «dolce farniente», patentat de alții și desăvârșit de Abal, pe lângă care, leneșul cu replica lui din poveste: «muieți-s posmagii?» era etalon de hărnicie.

Vara cu zilele ei caniculare nu era propice pentru Abal în a-și căuta de lucru, iar iarna cu zilele sale înghețate așijderea.

Abal inventa mai tot timpul scuze: ba că e prea cald să iasă din casă, ba că e prea frig, ba că îi este foame și nu se poate deplasa, motive-motive...

Strateg desăvârșit, își conturase propria strategie căreia îi dădea curs când ajungea la ananghie cu mâncarea.

Dădea câte un "beep" pentru a fi sunat și apoi își spunea poezia arhicunoscută că nu a mai mâncat de o săptămână, că e leșinat de foame, urmând mai apoi șantajul emoțional conform căruia, dacă se întârzia în a-i

duce de-ale gurii, avea să fie prea târziu întrucât cu siguranță avea să moară de foame în aceeași noapte.

Și curios că funcționa...

Gâdiliți la coarda sensibilă, la ceas târziu de seară, fie M., dar mai ales G. căutau prin figidere, luau ce aveau pe acolo, se urcau în mașină și se opreau la Abal sa-i dea de mâncare. De multe ori, luau ei înșiși inițiativa, puneau mână de la mână și se duceau cu ceva de pomană la Abal.

Deși știau că nu asta e soluția corectă, au încercat să-l încurajeze să-și caute de lucru, să ia inițiativă și să-și ia viața în propriile mâini. Au încercat să-L aducă în viața lui Abal pe Dumnezeu, pe Iisus, pe Maica Domnului. Ce-i drept "Tatăl Nostru" îl învățase pe de rost. I-a fost dată ca temă altă rugăciune: "Cuvine-se cu adevărat". Dar greu cu biserica, cu credința...Valențele lui Abal erau altele...

Și uite așa până într-o seară când M. și G. se plimbau prin oraș și povesteau de câte una-alta până a sunat Abal și și-a turnat "povestea vieții".

G. fusese pus în încurcătură întrucât nu era momentul prea fericit în a-i duce de pomană lui Abal, a încercat o "păsuire" până a doua zi de dimineață, dar Abal în stilu-i caracteristic i-a replicat pierdut:

– Vaiii!!! E prea târziu... Mor de foame în noaptea asta...

M. trecuse de stadiul de milă și i se stârnise o repulsie ucigătoare față de tot ce însemna Abal și universul lui. Și-a manifestat dezgustul față de acest fenomen absurd, a declinat dorința de a mai da de pomană. Au început și discuțiile în contradictoriu cu G.:

– Măcar să nu moară acum că m-a sunat, a spus G. resemnat. Ce poți să-i zici? Ce poți să-i faci? Ăsta nu este capabil să se descurce, nu are instinctul de supraviețuire, moare de foame...

– Să moară, nu are decât, spuse revoltat M. Faci cum vrei. Eu nu-i mai dau nimic acestui șarlatan emoțional și leneș notoriu. Nu mai vreau să particip la acest joc, nu mai vreau să fiu legat de destinul lui Abal.

Și au plecat amândoi acasă.

***

A doua zi dimineață, zarvă mare la blocul insalubru de lângă fosta fabrică Nicolina. Poliția, pompierii, SMURD-ul adunate la un loc. Polițiști, medici, pompieri, negociatori agitându-se. Abal, cocoțat pe marginea acoperișului blocului amenința că se aruncă în gol. Repudia pe toată lumea, repudia societatea care nu-l integra, blama atât socialismul trecut cât și capitalismul prezent, repudia pe toți cei care nu-l înțelegeau. Amenința pe toată lumea.

În delirul lui, apucase să-l sune pe G. să-i transmită că va muri, dar nu de foame, ci că se va arunca în neant. Da, da se va arunca, o va face...

Panicat fiind, urcându-se grăbit în mașină, G. îl luase pe drum și pe M., îndreptându-se împreună către locul cu pricina. Cu sufletele încorsetate de remușcări combinate cu temeri, cei doi intrau cu viteză pe strada de lângă supermarketul din zonă, sesizând prea târziu camionul cu marfă care tocmai ieșea din parcarea acestuia...

Apoi tăcere și mult calm.. Suflete mișcătoare, tranzitând neantul, înfrângând barierele multi-dimensionale ale tridentului spațiu - timp - materie, sărind din cunoscut în necunoscut, din impur în pur, din încorsetări în absolut.

Cu totul diferit, un alt context, imagine creionată după alt șablon, ei doi scrutând prin prisma necunoscutului crâmpeie de prestiință și conșiință, amestecate cu imagini fantasmagorice și reale totodată: Dumnezeul Slavei pe Tronul Ceresc, Hristos-Dreptul Judecător pe

Jilțul Măririi, îngerii ancestrali marcați de misiunea lor epopeică, iar Rodul Creației - Omul, depersonificat, individualizat, așteptând verdictul Judecății. Total neobișnuit pentru omul temporal, nimic neobișnuit pentru sufletul său atemporal.

– Să fie aduși! s-a auzit porunca de pe Jilțul Măririi.

Un suflet s-a apropiat în tăcere, un suflet nedefinit în Cer ca și pe Pământ, Abal suflet rătăcit.

Și apoi ei G. și M., suflete diferite, destin comun...

– Ați fost aduși aici la Judecată, tu pentru neatitudine, iar voi pentru nefaptă. Ingraților, cât trebuie să vă mai spun?! Când vă rugați, pâinea cea de toate zilelele pe care o cereți, nu o cereți individual. Și dacă o primiți pentru voi toți de ce nu o împărțiți cu ceilalți?! Nimic nu este al vostru, doar voi sunteti gestionari, de ce nu gestionați cum scrie la Lege?!!

– Dar, de ce trebuie ca unii doar să primească fără să dea nimic în schimb? se justifică smerit sufletul lui G. Și s-a vorbit de faptul că "Te-am văzut gol, flămând...", dar până când trebuia să fim cu Abal bunul samarinean și să corupem prin ajutorul nostru la nesfârșit "talantul/ talentul" pe care Tu I l-ai dăruit dar el l-a risipit? „Dar din dar se face Rai" se spune, dar nu se cuvine ca prin aplicarea mot-a-mot a acestei sintagme, ca Raiul să fie populat cu leneși, risipitori de talanți, risipitorii zestrei date lor. E creștinește să afirmi că nu se poate ca cineva să se așeze la masă și sa mănânce șapte pâini odata și altcineva cu niciun colț de pâine și ține de uman să împarți la cel care nu are, dar doar atât cât să poată să i se dea un impuls ca să-și câștige singur pâinea prin muncă și nu așteptând la infinit să i se pună în traistă. La urma-urmei, porunca sună: "Cu sudoarea frunții să-ți câștigi pâinea". Și doar l-am trimis la muncă...

– Dar de fapt, completă sufletul lui M., justificându-se pe sine: "Dar din dar se face...rar, dat din dat se face...odat'". Așa că, omul din darul său primit de la Tine Doamne trebuie să dea, să ofere semenului său, dar mai moderat, atât doar pentru a-l ajuta să se ajute pe sine, să-și creioneze propria-i independență, nu să-i dea permanent și necondiționat, că astfel îl adâncește pe semenul său într-o dependență păcătoasă, soră cu lenevirea. În atari condiții, celălalt se așteaptă numai să i se dea, să primească, fără să dea ceva în schimb, fără să își aducă aportul propriu prin muncă și prin jertfă la propria-i viață. Astfel sufletul își pierde nemurirea...

– Ce știi tu suflet rătăcit ce este nemurirea sufletului? Ești mort prin neatitudine, ești pierdut prin nefaptă. Ești și exiști dincolo de existența oricărei înțelegeri și imaginații omenești. Ești frântură din întregul Creației pe cale de a deveni fărâmă din completul Existențialului. Unde este acțiunea? Și aveți nădejdea că acolo unde sufletul nu face, va face Dumnezeu. Acolo unde omul intervine pentru semenul său este spre a sufletului mântuire, iar acolo unde omul nu intervine este spre a sufletului judecată. Iar dacă omul nu intervine, trăiește cu impresia că intervine Dumnezeu. Și așa este. Dumnezeu intervine ca să echilibreze balanța. Dar dacă Dumnezeu, pentru voi nerecunoscătorilor, s-a îndepărtat cum tot la fel v-ați îndepărtat și voi? Cine o va face pentru voi? Nu Eu am nevoie de voi, ci voi aveți nevoie de Mine! Dar fie nu conștientizați, fie nu vreți, fie dați prea multă libertate liberului-arbitru.

– Așa este, recunoaște sufletul lui G. Suntem păcătoși Doamne și acționăm de multe ori cum nu trebuie. Pentru mine Abal este într-un fel erou, atâția ani a stat singur în casă, s-a luptat cu gânduri, gânduri care puteau la orice adiere a vântului să-i schimbe destinul,

așa că a rezistat și nu și-a luat viața până acum. El nu știe să facă nimic, nu a avut o bază, o educație solidă, o familie care să-l sprijine. Dar asta e realitatea, e caz pierdut..Și ne-ai dat Doamne pilda talantului, i-ai dat-o și lui Abal, dar ca să se împlinească în cazul lui „trioul desăvârșirii", pe lângă *talant* îi mai trebuia și *mintea* să-l descopere și *șansa* să se împlinească lucrarea. Degeaba ai talantul dacă nu ai și mintea potrivită să-l chivernisești și degeaba ai și talant și minte, dacă nu ți se oferă șansa să le aplici...

– De asta vă avea pe voi! De asta v-am trimis pe voi în viața lui! De asta are nevoie omul de aproapele său. Dumnezeu nu i-a dat omului resurse nelimitate, dar i-a dat în completare, într-ajutor pe semenii săi. Mântuirea este personală, dar destinul omului depinde de interacțiunea cu semenii săi. Dumnezeu lucrează prin oameni și dacă ei nu lucrează se pierde sensul umanității divine.

– Și atunci cum trebuie procedat? întrebă retoric sufletul lui M. Cum poate omul cu filosofia lui să distingă cine trebuie să facă și către cine? Când poate să facă distincție în a-i da omului ca ajutor un pește să-l mănînce și când trebuie ca ajutorul să fie astfel încât să fie omul învățat să prindă singur peștele, așa cum s-a mai zis? Care este granița care desparte intenția de altfel nobilă de a ajuta, de a lua atitudine și căderea în extrema cealaltă de a perverti natura umană, decăderea dorinței de a munci și adâncirea stării de lenevire?

– Când vouă vi se pare că aveți dreptate, adevărul dreptății este undeva departe în eter, pierdut în mrejele gândirii complexe, filosofice pe care vă îndreptățiți pe sine să o promovați. Și când te gândești că Eu v-am învățat lucruri și principii simple, numai că voi le complicați...V-am spus să nu judecați că veți fi judecați,

ceea ce se întâmplă. V-am spus să vă puneți nădejdea în Dumnezeu că El vă v-a lumina. Nu mai căutați răspunsul în voi, ci la Tatăl Ceresc, că nebănuite sunt căile Lui, deși, suflete păcătoase, nu vă este îngăduit să aflați tainele lui Dumnezeu. Dar luați exemplul: în nevolnicia lui, când a fost pus să răspundă la întrebarea Judecății: „-Ce-ai făcut tu cu talantul tău, dar mare atenție, nu cu talantul Cezarului din lume, ci cu talantul care I se cuvine Tatălui Ceresc?!", cu un ultim zvâcnet, el care nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, sărmanul Abal, a avut credința să strige: "-Ajută-mă Dumnezeule că eu singur nu mă pot ajuta!". Și i-a fost dat răspunsul: Credința ta te-a salvat! Asta s-a dovedit a fi credința lui. A voastră...care este?!

Tăcere.

– Ce ați făcut voi și nu trebuia să faceți?! Ce nu ați făcut voi și trebuia să faceți?!

Tăcere din nou.

– Și tăcerea este un răspuns, dar nu suficient și nici mântuitor...Spre Norocul vostru, această Judecată a fost doar o încercare, dar mare atenție: "cine are ochi să vadă, cine are urechi să audă, cine are minte să ia aminte!!!"

***

Sufletele judecate și purificate în metafizic, dezarmate de încorsetările atributelor lor omenești, se dezic de sine, se învăluiesc în misterul existenței, se reînșurubează în tumultul omenescului.

Apoi zgomot și agitație mare...

Mașina a frânat în ultima secundă și a evitat impactul frontal cu TIR-ul de marfă.

M. și G. strigau către Abal:

– Abal, termină! Coboară degrabă și ia atitudine așa cum ți-a fost spus! Coboară să stăm de vorbă! Uite-ne,

suntem aici să te ajutăm! Talantul e la tine, mintea e la noi, șansa e la Dumnezeu!

Și chiar dacă se spune că Șansa/Norocul nu este neapărat un concept agreat de Dumnezeu, cel puțin este unul pomenit...

– Ce cere omul acela? întrebase întâmplător un personaj amestecat în mulțime pe unul dintre oamenii legii.

– Mai multe, spuse acesta, plictisit. Cred că are probleme la mansardă. Are câte ceva cu toții de împărțit. Se simte neînțeles, nu are de lucru, strigă la Dumnezeu.

– Nu are de lucru? Păi spuneți-i să coboare și să vină cu un CV la supermarket că-l angajez ca necalificat - manipulant marfă. Sunt directorul supermarketului..

Ca să vezi....Un CV căruia să-i fie dat cursul, o chestie formală pentru mulți care își caută de lucru, un aspect devenit informal pentru Abal. Când te gândești că M. tocmai se gândise să scrie în CV-ul lui Abal, la rubrica "Aptitudini": Leneș de profesie...

Și ca un paradox, în rezonanță cu căile nebănuite ale Domnului, Abal avea să se califice și să se transfere dintr-un «oraș al celor șapte coline» către altul cu același pseudonim, în Roma, «Cetatea Eternă», la muncă, împreună cu alți prieteni.

Și nu neapărat, trebuie repusă pe tapet scena cu "spălatul mâinilor" a lui Pilat din Pont, dar în data proximă, când a luat legătura telefonică cu Abal tocmai în Italia, G. i-a transmis că, deși cel puțin din punct de vedere fizic, material, poate şi spiritual nu mai aveau cum să-l ajute ei, îl v-a ajuta Dumnezeu, dar depinde și de Unul și de altul...

ROBINSON CRUSOE (Întreprinzătorul român - între speranță şi aventură)

Motto:
"Tandemul viață-afacere formează o clepsidră unică în care cele două capete se suplinesc reciproc."

Oare să-mi fie iertată îndrăzneala de a-l pune pe mister Robinson Crusoe în postura inedită de întreprinzător român?!

Nu ştiu care ar fi răspunsul din partea celorlalți, dar cu siguranță celebrul personaj m-ar blama pentru un astfel de gest necugetat. Ş-i dau dreptate...

E greu să alegi între jungla unei insule pustii şi hățişurile economiei româneşti, care, în fond este tot o junglă, dar puțin mai complicată...

De ce ? Să analizăm *"Regulile Jocului - Jocul cu Hazardul"*:

Regula nr. 1:

Ancorează-te cât poți de bine pe "prima treaptă a piramidei lui Maslow". Leagă-te de tot ceea ce-ți poate fi folositor şi... nu uita speranța.

Dar iată că inevitabilul s-a produs şi nefericitul naufragiat Robinson Crusoe îşi dădu întâlnire cu destinul pe acea insulă pustie.

Era întuneric, frig, iar sângele său "se contopise cu apa oceanului". În schimb, imaginea fatidică a naufragiului rămăsese vie în subconştientul său. Era de fapt, unicul lucru viu la el. Restul nu mai conta, nu mai avea tăria să înțeleagă, să conştientizeze. Se târâse până la un tufiş din marginea junglei. Un adăpost primitor; un somn profund...

Era o dimineață obişnuită, dar nu şi pentru el, deoarece avea să înceapă contra-cronometru lupta cu viața.

Toată ziua muncise din greu pentru a-şi încropi câte ceva dintre cele necesare supraviețuirii. Strânsese câteva scânduri aduse de valuri în urma naufragiului şi îşi construise o colibă, un adăpost temporar ornat cu alte câteva obiecte găsite pe plajă: o lingură, un castron, o lădiță cu lucruri utile şi nu în ultimul rând, puşca.

Foamea şi-o potolise cu câteva fructe exotice din copacii din apropiere.

În rest, nimic important. Aventura era abia la început...

Concluzie:

Într-o societate românească în care predomină sintagma: "A munci pentru a trăi" şi în care posibilitatea de a-ți satisface nevoile fiziologice începe să devină din ce în ce mai mult o himeră, e foarte greu, sau dacă nu cumva o aventură să te gândeşti la spiritul de întreprinzător, la aura fenomenului care te-ar face cu adevărat să simți că trăieşti, dar nu oricum, ci ca o ființă superioară, aşa cum ne place să ne autointitulăm.

Şi dacă suportul, fundamentul nu există, oare cum să începi să întreprinzi ceva?

Ar fi totuşi o şansă: să dai un "tun" de vreo câteva milioane, să câştigi o sumă frumuşică pe la cine ştie ce infect joc de noroc, să stai vreo câteva sezoane în Spania la cules căpşuni şi să te întorci cu banii, dacă te mai întorci sau ar mai fi o chestie de care ne legăm atât de des noi românii: Soarta şi Norocul.

Dar de câte ori trebuie să ni se spună ca să pricepem şi noi o dată pentru totdeauna că fiecare ne meritățm soarta pe care o avem, iar norocul nu este bătut în cuie, ci şi-l modelează fiecare cum poate.

Regula nr. 2:

Avansează ceva mai sus pe firmamentul aceleiaşi piramide, hotărât că altfel nu se mai poate; "fă-l pe dracu' ghem-grămadă" să-ți iasă "pasența" şi...nu uita speranța.

În general, omul este o ființă curioasă, creativă, cu o largă viziune. În particular, personajul nostru, din "vizuina" sa în viziunea noastră, "locuință" în viziunea sa, avea în cap o singură întrebare suficient de motivată: "Ce-o fi dincolo?".

Bineînțeles, dincolo de teritoriul său, în inima junglei nedesluşite încă.

Astfel, cu inima în dinți, cu ochii radar şi cu puşca-n mâini Robinson Crusoe pătrunse în necunoscut. După cum se ştie, el participă incognito la ritualurile unui trib de canibali, cu dansatori sălbatici şi dezmățați, săltăreți în jurul unui foc, cu un ceaun imens din care ies aburi şi un stâlp de bambus de care era legat viitorul "prânz" - arhicunoscutul Vineri.

Deşi situația impunea acest lucru, Robinson Crusoe nu putea sta deoparte. El era omul de acțiune, iar riscul făcea oricum parte din vocabularul său. Astfel, împuşcă vreo doi-trei canibali, restul fugind ca potârnichile care încotro, iar Vineri fusese eliberat.

Ar fi o a doua realizare importantă...

Concluzie:

Deocamdată sună frumos, nu?! Aşa-i!

Românul, în general şi întreprinzătorul român, în particular are nevoie de linişte creatoare. Are nevoie de securitate, de un cadru legislativ care să nu-l fure pe față, care să-l încurajeze din toate punctele de vedere.

Românul este un inovator din naştere, un întreprinzător cu potențial. Totul se rezumă la faptul cum îl tratează legea, pe deoparte şi societatea pe cealaltă

parte. Avem "materie cenuşie" suficientă, totul e ca situaţia să nu devieze periculos; "fenomenul Avalanşă" să nu aibă punct terminus "exteriorul".

Regula nr. 3:

Vrei să începi o afacere? Nimic mai simplu! Îţi trebuie pe lângă suportul sus-menţionat şi colaboratori. Ei au o anumită…mentalitate. Dacă vrei să reuşeşti, modeleaz-o şi…nu uita speranţa.

Bineînţeles, omul este o fiinţă socială iar Robinson Crusoe era om. I-ar fi fost greu să se descurce singur în ceea ce ar vrea să facă, să construiască. De altfel duşmanii erau mulţi, vremurile potrivnice, vicisitudinile naturii de asemenea. Avea nevoie de un aliat de nădejde. Acesta nu putea fi altul decât Vineri. Dar Vineri era un canibal tânăr, tânăr dar canibal, mânca oameni. Este un păcat pe care oamenii superiori nu-l comit. Robinson Crusoe ştia acest lucru aşa că începuse o muncă psihică asiduă de a-l dezvăţa pe Vineri acest prost obicei, dar care făcea parte din cultura şi obiceiurile comunităţii sale, ale tribului său.

Concluzie:

Cineva a afirmat odată că poporul român ar trebui în primul rând să fie civilizat, să treacă prin furcile caudine ale acestui proces încheiat de mult pentru alţii.

Partea proastă este că nu se găseşte un artizan de un asemenea calibru. Şi asta pentru că... "legionarii romani au plecat acum aproape două milenii, iar nemţii au stat puţin în '44".

Dacă am ajuns în situaţia să aşteptăm să ne sufle alţii în ciorbă ca să nu ne opărim înseamnă că această situaţie nu e tocmai rozã. Şi asta pentru că noi suntem de vină. Noi toţi, dar în special "generaţia celor de 70 de

ani, dintre care 50 de ani n-au ştiut decât să bată din palme".

Şi ca o concluzie la concluzie, tot mentalitatea e de vină. Ca să nu mai zic că am şi-o scuză plauzibilă: după atâția ani de socialism tâmpit, de comunism cretin împodobit cu "planuri" şi "cincinaluri" din care nimic nu a ieşit ceva bun, cu greu se puteau forma oameni cu spirit întreprinzător, cu viziune sănătoasă asupra tot ceea ce reprezintă capitalism, economie de piață, afaceri etc.

Regula nr. 4:

Ca să întreprinzi ceva compromisul nu e de ajuns. Oare de câte ori trebuie "să te faci frate cu dracu' până treci puntea?! "Până te obişnuieşti! Până îți intri în mână! Ce e de spus?! E alegerea ta! Și...nu uita speranța.

Se pare că personajul nostru se împăcase cu soarta şi neavând încotro îl acceptă pe Vineri partener. Amândoi s-au apucat serios de treabă şi şi-au constituit o fermă pe care au extins-o odată cu trecerea anilor. Au domesticit câteva animale sălbatice, s-au apucat de agricultură.

Începuse să le meargă bine, până la proba contrarie.

Când pământul era roditor şi le binecuvânta munca cu lanuri bogate, acestea erau călcate de sălbăticiile junglei. Dacă voiau "s-o dea la pace" cu vecinii hrăpăreți şi răuvoitori, trebuia să le plătească tribut din rândul caprelor din țarc. Şi exemplele ar fi putut continua. Vorba aceea: "Trebuiau să împartă prânzul cu leopardul când leul nu era pe fază şi invers."

Concluzie:

Partitura de mai sus îşi are poate cea mai bună transpunere în societatea românească actuală.

Se distinge până şi acel balcanism caracteristic acestui spațiu, în care mita, "mersul cu sărut-mâna" şi

plecăciunile sunt la mare loc de cinste şi în care politica "datului din coate" e musai să fie aplicată pentru a îndrăzni să supraviețuieşti.

Ca întreprinzător nu poți exista dacă nu îți reformulezi vocabularul şi obiceiul după "regula deschisului uşii cu capul", "să fii darnic ca să ți se deschidă" şi dacă nu înghiți birocrația.

Pe de altă parte, dacă "te ajungi", dacă te învârți printr-o asemenea lume, nu trebuie să te îndepărtezi de la "codul Yakuzei", ci trebuie să mergi pe împământenitul de acum de pe plaiurile noastre mioritice "Corb la corb nu-şi scoate ochii".

Regula nr. 5:

Lucrează din greu şi luptă pentru dubla ta imagine: față - verso. Asigură-ți un "spate" ca să poți izbândi cu "fața". Şi ...nu uita speranța.

Acest capitol nu este atât de relevant pentru Robinson Crusoe. Îşi formase ce-i drept o poziție prin prisma puştii şi inteligenței sale.

Concluzie:

În schimb, ca regulă generală în economia românească şi nu numai, ca să faci ceva trebuie să ai un "spate" bazat pe pile, cunoştințe şi relații și completat cu mantia șpăgii. Cu ele sigur vei reuşi să ieşi cu "fața" curată ca lacrima din orice afacere. Ca să nu mai vorbim şi de faptul că riscurile atât de omniprezente în lumea civilizată, aici sunt ca şi nule dacă ştii cui să te adresezi.

Dacă eşti încăpățânat şi nu accepți aceste cutume, orice acțiune întreprinsă, chiar dacă nu este sortită eşecului, ea va şchiopăta cu siguranță.

Concluzie generală:

Fireşte, numărul acestor reguli este mult mai mare, dureros de mare, ceea ce denotă că într-o astfel de junglă economică, cu un cadru politico-legislativ putred, corupt, anarhic, acompaniat cu taxe de toate culorile, impozite împovărâtoare şi facilități nule, orice speranță de înavuțire, de sporire a calității vieții prin mijloace cinstite este foarte mică.

Bine-bine! Astea ar fi cauzele şi implicit efectele lor. Dar care ar fi remediul? Cine ar trebui să se implice?

Va rămâne ca timpul să le rezolve pe toate?!

Până atunci, până în acel timp, apele în care se scaldă întreprinzătorul român rămân tulburi. După umila mea părere, cu puțin noroc, întreprinzătorul român s-ar fi născut occidental şi astfel ar fi putut să fie solvabil...

Dar iată că după atât amar de vreme se întrezărise o speranță pentru Robinson Crusoe sub forma unei corăbii cu pânze mari, albe şi cu pavilion englez.

– Iată salvarea!! a strigat el emoționat şi cu lacrimi în ochi.

Fără alte comentarii, îi lăsă lui Vineri întreaga sa agoniseală şi se aruncase într-o barcă, vâslind energic către corabie.

Mai departe nu ştiu cum s-au derulat evenimentele, cert este însă faptul că, bărcii i se făcuse în prealabil, "din greșeală", o gaură de către "conlocuitori binevoitori" și se scufundase, iar nefericitul (pentru a câta oară) Robinson Crusoe intrase din nou la apă, de data aceasta definitiv.

Astfel pentru celebrul personaj, identificat (cu scuzele de rigoare) cu întreprinzătorul român, aceasta îi devenise: "Capătul și mântuirea"...

***

"Nu da vrabia din mână cu cioara din par" şi "Nu te arunca ca orbul în fântână" ar mai fi ca o prelungire la Regulile sus-menţionate şi care ar trebui să-i intre bine în cap întreprinzătorului român, pentru că afacerea ca şi viaţa este extrem de complicată şi e greu să distingi cât la sută rămâne *speranţă* şi cât la sută *aventură*...

ELOGII ADUSE NEAMULUI ROMÂNESC

Stau și eu așa în naivitatea mea şi încerc să fac o analiză la rece a valorilor neamului ăsta românesc, din care fac şi eu parte şi nu neapărat mânat de ideea de a-i aduce elogii, ci mai degrabă axat pe unele concepte, scrise su nescrise.. Să vedem ce iese:

Raportarea temporală:

S-ar părea că românii au asigurat un viitor clădit pe cele mai solide baze ale trecutului, iar acest fapt îi face adepți ai unui realism sădit cu date certe.

Nu ştiu dacă este chiar aşa...

Suntem o națiune care ne cramponăm de trecut, am vrea să sărim peste prezent şi ce-i mai dureros, avem vagi idei despre viitor.

"Am fost bătuți, umiliți, îngenunchiați pe glie…",

"Am fost furați..", "Am fost trădați..", sunt toate acestea şabloane ale unor neputințe milenare?!.

Am fost latini, "cuceritori ai lumii", dar am devenit treptat balcanici, copii ai plângerii ancestrale?! Suntem „fii ploii, frați cu vântul"?! Nu! Suntem idealişti.

Şi idealismul nostru se rezumă la sintagma: "Timpul le va rezolva pe toate!". Numai că: Cine îl ajută?!

Sensul istoriei, eroii:

Există o istorie lungă, bi-milenară, plină de evenimente cu diverse conotații.

Românii au fost în "poarta Europei", astfel încât latura politico-militară a istoriei îşi spune cuvântul, dominând cu autoritate tărâmul pe care abia se întrezăreşte latura socio-culturală și economică.

Am avut bineînțeles un Eminescu, un Grigorescu, un Bâncuşi, dar panoplia eroilor care au luptat pentru neatârnare este vizibil mai vastă. Decebal, Mircea, Ştefan, Mihai, Cuza, Carol I, Ferdinand etc., sunt eroi ce constituie liantul supraviețuirii românilor ca nație. Şi în ceea ce mă priveşte pe mine în mod personal, este că mă mândresc cu înaintaşii și strămoşii mei care au făcut cinste națiunii române așa tributară cum este ea: străbunicul meu după tată a căzut la Mărăşeşti în Primul Război Mondial, iar bunicul după tată (fiul primului) a făcut tot frontul de Est în cea de-a II-a Conflagrație Mondială, culminând cu încrâncenata bătălie de la Stalingrad.

Cu toate acestea, n-am fost în schimb, nicio mare putere militară şi economică, nu am avut eroi care să fi zguduit lumea şi devize care să schimbe gândirea lumii. Dar am avut idealuri și vorbesc prin prisma coordonatei trecutului care ne obligă să simțim în ființa noastră mândria că suntem români, chiar dacă coordonata prezent nu ne onorează cum ar trebui, iar coordonata viitor nu se arată atât de strălucită.

Dar noi visăm..Voi visați..Noi/voi vom/veți visa..

Probabil că vreodată, ne vom trezi și din vis și vom ajunge ca într-un epilog apoteotic la îndemnul imnului nostru național: «Deșteaptă-te române!»

Coordonata culturală, social-economică:

Valorile simbol ale culturii au şi ele importanța lor în analiza unei nații, unii chiar spun că sunt foarte relevante şi nu se poate face abstracție de la acest lucru.

Prin prisma felului lor de a fi, raportat la trecut, românii sunt poate prea puțin orientați către realizarea unor concepte şi deziderate social-umaniste și culturale. Cultura, pe undeva proprie, pe undeva împrumutată atât

din Răsărit cât și din Apus a ieșit la suprafață mai mult prin prisma unor necesități de "push-up/pull-up", de recuperare și de ajungere din urmă a principiilor în ton cu moda dichisurilor vremii, decât din dorința de emancipare și de afirmare a mândriei naționale în lume.

Chiar dacă pe latura economică, doar cu mici excepții, nu prea am contat prin această parte de Europă, în această parte a lumii, românii sunt mercantiliști, se cramponează de sfera economicului, uneori justificat de patina lipsurilor la care au fost supuşi de-a lungul vremurilor şi astfel, nu de puține ori şi-au dovedit preocuparea pentru problemele de natură economică, uneori mai greu de justificat, prin dorința de a acapara fără sens, prin habotnicia de avea și ceea ce nu le este dat să aibă.

Astfel se naște întrebarea: Suntem noi românii materialişti? Cred că da... Şi materialismul ăsta nu rămâne doar la nivel strict economic, ci trece dincolo, unde uneori este ridicat la rang de artă. Artă, care înseamnă pentru noi şi jongleria existențială între "a fi" şi "a face", dar nu neapărat de a fi o națiune vizibilă din toate punctele de vedere și a face ceva în acest sens, ci între a fi viu cu orice preț, luat ca deziderat şi a face pe mortul când situația o impune.

Valorile etice, morale, tradiția, calități şi defecte:

Plecând de la morala creştină, devenită în timp o fracțiune importantă a eticii, deşi aduce elogii bunătății, fabulează asupra acestui aspect generator de rampe de lansare a unor calități atribuite pe nedrept românilor.

Românii nu sunt pe atât de buni cum ar părea să demonstreze celebra primire cu "pâine şi sare", cum tot la fel de bine nu sunt atât de ahtiați după băutură, după

cum îi cred unii, sau lipsiți de scrupule (hoți, leneşi, mincinoşi, perverşi) după cum îi văd alții.

Românii sunt pe acolo, pe undeva, pe o treaptă utilă totuşi lumii acesteia, treaptă aflată însă, la îngemănarea fricționară a unor drumuri cu mai multe cărări convergente către o civilizație care aşteaptă să fie civilizată.

Românii trebuie să se debaraseze de multiplele sintagme care le-au stigmatizat istoria: ("Capul plecat-sabia nu-l taie"; "Întinde-te cât îți permite plapuma" etc.), românii trebuie să uite că şi-au zidit, sau au acceptat, fie și de dragul creației, la zidirea în pereți a soțiilor (referire la *Balada Meşterului Manole*) sau au "ales" cu seninătate apropierea şi acceptarea morții ca într-un imn al românului în situația sa ingrată de perdant perpetuum (referire la *Miorița*).

Dar cât timp trebuie să mai treacă să ajungem la concluzia că e nevoie să mai câştigăm și noi, să depășim sintagma de "pierdanți de serviciu"?!

Ce alte seminții ar fi ales aceste variante nu tocmai fericite?!

Să aibă la români "binele" şi "răul" alte conotații?!

Poate doar proverbiala de acum inteligență, pe care o recunosc şi alte nații din lumea asta, să fi demonstrat abilități de a „dribla" stări, lucruri şi fenomene, să fi adjudecat perpetua renaştere, reinventare şi readaptare la orice context precum cameleonul sau Pasărea Phoenix.

Cu toate astea, acest popor trebuie să treacă totuşi prin furcile caudine ale unei restaurări complete a sistemului de gândire şi apoi se va conştientiza faptul cum se va "îmbrăca" pentru viitor şi cum va continua să se prezinte în lume.

Acest popor trebuie „lucrat" la psihic, la mentalitate, la mândrie, dar partea proastă e că nu prea are cine s-o facă şi asta deoarece strămoşii noştri romani s-au retras de mult timp din Dacia, încă din antichitate și americanii au venit ei, în perioada contemporană, dar cam târziu.

Dar românii, n-au încotro şi trebuie să aibă răbdare şi poate...ceva speranță şi nădejde.

Vorba unui poet de pe la noi: «Din bube, mucegaiuri şi noroi» va ieşi ceva-ceva.

Dacă nu, rămâne doar să ne lăsăm în "plata Domnului", mizând pe creștinismul nostru ortodox milenar și pe credința noastră, cea adevărată, atât cât a mai rămas, ascunsă ca în vremurile de restriște și prigoană prin munții patriei...

Astfel, istoria, tradiția, timpul şi lucrurile de fapt sunt în tandem cu conştiința mea şi nu mă tem de o eventuală cădere în latura denigrată a vreunei extreme, a naționalismului sau a dezicerii. Și cum în acest context, extremele nu se atrag, e mai bine să păstrez echilibrul...

INSPIRAȚII DIN VREMURI DE RESTRIŞTE SUFLETEASCĂ

Am ajuns într-un final la concluzia că, în ultima perioadă, se întâmplă în viața mea o *resurecție a inspirațiilor sufleteşti* şi pe principiul fenomenului din teoria fizică a «vaselor comunicante», mi se goleşte metafizicul cu trăiri şi sentimente neexprimate ca să se umple fizic sertarul cu pagini pline de cuvinte exprimate, nu numai pentru mine, poate și pentru alții...

De cele mai multe ori, m-am apucat să scriu doar când vremurile erau potrivnice în sufletul meu. Atunci îmi venea inspirația, lucru normal de altfel, dar într-un context anormal, având în vedere ipostaza relatată ceva mai sus.

Şi atunci stai să te întrebi: e bine să te vezi suferind pentru a scrie, a compune ceva?!

Îți place postura de „artist al durerii"?! Nu prea cred dar asta e...

Paradoxul este că, în acele momente de restrişte sufletească, omului îi bântuie prin cap vrute şi nevrute, trecute prin sfera dualismului speciei umane: trup şi suflet, sau mai bine spus: suflet şi trup.

Ideea de bază este că de multe ori, aceste momente de restrişte sufletească sunt inevitabile, dar nu trebuie să te cramponezi de ele, ci trebuie căutat în profunzime, că prin vârtejul lor, după o atentă meditație şi analiză, se vor găsi şi soluții cu finalizare prin scoaterea din marasm.

Nu trebuie purces la o împotrivire în fața vieții, ci mai degrabă obținerea aceloraşi densități şi fluidități cu ea, o curgere în acelaşi sens, cu aceeaşi repeziciune şi spre aceeaşi destinație.

Şi pentru asta Dumnezeu ne-a dat minte, ne-a „fabricat" gândirea. El lucrează pentru noi. Urmează ca şi noi să

lucrăm pentru noi, dar se cuvine şi pentru El, măcar un pic...

Aşa că, trebuie trecut de bariera complexului, trebuie căutat prin prisma raționalului şi scos la lumină tot ceea ce te inspiră Divinitatea, fie şi-n momentele de restrişte din lăuntricul sufletului.

Și-n lăuntricul sufletului meu scrie astfel:

„În nemernicia mea, ca un câine turbat, care a muşcat cu cruzime din destinul meu, într-un moment unic de revelație, am ajuns la concluzia că luna asta se împlinesc numai puțin de 20 de ani de rătăcire, din momentul când, lipsit fiind de încorsetările prezentului, la vârsta de 19 ani, visătorul proaspăt absolvent de liceu, cuceritorul de inimi și artistul prin excelență, s-a metamorfozat într-o manieră deloc onorabilă în: jandarmul - apărătorul liniștii altora, electricianul - mila depoului de tramvaie învechite, economistul - administrației deșarte și consultantul cu calculele și "Excelurile" care la un moment dat îşi pierd menirea..."

Dar în seara asta, la un pahar de vin alb de *Cotnari*, în reveria revenirii mele, luând startul de la „Expo iArt" al *Asociației International Artists*, din incinta clădirii Bibliotecii Central-Universitare din Iaşi, am simțit retrăirea artistului de acum 20 de ani, care a aflat că încă mai poate să respire din aerul stimei de sine, în contextul stimei societății elitiste, că idealurile sale capătă din nou valențe, da, ca acum 20 de ani...

Deci există speranță, pentru că două ancore am pe lumea asta telurică în afară de celestul și puternicul Dumnezeu: pe jumătatea mea din interior – soția și familia și jumătatea din exterior – prietenii și pe voi toți...

Iar această scriere impune din nou schimbarea.

Și asta am să încerc chiar începând din această săptămână, începând cu prima zi de lucru – luni, odată cu

planificarea, când ideile sunt adunate, se cuantifică şi astfel prinde contur strategia.

Marți e ziua de acțiune şi multe din acțiunile importante din viața mea s-au produs în această zi a săptămânii: marți am intrat la facultate, marți am luat permisul de conducere, dintr-o marți sunt împreună cu soția mea care mă ajută în munca şi misiunea mea, marți am decis să-mi public prima carte etc.

Miercuri, fac o primă evaluare a ceea ce am realizat şi ajung la concluzia că lipseşte ceva, lipseşte echipa de colaboratori, de prieteni...

Aşa că în zi de joi, mă sună seara Cătălin să-mi reproşeze, mai în glumă, mai în serios, în stilul lui caracteristic „dintr-o bucată" că am cam uitat de prieteni vechi, că am uitat de ...mine, de tine, de noi...

Se pare că aşa-i, că are dreptate, îi sugerez în schimb să aplice ceea ce se cere în "Tatăl Nostru": "...și ne iartă nouă greșalele noastre precum și noi iertăm greșiților noștri..."

Aşa că, vineri, la ceas de seară, după o zi de lucru zbuciumată, mă abordează Mihai şi stau cu el de vorbă în maşina lui, în fața şcolii unde am fost elev odată, până noaptea târziu, spre 3 dimineața şi încep să reînvăț din discuțiile cu el despre valorile existențiale ale sufletului aflat la restrişte, redescoperind totodată pacea şi echilibrul vieții.

Încărcat, astfel cu vitalitate sufletească, dimineața de sâmbătă îl sun pe Octav:

– Alo...Ce faceți Excelență?! îmi răspunde el...

Mă „miroase" în felul lui caracteristic şi îmi spune să-i transmit ce am pe suflet, după vechiul obicei, dar îl liniştesc, vreau doar să-i împărtăşesc din gândurile mele, după cum tot la fel face şi el...

Și ajung și ziua de Duminică să fac evaluarea finală, după ce am culeș roadele muncii săptămânale şi după ce

Liviu îmi sugerează prietenește să mă dezbrac de armura consultantului, să mai las "Excelurile" de pe tărâmul proiectelor şi fondurilor nerambursabile și să mă concentrez mai mult pe tărâmul ăsta, vă împărtăşesc şi vouă din inspirațiile mele izvorâte din vremuri de restrişte sufletească, cu speranța că, poate, începând cu săptămâna următoare să izvorască ceva şi din vremuri de armonie sufletească.

Și acorduri de armonie, pe tema gândurilor de sănătate și a urărilor de bine, vin pe înserate de departe tocmai din Diaspora, temporal cu două ore în urmă, dar în avans cu inima, de la văru-meu Neculai.

În acest context, parafrazându-l pe clasicul nostru Eminescu, prin prisma personajului său, Mircea cel Bătrân, am mai tot timpul intenția să mă prezint și eu cu «...sărăcia și nevoile și neamul», dar e mai bine așa, decât să mă identific cu personajul lui Hector Malot din *Singur pe lume*. Dar eu nu sunt singur pe lume, am familie, prieteni (Quinta Royală la treflă), îl am pe Dumnezeu...Trinitatea...

Mai rămâne voința şi tăria de a înfrunta nevoile, problemele cele existente, care oricum s-ar putea să rămână, sau să apară cu siguranță altele, dar măcar să nu rămân cu oftica și cu îngândurările care ar avea tendința să mă macine pe interior şi să provoace temeri.

Şi luând exemplul personajului interpretat de actorul Nicolas Cage în filmul *Ghost Rider*: «Nu poți trăi toată viața cu frica-n sân», deci "ce-o fi, o fi..."

În fond, viața e frumoasă și prin gustul dulce-amar...

Iar dacă, cândva, ziceam că „sunt un nimeni", ei, nu-i chiar așa: „sunt cineva", sunt o ființă a Lui Dumnezeu trimisă vremelnic în lumea asta cu o misiune deloc simplă pe care trebuie să o duc la îndeplinirie...

Cuprins

La pescuit.....5

"Bomba" 27

După 12 ani 41

Crinul însângerat-stigmatul 51

Parfumul dragostei 77

Jurnalul neînțeles 81

Curiozități atemporale 85

Atacul 91

Frate cu sticla 105

Destinul 117

O altă sâmbătă, aceeaşi înțelepciune 123

Revelație 135

În căutarea căutării 141

De vorbă cu mine..... 145

Un om, un referat, o soartă crudă... 147

Odiseea zonei-metropole (pamflet) 149

Sărmanul Abal și judecata de apoi 151

Robinson Crusoe (Întreprinzătorul român -
între speranță şi aventură) 163

Elogii aduse neamului românesc 171

Inspirații din vremuri de restriște sufletească 177

COMENZI - CARTEA PRIN POŞTĂ
E d i t u r a A L F A

Adresa: Str. Trei Ierarhi, nr. 2, etaj I
700028 - IAŞI - ROMÂNIA
Tel.: (0232) 216884
Fax: (0232) 216884
Mobil: 0740570752
E-mail: info@editalfa.ro
Site: www.editalfa.ro

- Rabat între 5% şi 25%;
- Taxele poştale sunt suportate de editură;
- Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Am apărut în lume de Ziua Națională a Franței - 14 iulie, în anul 1976, la 187 ani de la Revoluția Franceză din Paris şi la vreo 2.300 km distanță, în «dulcele târg al Ieşilor».

Rămas singurul copil la părinți, crescut în sânul familiei unor oameni simpli, am început de mic ca un artizan al contrastelor: silitor şi conştiicios la şcoală, pe de o parte, obraznic şi neascultător prin excelență, pe de altă parte.

Prieten bun cu limba şi literatura română şi istoria, discipline pe care mi-aş fi dorit să le studiez la liceul cu profil uman "M.Eminescu" din Iaşi, duşman declarat al matematicii şi fizicii, materii pe care le-am studiat într-un final la liceul cu profil real de transporturi "C.F.R." din aceeaşi localitate.

Visător fiind, m-a lovit inspirația în a-mi transmie gândurile prin intermediul poeziei, al prozei, iar în contrapartidă, realismul, rigurozitatea, spiritul organizatoric şi milităresc m-a trecut prin furcile caudine ale Jandarmeriei Române şi ca bonus prin una dintre celebrele "mineriade".

Am luat startul în viața profesională lucrând ca un simplu electrician la depoul de tramvaie de la Gară, în cadrul regiei locale de transport public, dar am ajuns la concluzia că şansa în viață îmi va surâde doar dacă voi intra în "tagma intelectualilor", dacă îmi voi "toci coatele" pe băncile amfiteatrelor unei facultăți şi astfel, deşi m-am pregătit o vară întreagă pentru Facultatea de Istorie, am ajuns în cele din urmă să urmez, cu brio aş zice, cursurile Facultății de Economie de la Universitatea "A.I.Cuza", din Iaşi.

În acelaşi timp, îmi rămâne adânc înfiptă-n memorie, amintirea vremurilor de odinioară, când urcam Dealul Copoului şi mă opream în câte o duminică la Bojdeuca din Țicău, unde participam cu plăcere la şedințele *Cenaclului I.Creangă*...

Coordonatorul de atunci al cenaclului, Dl Constantin Parascan îmi aruncase mănuşa:

„Tinere, tu ai talent, dar ține de tine dacă rămâi pe linia de plutire sau te scufunzi!!".

Şi m-am scufundat cu toată ființa mea şi cu tot talentul meu în neinspirație, pentru că în divergență cu adevăratul sens al vieții şi existenței mele, a urmat un şir de ani în care componenta profesională economică: proiectele administrației publice, consultanța şi managementul proiectelor au dat un KO tehnic artei şi artistului din mine.

Dar se pare că, după ani de convalescență literară mi s-a mai acordat o şansă.

Aşa că, în contextul acelui «resurrectio» al trăirilor interioare, s-au reîntors din neant în chip de „ceată bezmetică" inspirațiile mele scornite din vremuri de restrişte sufletească, cu un nou suflu revelator:

N-am luat totul de la viață,
Deşi i-am dat cât am putut,
Şi viața mi-a rămas datoare,
Cu tot ce-am vrut şi n-am avut.
Dar nu se ştie cum şi când am obținut,
Fundamentalul drept de-a încerca mai mult...

Autorul

9 786065 401587